

LØSNINGEN FOR MENNESKEHETENS FREMSKRITT

**L2Q-systemet for å stille spørsmål er
den manglende utdanningsveien**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

INNHold

**HVORFOR BARN TRENGER L2Q-
VERKTØYSETTET FOR Å STILLE SPØRSMÅL. 4-13**

**HVORFOR L2Q-SYSTEMET ER DEN MANGLENDE
UTDANNINGSVEIEN..... 14-17**

**L2Q-VERKTØYSETTET FOR Å STILLE
SPØRSMÅL**

1. KILDE OG OPPRINNELSE.....	18-44
2. EVIDENSSTANDARD.....	45-73
3. INSENTIV OG GEVINST.....	74-99
4. KARAKTER OG KONSISTENS.....	100-126
5. TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL..	127-153
6. FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING.....	154-192
7. NARRATIV OG VIRKELIGHET.....	193-222
8. PSYKOLOGISK PÅVIRKNING.....	223-247
9. ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT.....	248-272
MENNESKEHETENS FREMSKRITT.....	273-299

DU KAN IKKE LÆRE AV DET DU IKKE KAN SE

HVORFOR BARN TRENGER L2Q-VERKTØYSETTET FOR Å STILLE SPØRSMÅL

Å GI BARN L2Q-VERKTØYSETTET FOR Å STILLE SPØRSMÅL FOR Å BESKYTTE SINNET DERES, FREMME LÆRING, SKJELNE SANNHET OG BRYTE GJENTAKELSEN AV BEDRAG

Barns sinn og læring formes av verdensmiljøet før de fullt ut forstår hva som former dem.

Det er derfor barn trenger L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål.

L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål er ikke en vanlig utdanningsressurs.

Det er en strukturert utdanningsmetode som er ny i verden, utviklet på grunnlag av Book of Evidence og organisert gjennom World Education Online for å gi barn den strukturerte metoden for å lære hvordan de skal stille spørsmål ved det virkelige verdensmiljøet, skjelne sannhet, utvikle selvstendig tenkning og hindre skapte løgner i å forme sinnet og læringen deres.

L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål forteller ikke barn hva de skal tenke.

L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål gir barn den strukturerte metoden for å stille spørsmål ved det de blir vist etter den samme standarden, inkludert informasjon, voksne, skoler, systemer, penger, autoritet, narrativer, atferd, psykologisk påvirkning og deres egne antakelser.

Det lærer dem å teste hva som er sant, gjenkjenne bedrag, forstå psykologisk påvirkning og anvende den samme standarden overalt.

Dette handler ikke bare om å lære mer informasjon.

Det handler om å gi barn verktøyene til å stille spørsmål ved verdensmiljøet før skapte løgner, gjentatte narrativer, følelsesmessig påvirkning, frykt, autoritet, taushet, avhengighet og villedning former oppfatningen deres av verden.

Når barn ikke blir lært hvordan de skal stille spørsmål på riktig måte, blir sinnet deres stående ubeskyttet mot det som gjentas, beskyttes, skjules, normaliseres og presenteres for dem som sannhet.

Skapte løgner villeder ikke bare barn.

De påvirker hvordan barn ser, lærer, tenker, har tillit, forstår og reagerer på verden rundt dem.

PSYKOLOGISK PÅVIRKNING OG BARNES SINN

Psykologisk påvirkning er en av de viktigste delene av L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål.

Psykologisk påvirkning er viktig fordi bedrag virker gjennom sinnet før barn har verktøyene til å identifisere det.

Det som gjentas, belønnes, fryktes, skjules, normaliseres, beskyttes eller presenteres som sannhet, former barns oppfatning, læring, tillit, forståelse og atferd.

Barn må få verktøyene til å stille spørsmål ved hvordan informasjon, historier, systemer, autoritet, frykt, press, belønning,

straff, taushet, gjentakelse og følelsesmessig påvirkning påvirker sinnet deres.

Når barn lærer å stille spørsmål ved psykologisk påvirkning, begynner de å forstå hvordan verdensmiljøet former mennesker innenfra.

Denne forståelsen beskytter sinnet deres.

Den fremmer læring.

Den utvikler selvstendig tenkning.

Den gir barn evnen til å skjelne sannhet.

Den fjerner bedrag som en kontrollerende vei gjennom barns sinn fordi skapte løgner blir stilt spørsmål ved, testet og avslørt i stedet for å bli akseptert, gjentatt og arvet.

MENTALT VELVÆRE OG FJERNELSEN AV BEDRAG

Bedrag skjuler ikke bare sannhet.

Det påvirker hvordan barn føler, tenker, har tillit, lærer og ser verden.

Når barn er omgitt av skapte løgner, gjentatte narrativer, frykt, taushet, følelsesmessig påvirkning, press, autoritet og villedning, blir verden fremstilt som mørkere, mer forvirrende, mer truende og mer håpløs enn den egentlig trenger å være.

Det påvirker barns sinn.

Det påvirker læringen deres.

Det påvirker troen på egen evne til å forstå verden.

Det påvirker evnen deres til å stole på det som er sant.

Det er derfor L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål er sentralt for å beskytte barns sinn, styrke læring og forbedre mentalt velvære gjennom utdanning.

Når barn får verktøyene til å stille spørsmål på riktig måte, begynner bedrag å miste grepet om oppfatningen deres.

Skapte løgner blir stilt spørsmål ved i stedet for å bli absorbert.

Fryktbaserte narrativer blir testet i stedet for gjentatt.

Autoritet blir undersøkt i stedet for blindt akseptert.

Følelsesmessig påvirkning blir gjenkjent i stedet for å kontrollere tenkningen deres.

Taushet blir stilt spørsmål ved i stedet for å la skjult skade fortsette.

Barn blir ikke overlatt alene i en verden de ikke har blitt lært hvordan de skal forstå.

De får en strukturert metode for å stille spørsmål ved det som former sinnet deres.

De får en måte å skille sannhet fra skapte løgner på.

De får en måte å se verden klarere på i stedet for bare å se den mørkere versjonen som er skapt gjennom bedrag, frykt, narrativer, taushet og psykologisk påvirkning.

Når bedrag fjernes fra barns forståelse, trenger ikke verden å fremstå som håpløs, forvirrende eller mørk.

Barn begynner å se at problemer skapes, gjentas, beskyttes og fortsetter gjennom atferd, systemer, insentiver, taushet, narrativer

og mangelen på den strukturerte evidensbaserte L2Q-veien for å stille spørsmål.

Det betyr at verden blir noe de stiller spørsmål ved, forstår, lærer av og hjelper til med å forbedre.

Dette styrker mentalt velvære fordi barn ikke lenger bare absorberer verdens tyngde.

De lærer hvordan de skal forstå den.

De lærer hvordan de skal stille spørsmål ved den.

De lærer hvordan de skal se hva som er sant.

De lærer hvordan de skal utvikle selvstendig tenkning.

Å gi barn L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål beskytter sinnet deres ved å gi dem metoden for å fjerne bedrag fra oppfatningen deres av verden.

Når bedrag mister veien gjennom barns sinn, mister frykt, forvirring, falskt mørke og gjentatte narrativer makten til å forme hvordan barn ser virkeligheten.

Å STILLE SPØRSMÅL VED TAUSHET, PENDER OG MEKANISMEN SOM BESKYTTER BEDRAG

Barn trenger også L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål fordi bedrag beskyttes av taushet.

Taushet er ikke tom.

Taushet beskytter det som ikke blir stilt spørsmål ved.

Taushet beskytter det mennesker er redde for å si.

Taushet beskytter det systemer ikke vil ha avslørt.

Taushet beskytter det som penger, avhengighet, ansettelse, stilling, omdømme, autoritet og frykt holder skjult.

Dette er viktig fordi barn utdannes i en verden der taushet allerede virker.

De blir undervist av voksne som selv har blitt undervist, opplært, betalt og plassert i et system der rollen deres er å undervise, formidle, gjenta og vurdere informasjon innenfor systemet de selv ble utdannet av.

Det betyr ikke at lærere er dårlige mennesker.

Det betyr at utdanning selv befinner seg i det samme verdensmiljøet som L2Q lærer barn å stille spørsmål ved.

Dagens utdanning lærer ikke barn på riktig måte å stille spørsmål ved mekanismen bak taushet.

Den lærer ikke barn på riktig måte å spørre hva penger beskytter, hva avhengighet kontrollerer, hva ansettelse krever, hva autoritet hindrer, hva omdømme skjuler, hva frykt bringer til taushet, hva insentiver former, og hva systemer lar fortsette.

Når barn ikke blir lært å stille spørsmål ved taushet, lærer de å akseptere verden slik den blir vist dem.

De lærer det som gjentas, men ikke det som skjules.

De lærer det som godkjennes, men ikke det som beskyttes.

De lærer det som undervises, men ikke det som unngås.

De lærer å fungere i verdensmiljøet uten å forstå mekanismen som holder skapte løgner, bedrag, frykt, avhengighet og gjentatte

mønstre på plass.

L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål gir barn metoden for å stille spørsmål ved denne mekanismen.

Det lærer dem å spørre:

Hva blir ikke sagt?

Hvorfor blir det ikke sagt?

Hvem drar nytte av taushet?

Hva beskytter penger?

Hva kontrollerer avhengighet?

Hva hindrer frykt?

Hva hindrer autoritet mennesker i å stille spørsmål ved?

Hvilket gjentatt mønster fortsetter fordi mennesker forblir tause?

Det er derfor det å stille spørsmål ved taushet er avgjørende for å beskytte barns sinn og fremme læringen deres.

Når barn lærer å stille spørsmål ved taushet, begynner de å se det som er skjult bak overflaten av utdanning, systemer, autoritet, narrativer, penger og gjentatt atferd.

Når de ser hva taushet beskytter, begynner de å forstå mekanismen bak bedrag.

Når de forstår mekanismen bak bedrag, utvikles selvstendig tenkning.

Når selvstendig tenkning utvikles, mister skapte løgner veien gjennom barns sinn.

Slik gir L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål barn metoden for å fjerne bedrag fra oppfatningen deres av verden.

Det gir dem evnen til å stille spørsmål ved det som vises, det som skjules, det som beskyttes, det som gjentas, det som betales for, det som fryktes, det som bringes til taushet, og det som presenteres som sannhet.

Dette er sentralt for å forbedre utdanning fordi utdanning ikke kan forbedres så lenge den lærer barn å gjenta informasjon uten å lære dem å stille spørsmål ved tausheten, pengene, avhengigheten, insentivene og autoriteten som former verdensmiljøet rundt dem.

HVORFOR DETTE ER SENTRALT FOR Q2L OG YOUNG QUESTIONERS

Dette er sentralt for Q2L og Young Questioners.

Barn nås på en trygg måte gjennom foreldre, lærere, omsorgspersoner, skoler, utdanningsmiljøer og ansvarlige voksne, slik at de får verktøyene til å stille spørsmål på riktig måte, lære av det virkelige verdensmiljøet og utvikle selvstendig tenkning før den samme verden former dem til å gjenta den.

Rollen er ikke å fortelle barn hva de skal tenke.

Rollen er å gi barn L2Q-metoden slik at de stiller spørsmål, ser, forstår, skjelner sannhet, beskytter sinnet sitt, fremmer læring og lærer av det virkelige verdensmiljøet.

Barn lærer ikke bare av voksne.

Barn lærer av andre barn.

De observerer hverandre.

De påvirker hverandre.

De deler ideer, atferd, vaner, interesser, forståelse og måter å tenke på.

Når det å stille spørsmål utvikles hos barn, sprer det seg fra barn til barn.

Når forståelse utvikles hos barn, sprer den seg fra barn til barn.

Når selvstendig tenkning utvikles hos barn, sprer den seg fra barn til barn.

Barn som lærer å stille spørsmål, hjelper andre barn med å lære å stille spørsmål.

Barn som lærer å forstå, hjelper andre barn med å lære å forstå.

Barn som utvikler selvstendig tenkning, hjelper andre barn med å utvikle selvstendig tenkning.

Det er derfor barn er den primære veien til endring.

Virkningen stopper ikke med ett barn.

Den beveger seg gjennom grupper av barn, klasserom, skoler, lokalsamfunn og fremtidige generasjoner.

Når barn lærer å stille spørsmål, begynner de å se.

Når de begynner å se, begynner de å forstå.

Når forståelse utvikles, utvikles selvstendig tenkning.

Når selvstendig tenkning utvikles, mister bedrag veien sin.

Når bedrag mister veien sin, mister skaden som skapes av bedrag, veien gjennom mennesker, utdanning, systemer og samfunn.

Det er derfor det å gi barn evnen til å stille spørsmål på riktig måte er noe av det viktigste utdanning må gjøre.

Det beskytter barns sinn.

Det styrker læring.

Det utvikler selvstendig tenkning.

Det fjerner bedrag fra verden ved å gi den neste generasjonen evnen til å skjelne sannhet.

Barn trenger verktøyene til å stille spørsmål på riktig måte.

Slik går læring fremover.

Slik utvikles selvstendig tenkning.

Slik mister bedrag veien sin.

Slik forbedres utdanning slik at verden forbedres.

En verden basert på sannhet begynner når barn får verktøyene til å stille spørsmål på riktig måte.

HVORFOR DET STRUKTURERTE EVIDENSBASERTE L2Q-SYSTEMET FOR Å STILLE SPØRSMÅL ER DEN MANGLENDE UTDANNINGSVEIEN

Det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål er annerledes på grunn av hvor det kom fra.

Det ble utviklet på grunnlag av Book of Evidence.

Book of Evidence dokumenterte over 30 år med tidsstemplede førstehåndserfaringer, evidens, offentlig dokumentasjon, utfordring og gjentatte mønstre vist gjennom verdensmiljøet selv.

Etter hvert som evidensen vokste, ble en motsigelse stadig mer synlig.

Det ble stilt spørsmål.

Likevel fortsatte gjentakelsen.

Den samme villedningen fortsatte.

Den samme tausheten fortsatte.

Den samme avhengigheten fortsatte.

De samme motsigelsene fortsatte.

De samme gjentatte mønstrene fortsatte.

Book of Evidence avslørte ikke mangel på det å stille spørsmål.

Den avslørte at det allerede ble stilt spørsmål, samtidig som den samme verden fortsatte å gjenta seg.

Denne motsigelsen ligger i kjernen av det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål.

Hvis det allerede ble stilt spørsmål, hvorfor fortsatte de samme mønstrene?

Book of Evidence avslørte gjentatte ganger den samme motsigelsen.

Det ble stilt spørsmål.

Likevel fortsatte gjentakelsen.

Dette viste at problemet ikke var at det ikke ble stilt spørsmål.

Problemet var fraværet av en strukturert evidensbasert utdanningsvei for å lære hvordan man skal stille spørsmål ved verdensmiljøet selv.

Mennesker kan stille spørsmål og fortsatt gjenta verden rundt seg.

Mennesker kan stille spørsmål og fortsatt forbli formet av det samme verdensmiljøet som er ansvarlig for å produsere gjentakelsen.

Mennesker kan stille spørsmål og fortsatt arve, akseptere, forsvare og videreføre gjentatte mønstre.

At det stilles spørsmål, er derfor ikke evidens for at mennesker har blitt lært hvordan de skal stille spørsmål.

At det stilles spørsmål, er ikke evidens for at mennesker har blitt lært hvordan de skal forstå hva som produserer gjentakelsen.

Den manglende komponenten var ikke mer informasjon.

Informasjon eksisterte allerede.

Den manglende komponenten var ikke å stille flere spørsmål.

Det ble allerede stilt spørsmål.

Den manglende komponenten var en strukturert evidensbasert utdanningsvei for å lære hvordan man skal stille spørsmål ved verdensmiljøet selv.

En strukturert evidensbasert utdanningsvei for å undersøke det som gjentatte ganger fortsatte til tross for at spørsmål allerede ble stilt.

En strukturert evidensbasert utdanningsvei for å undersøke mekanismene som er ansvarlige for å produsere gjentakelse.

Denne manglende veien ble det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål.

Det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål ble utviklet fra evidensgrunnlaget som ble etablert gjennom Book of Evidence.

Det ble utviklet fordi Book of Evidence avslørte gjentatte mønstre som fortsatte til tross for at spørsmål allerede ble stilt.

Det ble utviklet fordi Book of Evidence avslørte en manglende utdanningsvei.

Det ble utviklet fordi Book of Evidence viste at det å stille spørsmål og det å lære hvordan man skal stille spørsmål ikke er det samme.

L2Q ble utviklet for å undersøke det som gjentatte ganger fortsatte til tross for at spørsmål allerede ble stilt.

L2Q ble utviklet for å undersøke mekanismene som er ansvarlige for å produsere gjentakelse, i stedet for bare å undersøke

resultatene som produseres av gjentakelse.

L2Q ble utviklet for å undersøke verdensmiljøet i stedet for bare å virke i det.

L2Q ble utviklet for å hjelpe mennesker med å forstå verdensmiljøet i stedet for bare å fungere innenfor det.

Det er derfor det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål er annerledes.

Det er derfor det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål representerer den manglende utdanningsveien.

Kilden og opprinnelsen til det å stille spørsmål er viktig.

Kilden og opprinnelsen til det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål er viktig.

Det strukturerte evidensbaserte L2Q-systemet for å stille spørsmål oppsto fra evidensgrunnlaget som ble etablert gjennom Book of Evidence.

Å forstå hvor systemet kom fra, er det første steget mot å forstå hvorfor det er annerledes.

Det er derfor den første delen begynner med Kilde og opprinnelse.

DEL 1 - KILDE OG OPPRINNELSE

HVA KILDE OG OPPRINNELSE EGENTLIG ER

Kilde og opprinnelse er grunnlaget for Learn to Question (L2Q)-verktøysettet for å stille spørsmål fordi alt begynner med hvor informasjon kommer fra og hva som former den.

Mennesker er hele tiden omgitt av informasjon, men de blir ikke lært hvordan de skal undersøke den på riktig måte eller hvordan de skal lære av verdensmiljøet som omgir dem.

Mennesker blir vist informasjon.

Mennesker blir fortalt informasjon.

Mennesker blir undervist i informasjon.

Mennesker forventes å huske informasjon.

Mennesker forventes å gjenta informasjon.

Mennesker forventes å anvende informasjon.

Mennesker forventes å forsvare informasjon.

Men mennesker blir ikke lært hvordan de skal stille spørsmål, se, forstå og lære av det de blir vist.

Mennesker lever nå i det største læringsmiljøet som finnes, men de har likevel ikke blitt ordentlig lært hvordan de skal lære av det.

Mennesker er blitt overlatt til å fungere i en verden de ikke har blitt ordentlig lært hvordan de skal forstå.

De blir ikke lært gjennom en strukturert evidensbasert utdanningsvei hvordan verdensmiljøet former sinnet, overbevisningene, følelsene, tilliten, atferden, oppfatningen og forståelsen deres.

De blir ikke lært hvordan penger, avhengighet, autoritet, taushet, narrativer, gjentakelse, frykt, insentiver, rekkevidde, status og skapte løgner påvirker menneskeheten.

Verdensmiljøet selv er et læringsmiljø.

Det gir hele tiden menneskeheten muligheter til å lære.

Mennesker venter ofte på å bli undervist mens de allerede står i det største læringsmiljøet som finnes.

Verdensmiljøet utdanner derfor mennesker hver dag, enten de erkjenner det eller ikke.

Problemet er at mange mennesker ikke har blitt lært hvordan de skal se disse lærdommene.

De har ikke blitt lært hvordan de skal spørre:

Hva former tenkningen min?

Hva former overbevisningene mine?

Hva former følelsene mine?

Hva former tilliten min?

Hva former atferden min?

Hva former oppfatningen min?

Hva former forståelsen min?

Hva former verden rundt meg?

Uten disse spørsmålene kan mennesker tilbringe hele livet med å bli formet uten å innse at de blir formet.

Mennesker arver ofte overflaten av verden uten å forstå hva som ligger under den.

De kan se systemer.

De kan se regler.

De kan se autoritet.

De kan se penger.

De kan se utdanning.

De kan se gjentatte problemer.

Men de forstår ikke nødvendigvis hva som skaper dem, beskytter dem, former dem eller lar dem fortsette.

Det er derfor mennesker ikke kan lære av det de ikke kan se.

Å se betyr ikke bare å se med øynene.

Å se er prosessen med å stille spørsmål dypt nok til å bevege seg forbi overflateforklaringer og begynne å gjenkjenne mekanismene som former verdensmiljøet.

Å se skaper forståelse.

Forståelse skaper læring.

Læring skaper selvstendig tenkning.

Kilde og opprinnelse handler derfor ikke bare om å identifisere hvor informasjon kom fra.

Det handler om å lære hvordan man skal stille spørsmål dypt nok til å se hva som former selve informasjonen.

Mennesker må lære å spørre:

Hvem skapte dette?

Hvor kom det fra?

Hvorfor ble det skapt?

Hvem drar nytte av det?

Hvilke insentiver finnes?

Hva påvirker det?

Hva beskytter det?

Hva skjules?

Hva gjentas?

Hva former menneskene som er involvert?

Hvilket verdensmiljø produserte det?

Disse spørsmålene er viktige fordi mennesker ikke bare arver informasjon.

De arver atferd.

De arver systemer.

De arver narrativer.

De arver avhengighet.

De arver taushet.

De arver autoritet.

De arver gjentatte mønstre.

De arver også skapte løgner.

Skapte løgner eksisterer ikke bare som enkelte deler av falsk informasjon.

Skapte løgner blir innebygd i selve verdensmiljøet.

De blir normalisert.

De blir beskyttet.

De blir gjentatt.

De blir forsvart.

Til slutt blir de akseptert som sannhet.

Mennesker arver deretter disse skapte løgnene uten noen gang å innse at de ble skapt i utgangspunktet.

Mennesker blir lært hvordan de skal fungere i verdensmiljøet uten å bli lært hvordan de skal forstå det gjennom en strukturert evidensbasert utdanningsvei.

Mennesker kan bli svært flinke til å fungere i en verden de ikke forstår ordentlig.

Å fungere gjør det mulig for mennesker å overleve i systemer.

Forståelse gjør det mulig for mennesker å lære av systemer.

Hvis utdanning bare lærer mennesker å fungere i verdensmiljøet, bidrar utdanning til å gjenskape det samme verdensmiljøet.

Mennesker blir da produkter av verdensmiljøet, ikke mennesker som lærer av det.

Menneskeheten lever i et verdensmiljø som menneskeheten selv kontinuerlig gjenskaper.

Verdensmiljøet former voksne.

Voksne former lærere.

Lærere former barn.

Barn blir voksne.

Voksne gjenskaper deretter det samme verdensmiljøet.

Syklusen vil fortsette på ubestemt tid med mindre mennesker lærer hvordan de skal stille spørsmål ved den gjennom en strukturert evidensbasert vei for å stille spørsmål. Mennesker må også forstå at deres eget sinn er det viktigste verktøyet de har for å lære av verdensmiljøet.

Ingen tittel, autoritet, system, institusjon, kilde eller enkeltperson kan uavhengig skape forståelse for en annen person.

Forståelse må utvikles av individets eget sinn.

Det å stille spørsmål utvikler forståelse.

Forståelse utvikler læring.

Læring utvikler selvstendig tenkning.

Mennesker må derfor lære av årsaker i stedet for å gjenta konsekvenser uten ende.

De må lære hva som former verden i stedet for bare å tilpasse seg den.

Det er derfor Kilde og opprinnelse står i begynnelsen av Learn to Question (L2Q)-verktøysettet for å stille spørsmål.

Hvis Kilde og opprinnelse er svak, svekkes alle andre deler sammen med den.

Evidensstandard svekkes.

Insentiv og gevinst svekkes.

Karakter og konsistens svekkes.

Tillatelse til å stille spørsmål svekkes.

Følelsesmessig påvirkning svekkes.

Narrativ vs. virkelighet svekkes.

Psykologisk påvirkning svekkes.

«Anvend den samme standarden overalt» svekkes.

Kilde og opprinnelse er derfor grunnlaget for hele rammeverket.

Det er utgangspunktet som gjør det mulig for mennesker å begynne å lære av verden selv.

Progresjonen er:

Still spørsmål.

Se.

Forstå.

Lær.

Utvikle selvstendig tenkning.

Slik slutter mennesker å gjenta en verden de ikke forstår ordentlig.

Slik begynner mennesker å lære av verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Og det er derfor Kilde og opprinnelse er den første delen av Learn to Question (L2Q)-verktøysettet for å stille spørsmål.

OPPFATNING

Mennesker formes av verdensmiljøet før de innser at det former dem.

En av de største grunnene til at gjentatte mønstre fortsetter over hele verden, er at mennesker ofte tror på det de ser gjentatte ganger.

Mennesker kan forveksle gjentakelse med sannhet.

Mennesker kan forveksle kjennskap med evidens.

Mennesker kan forveksle popularitet med troverdighet.

Mennesker kan forveksle autoritet med riktighet.

Mennesker kan forveksle synlighet med viktighet.

Mennesker kan forveksle selvsikkerhet med ekspertise.

Mennesker kan forveksle status med forståelse.

Mange mennesker innser ikke at oppfatningen deres hele tiden formes.

Mennesker blir ikke lært gjennom en strukturert evidensbasert utdanningsvei hvordan overbevisningene deres dannes.

De blir lært hva de skal tro.

De blir ikke lært hvordan de kom til å tro på det.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvordan kom jeg til å tro på dette?

Hvem introduserte denne overbevisningen for meg?

Hvor lenge har jeg trodd på dette?

Hvor ofte har jeg blitt utsatt for dette?

Hva har gjentatte ganger forsterket dette?

Har jeg undersøkt det selvstendig?

Eller har jeg arvet det?

Barn formes også av verdensmiljøet mens dagens utdanning ikke lærer dem den strukturerte evidensbaserte veien for å lære hvordan de skal stille spørsmål ved det.

Barn observerer voksne.

Barn observerer atferd.

Barn observerer systemer.

Barn observerer autoritet.

Barn observerer penger.

Barn observerer avhengighet.

Barn observerer narrativer.

Barn observerer gjentakelse.

Barn observerer taushet.

Barn observerer det som belønnes.

Barn observerer det som motvirkes.

Verdensmiljøet begynner derfor å undervise barn mens dagens utdanning ikke gir dem den strukturerte evidensbaserte veien for å lære hvordan de skal stille spørsmål ved det.

Voksne blir også kontinuerlig utdannet av verdensmiljøet, enten de erkjenner det eller ikke.

Hvis utdanning ikke lærer barn og voksne hvordan de skal stille spørsmål ved det virkelige verdensmiljøet, går de deretter uvitende inn i de samme syklusene av gjentakelse som formet menneskene før dem.

Mennesker kan også bli fanget i enkle narrativer.

Mennesker kan oppmuntres til å velge side i stedet for å lære av det de blir vist.

Mennesker kan oppmuntres til å tenke i form av helter og skurker i stedet for å forstå mekanismene som former verdensmiljøet.

Jo mer mennesker ser noe gjentatte ganger, desto mer normalt kan det bli.

Jo mer normalt det blir, desto mindre sannsynlig er det at det blir stilt spørsmål ved.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva former oppfatningen min?

Hva former tilliten min?

Hva former forståelsen min?

Hva former overbevisningene mine?

Ser jeg verden klart?

Eller ser jeg bare det som gjentatte ganger har blitt presentert for meg?

Kilde og opprinnelse finnes for å flytte mennesker forbi oppfatning og mot forståelse.

REKKEVIDDE, STATUS OG INFORMASJONSMILJØER

Mennesker antar ofte at informasjon med størst rekkevidde må være den viktigste informasjonen.

Dette må det stilles spørsmål ved.

Mange mennesker følger ubevisst de største stemmene, de største publikumene, de største plattformene og den høyeste statusen.

Mennesker overlater ofte nysgjerrigheten sin til andre.

Mange mennesker venter på at noen med autoritet skal fortelle dem hva som er viktig før de blir interessert.

Mange mennesker venter på popularitet før de undersøker noe.

Mange mennesker venter på status før de tillater seg selv å lære.

Mange mennesker venter på at noen andre skal bestemme hva som fortjener oppmerksomheten deres.

Dette betyr at mennesker kan la systemer for rekkevidde og status bestemme hva sinnet deres har lov til å behandle som viktig.

Mennesker kan uvitende bli passive i læringen i stedet for aktive i læringen.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvorfor får denne kilden så stor rekkevidde?

Hvem kontrollerer miljøet som denne informasjonen distribueres gjennom?

Hvem bestemmer hva som fremmes?

Hvem bestemmer hva som gjentas?

Hvem bestemmer hva som skjules?

Hvem bestemmer hva som fjernes?

Hvem bestemmer hva som får synlighet?

Hvem bestemmer hva som mister synlighet?

Mennesker må også forstå at rekkevidde i seg selv kan begynne å skape en oppfatning av sannhet.

Jo mer noe blir sett, desto mer kjent blir det.

Jo mer kjent det blir, desto mer akseptert kan det bli.

Jo mer akseptert det blir, desto mer kan det begynne å fremstå som sant.

Det er derfor synlighet i seg selv må stilles spørsmål ved.

Mennesker bør derfor spørre:

Følger jeg denne kilden på grunn av evidens?

Eller følger jeg denne kilden på grunn av rekkevidden dens?

Følger jeg denne kilden på grunn av forståelse?

Eller følger jeg denne kilden på grunn av statusen dens?

Ignorerer jeg informasjon fordi den ikke har fått rekkevidde?

Venter jeg på at noen andre skal fortelle meg at det betyr noe?
Lar jeg noen andre bestemme hva som fortjener undersøkelse?
Mennesker må slutte å vente på tillatelse til å lære.
Mennesker må bli aktive i læringen i stedet for passive i læringen.
Deres eget sinn må bli det viktigste verktøyet deres for læring.

PENGER, AVHENGIGHET OG SYSTEMER

Penger er en av de største mekanismene som former atferd i hele verdensmiljøet.

Mennesker må derfor lære å stille spørsmål ved mekanismene rundt informasjon.

Penger kan skape avhengighet.

Avhengighet kan forme atferd.

Atferd kan forme det som sies.

Atferd kan forme det som gjentas.

Atferd kan forme det som beskyttes.

Atferd kan forme det som skjules.

Atferd kan forme det som utfordres.

Atferd kan forme det som får fortsette.

Mennesker bør derfor spørre:

Skaper denne kilden pengeveien?

Kontrollerer denne kilden pengeveien?

Finansierer denne kilden pengeveien?

Påvirker denne kilden pengeveien?

Skaper eller påvirker denne kilden systemer mennesker er avhengige av?

Er mennesker avhengige av disse systemene?

Påvirker avhengighet atferd?

Påvirker avhengighet det å stille spørsmål?

Påvirker avhengighet taushet?

Påvirker avhengighet det mennesker er villige til å utfordre?

Dette handler ikke om å klandre enkeltpersoner.

Det handler om å forstå mekanismene som former atferd.

LÆRERE SOM KILDER

Lærere blir informasjonskilder for barn.

Dette betyr at lærere selv også må lære hvordan de skal stille spørsmål.

Mange lærere har gått gjennom de samme utdanningssystemene som barn går inn i.

De har blitt undervist i informasjon.

De har blitt opplært til å formidle informasjon.

De har blitt vurdert på informasjon.

Deretter har de blitt plassert i roller der de gir informasjon videre til neste generasjon.

Dette handler ikke om å klandre lærere.

Det handler om å forstå miljøet som former dem.

Lærere er deltakere i det samme verdensmiljøet.

De har også arvet informasjon.

De har også lært av mennesker som selv ikke ble lært hvordan de skulle lære av verdensmiljøet.

Mennesker blir lært hvordan de skal fungere i systemer uten å bli lært hvordan de skal forstå dem.

Mennesker kan bli svært flinke til å fungere i systemer de ikke forstår ordentlig.

Lærere selv har ofte gått gjennom den samme veien.

Dette er en av grunnene til at gjentakelse kan fortsette på tvers av generasjoner.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem underviste læreren?

Hvem trente læreren?

Hvilke systemer formet læreren?

Ble læreren undervist om det virkelige verdensmiljøet?

Ble læreren undervist i hvordan penger, avhengighet, autoritet, taushet, narrativer, gjentakelse, rekkevidde og status former

menneskeheten?

Eller ble læreren undervist i hvordan man skal fungere i et eksisterende system?

Lærere bør derfor bli tilretteleggere for det å stille spørsmål, se, forstå, lære og utvikle selvstendig tenkning.

Å LÆRE AV LØGNER

Mennesker tror ofte at løgner bare finnes for å bedra.

Kilde og opprinnelse lærer mennesker å bevege seg forbi dette.

Løgner kan bli pedagogiske verktøy når sinn er klare til å stille spørsmål ved dem.

Løgner avslører atferd.

Løgner avslører avhengighet.

Løgner avslører insentiver.

Løgner avslører narrativer.

Løgner avslører taushet.

Løgner avslører gjentatte mønstre.

Løgner avslører hva som skjer når mennesker ikke blir lært hvordan de skal stille spørsmål ved det løgner avslører.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva avslører denne løgneren?

Hvilken mekanisme lot denne løgneren fortsette?

Hvem dro nytte av denne løgner?
Hvem beskyttet denne løgner?
Hvem gjentok denne løgner?
Hvilket gjentatt mønster avslører denne løgner?
Hva kan menneskeheten lære av denne løgner?
Formålet er ikke å lære mennesker å hate løgner.
Formålet er å lære mennesker å lære av dem.

Å LÆRE AV DET SOM VISES

Mange mennesker reagerer på det de blir vist i stedet for å lære av det de blir vist.

Reaksjon stopper ofte progresjon.

Mennesker blir sinte.

Mennesker blir redde.

Mennesker velger side.

Mennesker forsvare standpunkter.

Mennesker angriper standpunkter.

Mennesker blir fanget i narrativer.

Kilde og opprinnelse lærer mennesker å bevege seg forbi reaksjon.

Mennesker bør spørre:

Hva kan læres av dette?

Hvilken atferd blir avslørt?

Hvilket gjentatt mønster blir avslørt?

Hva avslører dette om menneskeheten?

Hva avslører dette om avhengighet?

Hva avslører dette om penger?

Hva avslører dette om taushet?

Hva avslører dette om verdensmiljøet?

Mennesker må også forstå at de ikke bare lærer informasjon.

De lærer hvordan de skal se verden.

Progresjonen blir:

Still spørsmål.

Se.

Forstå.

Lær.

Utvikle selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

SYNLIG KILDE KONTRA ULTIMAT KILDE

En av de største begrensningene i måten mennesker stiller spørsmål på, er at de ofte stopper ved den første synlige kilden.

Mennesker ser en person.

Mennesker ser en organisasjon.

Mennesker ser en regjering.

Mennesker ser en offentlig tjenesteperson.

Mennesker ser en mediekanal.

Mennesker ser en ekspert.

Mennesker ser en innholdsskaper på nettet.

Mennesker tror deretter at de har identifisert kilden.

Men Kilde og opprinnelse lærer mennesker å fortsette å stille spørsmål.

Den synlige kilden er kanskje ikke den ultimate kilden.

Den synlige kilden kan anvende informasjon.

Den synlige kilden kan gjenta informasjon.

Den synlige kilden kan beskytte informasjon.

Den synlige kilden kan være avhengig av en annen kilde.

Den synlige kilden kan selv være formet av verdensmiljøet.

Den synlige kilden kan selv fortsatt lære av verdensmiljøet.

Mennesker stopper ofte ved den første forklaringen de får.

Den første forklaringen kan føles behagelig.

Den første forklaringen kan føles fullstendig.

Den første forklaringen kan føles tilfredsstillende.

Men det å føle seg tilfreds er ikke det samme som å forstå.

Mennesker bør derfor spørre:

Er dette den virkelige kilden?

Eller er dette den første kilden jeg har møtt?

Hvem står bak denne kilden?

Hvem påvirker denne kilden?

Hvem drar nytte av denne kilden?

Hvilket miljø virker denne kilden innenfor?

Hvilke mekanismer former denne kilden?

Mennesker stopper ofte for tidlig.

Kilde og opprinnelse lærer mennesker å fortsette.

MULIGE MOTIVER

Mennesker stopper ofte ved forenklete konklusjoner.

Regjeringen er dårlig.

Mediene er dårlige.

Politiet er dårlig.

Autoritet er dårlig.

Institusjoner er dårlige.

Mennesker reagerer ofte følelsesmessig på det de blir vist i stedet for å undersøke hva som kan læres av det.

Kilde og opprinnelse lærer mennesker å bevege seg forbi enkle konklusjoner.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilke antakelser gjør jeg?

Aksepterer jeg den første forklaringen?

Hvilke motiver har jeg ennå ikke vurdert?

Hvilke forklaringer har jeg ennå ikke vurdert?

Hvilke langsiktige resultater har jeg ennå ikke vurdert?

Stiller jeg bare spørsmål innenfor et narrativ jeg har blitt vist?

Formålet er ikke å låse mennesker fast i en konklusjon.

Formålet er å hjelpe mennesker med å undersøke muligheter selvstendig og lære av det de blir vist.

VERDENSMILJØET UNDERVISER HELE TIDEN

Mennesker venter ofte på å bli undervist mens de allerede står i det største læringsmiljøet som finnes.

Verdensmiljøet underviser hele tiden.

Det underviser gjennom atferd.

Det underviser gjennom gjentakelse.

Det underviser gjennom narrativer.

Det underviser gjennom insentiver.

Det underviser gjennom avhengighet.

Det underviser gjennom autoritet.

Det underviser gjennom konsekvenser.

Det underviser gjennom taushet.

Problemet er ikke at lærdommene mangler.

Problemet er at mennesker ikke har fått den strukturerte evidensbaserte utdanningsveien for å se og lære av dem.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva lærer dette meg?

Hvilket gjentatt mønster avslører dette?

Hvilken konsekvens blir vist?

Hvilken atferd blir avslørt?

Hva kan menneskeheten lære av dette?

MENNESKEHETEN LÆRER AV MENNESKEHETEN

Menneskeheten blir i stor grad undervist av menneskeheten.

Men menneskeheten selv har ikke blitt lært hvordan den skal lære av verdensmiljøet.

Mennesker arver informasjon før de lærer hvordan de skal undersøke den selvstendig.

Mennesker forsvare informasjon før de forstår den.

Mennesker reagerer før de lærer.

Mennesker følger før de stiller spørsmål.

Mennesker gjentar før de forstår.

Mennesker stopper ved enkle forklaringer fordi de ikke har fått en strukturert vei for å stille spørsmål på et dypere nivå.

Dette betyr ikke at menneskeheten ikke kan gjøre fremskritt.

Det betyr at menneskeheten trenger bedre verktøy for læring.

Å FØLGE, TRO OG DELEGERING AV TENKNING

En av de største mekanismene som gjentar verdensmiljøet, er delegering av tenkning.

Mennesker blir lært å følge uten å bli lært å stille spørsmål ved dette.

Mennesker blir lært at enkelte mennesker vet mer enn dem.

Mennesker blir lært å stole på titler.

Mennesker blir lært å stole på autoritet.

Mennesker blir lært å stole på stillinger.

Mennesker blir lært å stole på status.

Mennesker blir lært å huske det de blir fortalt.

Mennesker blir deretter betalt for å implementere det de blir fortalt at de skal følge.

Mange mennesker lar deretter andre mennesker tenke for dem.

Mennesker bør derfor spørre:

Lar jeg noen andre tenke for meg?

Lar jeg noen andre stille spørsmål for meg?

Lar jeg noen andre bestemme sannhet for meg?

Stoler jeg på titler i stedet for evidens?

Stoler jeg på status i stedet for atferd?

Stoler jeg på autoritet i stedet for forståelse?

Mennesker må også forstå at det å forlate ett narrativ ikke automatisk skaper selvstendig tenkning.

Mennesker kan forlate én autoritet og akseptere en annen.

Mennesker kan forlate én gruppe og bli med i en annen.

Mennesker kan forlate én forklaring og arve en annen.

Selvstendig tenkning er ikke å bytte side.

Selvstendig tenkning er å lære hvordan man skal stille spørsmål ved alle sider.

FREMSKRITT I MENNESKELIG BEVISSTHET

Formålet med Kilde og opprinnelse er langt større enn bare å lære mennesker hvordan de skal stille spørsmål ved informasjon.

Det handler om å fremme menneskehetens evne til å lære av verdensmiljøet.

Fremskritt i menneskelig bevissthet handler ikke bare om å samle mer informasjon.

Det handler om å bli bedre til å lære.

Det handler om å øke menneskehetens evne til å stille spørsmål.

Å øke menneskehetens evne til å se.

Å øke menneskehetens evne til å forstå.

Å øke menneskehetens evne til å lære.

Å øke menneskehetens evne til å tenke selvstendig.

Mennesker må også forstå at alle befinner seg i verdensmiljøet.

Ingen står utenfor det.

Regjeringer befinner seg i det.

Medier befinner seg i det.

Lærere befinner seg i det.

Politiet befinner seg i det.

Institusjoner befinner seg i det.

Foreldre befinner seg i det.

Barn befinner seg i det.

Ekspertene befinner seg i det.

Forfattere befinner seg i det.

Lesere befinner seg i det.

Alle påvirker det.

Alle påvirkes av det.

Alle deltar i det.

Hver beslutning hjelper enten gjentakelse eller læring.

Å akseptere.

Å gjenta.

Å følge.

Å dele.

Å forsvare.

Å forbli taus.

Alt har konsekvenser.

Primitiv progresjon ser ofte slik ut:

Følg.

Reager.

Forsvar.

Gjenta.

Velg side.

Avansert progresjon ser slik ut:

Still spørsmål.

Se.

Forstå.

Lær.

Utvikle selvstendig tenkning.

Lær av verdensmiljøet.

Målet er ikke endeløst å stille spørsmål.

Målet er forståelse.

Målet er læring.

Målet er selvstendig tenkning.

Formålet er ikke bare å forbedre måten spørsmål stilles på.

Formålet er å forbedre menneskehetens evne til å lære av verdensmiljøet selv.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

DEL 2 - EVIDENSSTANDARD

HVA EVIDENSSTANDARD EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære av verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Kilde og opprinnelse begynner med å spørre hvor informasjon, systemer, historier, regler, titler, atferd og gjentatte mønstre kommer fra, hva som formet dem, hva de har vist over tid, og hvilket verdensmiljø som produserte dem.

Del 2 går nå videre til Evidensstandard.

Evidensstandard spør om evidens faktisk støtter det som blir hevdet, undervist, gjentatt, beskyttet, registrert, presentert eller håndhevet.

Evidensstandard finnes fordi mennesker blir lært hva de skal tro uten å bli ordentlig lært hva evidens faktisk er.

Mennesker blir vist informasjon.

Mennesker blir fortalt informasjon.

Mennesker blir undervist i informasjon.

Mennesker forventes å akseptere informasjon.

Mennesker forventes å gjenta informasjon.

Mennesker forventes å forsvare informasjon.

Men mennesker blir ikke lært hvordan de på riktig måte skal undersøke om evidens underbygger det som blir sagt.

Dette skaper et av de største problemene i verdensmiljøet.

Informasjon kan presenteres som sannhet før den har blitt ordentlig stilt spørsmål ved.

Historier kan gjentas som sannhet før evidens har blitt undersøkt.

Titler kan behandles som evidens.

Autoritet kan behandles som evidens.

Systemer kan behandles som evidens.

Popularitet kan behandles som evidens.

Skriftlige opptegnelser kan behandles som evidens.

Gjentatte påstander kan behandles som evidens.

Frykt kan presenteres som evidens.

Motnarrativer kan behandles som evidens.

Generert, endret, utvalgt eller fabrikkert materiale kan presenteres som evidens.

Men ingen av disse er evidens i seg selv.

Evidensstandard finnes for å hindre at informasjon uten belegg blir akseptert som sannhet.

Evidensstandard lærer mennesker å bremse ned før aksept skjer.

Den lærer mennesker å spørre hva som faktisk blir vist, hva som blir hevdet, hva som støtter påstanden, hva som mangler, hva som

blir motsagt, hva som presenteres gjennom frykt eller følelsesmessig press, og hva som bare har blitt gjentatt til det fremstår som sant.

Evidensstandard erstatter ikke Kilde og opprinnelse.

Den bygger videre på den.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidensen underbygger det som blir hevdet ut fra det.

Formålet med Evidensstandard er ikke å fortelle mennesker hva de skal tro.

Formålet er å lære mennesker hvordan de skal undersøke informasjon før de tror på den, gjentar den, forsvare den eller handler ut fra den.

HVA EVIDENS MÅ GJØRE

Evidens er ikke bare informasjon som eksisterer.

Evidens må vise noe.

Evidens må støtte det som blir hevdet.

Evidens må tåle å bli stilt spørsmål ved.

Evidens må forbli åpen for videre undersøkelse.

Evidens må være knyttet til virkeligheten.

Evidens må samsvare med atferd.

Evidens må avsløre motsigelse.

Evidens må forbli konsistent over tid.

Evidens må hjelpe mennesker med å lære av det som vises.

Evidens er også åpen for spørsmål.

Evidens trenger ikke beskyttelse mot det å bli stilt spørsmål ved.

Evidens frykter ikke undersøkelse.

Evidens er ikke avhengig av titler, autoritet, gjentakelse, frykt, status eller følelsesmessig press for å overleve.

Det å stille spørsmål styrker evidens.

Det å stille spørsmål forbedrer forståelse.

Det å stille spørsmål avslører svakhet.

Det å stille spørsmål avslører motsigelse.

Det å stille spørsmål avslører det som mangler.

Det å stille spørsmål avslører det som mangler belegg.

Det å stille spørsmål hjelper mennesker med å lære.

Informasjon uten belegg motstår ofte det å bli stilt spørsmål ved fordi det å stille spørsmål truer det som ikke kan underbygges skikkelig.

Evidensstandard lærer derfor mennesker at det å stille spørsmål ikke er sannhetens fiende.

Det å stille spørsmål er en av veiene inn i sannheten.

INFORMASJON ER IKKE EVIDENS

Informasjon er ikke automatisk evidens.

En uttalelse er ikke automatisk evidens.

En tittel er ikke automatisk evidens.

En rolle er ikke automatisk evidens.

Et system er ikke automatisk evidens.

En gjentatt historie er ikke automatisk evidens.

En skriftlig historie er ikke automatisk evidens.

En arvet overbevisning er ikke automatisk evidens.

Et beskyttet narrativ er ikke automatisk evidens.

En person som blir betalt for å gjenta informasjon, er ikke automatisk evidens.

Et system som sier at noe er sant, er ikke automatisk evidens.

Frykt knyttet til informasjon er ikke automatisk evidens.

Et motnarrativ som står imot et annet narrativ, er ikke automatisk evidens.

AI-generert, endret, oppsummert, utvalgt eller presentert informasjon er ikke automatisk evidens.

Mennesker må spørre:

Hva blir hevdet?

Hvilken evidens underbygger det?

Hvor kom evidensen fra?

Kan evidensen undersøkes?

Kan evidensen stilles spørsmål ved?

Underbygger evidensen påstanden?

Støtter atferd påstanden?

Støtter konsistens påstanden?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens har blitt skjult?

Hvilken evidens motsier påstanden?

Hva har blitt akseptert uten evidens?

Ble denne evidensen skapt, endret, utvalgt, oppsummert, omrammet eller presentert på en måte som kunne villede?

Dette er viktig fordi mennesker kan bli lært å akseptere informasjon uten noen gang å lære om den har tilstrekkelig støtte.

De kan huske informasjon uten belegg.

De kan gjenta informasjon uten belegg.

De kan forsvare informasjon uten belegg.

De kan gi informasjon uten belegg videre til neste generasjon.

Verdensmiljøet gjentar seg deretter gjennom informasjon som ble akseptert før den ble ordentlig undersøkt.

GJENTATTE HISTORIER SOM BLIR TIL SANNHET

En av de største sviktene i menneskelig læring er at mennesker

kan forveksle gjentakelse med sannhet.

En historie kan skapes.

En tittel kan gi den autoritet.

Et system kan gi den rekkevidde.

Penger kan gi mennesker grunn til å gjenta den.

Tid kan gjøre den kjent.

Skriftlige opptegnelser kan gi den et inntrykk av varighet.

Nok mennesker som gjentar den, kan gi den sosialt bevis.

Fremtidige generasjoner kan deretter arve den som sannhet.

Men gjentakelse er ikke evidens.

En gjentatt historie er ikke evidens.

En skriftlig historie er ikke evidens.

En arvet historie er ikke evidens.

En beskyttet historie er ikke evidens.

En historie støttet av titler, systemer, penger, rekkevidde, frykt, status og tid er fortsatt ikke evidens med mindre den kan undersøkes og underbygges skikkelig.

Mennesker må derfor spørre:

Hvem skapte denne historien?

Hvem ga den autoritet?

Hvem gjentok den?

Hvem dro nytte av at den ble trodd?

Hvem ble betalt for å opprettholde den?

Hvem beskyttet den mot det å bli stilt spørsmål ved?

Hvilken evidens underbygger den?

Hvilken evidens motsier den?

Hva skjer når den utfordres?

Er dette evidens?

Eller er dette arvet tro?

Uten Evidensstandard kan gjentatte historier bli akseptert som sannhet bare fordi nok mennesker gjentar dem, skriver om dem, beskytter dem eller gir dem videre.

TITLER, AUTORITET OG BETALTE ROLLER ER IKKE EVIDENS

Mennesker blir ofte lært å tro på titler.

De blir lært å tro på autoritet.

De blir lært å tro på offisielle roller.

De blir lært å tro på systemer.

De blir lært å tro på mennesker som blir betalt for å snakke, håndheve, undervise, presentere eller gjenta informasjon.

Men en tittel er ikke evidens.

Autoritet er ikke evidens.

En betalt rolle er ikke evidens.

En offisiell stilling er ikke evidens.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken evidens underbygger denne tittelen?

Hvilken evidens underbygger denne autoriteten?

Hvilken evidens underbygger denne rollen?

Hvilken evidens underbygger det denne personen sier?

Hvilken evidens underbygger det dette systemet hevder?

Hvem drar nytte av at dette blir trodd?

Hvem drar nytte av at dette ikke blir stilt spørsmål ved?

Hvem blir betalt for å gjenta det?

Hvem blir betalt for å håndheve det?

Hvem blir betalt for å beskytte det?

Hva skjer når evidens blir etterspurt?

Dette handler ikke om automatisk å avvise enhver tittel, rolle, system eller autoritet.

Det handler om å ikke forveksle dem med evidens.

Evidensstandard lærer mennesker at autoritet fortsatt må undersøkes.

Titler må fortsatt undersøkes.

Systemer må fortsatt undersøkes.

Betalte roller må fortsatt undersøkes.

Den samme standarden må anvendes overalt.

SYSTEMER, KILDE OG EVIDENS

At et system er på plass, er ikke evidens for at systemet ble skapt på grunnlag av sannhet.

Dette henger direkte sammen med Kilde og opprinnelse.

Kilde og opprinnelse spør:

Hvor kom dette systemet fra?

Hvem skapte det?

Hva formet det?

Hvilken atferd har det vist over tid?

Hva beskytter det?

Hva gjentar det?

Hva skjuler det?

Hva tillater det?

Evidensstandard spør deretter:

Hvilken evidens underbygger systemets påstander?

Hvilken evidens motsier dem?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens produseres etter utfordring?

Viser evidensen sannhet?

Eller viser den bare autoritet, etterlevelse, gjentakelse og beskyttelse?

Mennesker tror ofte at fordi noe er på plass, må det ha blitt skapt på grunnlag av sannhet.

Dette må det stilles spørsmål ved.

Hvis systemer ble skapt, opprettholdt eller beskyttet av mennesker som ikke handlet ut fra sannhet, kan informasjonen, titlene, reglene, opptegnelsene, autoriteten og narrative som produseres av disse systemene, ikke bare aksepteres som sannhet fordi de eksisterer.

At et system er gammelt, er ikke evidens for sannhet.

At et system er mektig, er ikke evidens for sannhet.

At et system er offisielt, er ikke evidens for sannhet.

At et system gjentas gjennom generasjoner, er ikke evidens for sannhet.

At et system beskyttes av penger, status, autoritet, frykt eller tvang, er ikke evidens for sannhet.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken evidens underbygger det?

Hvilken evidens motsier det?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens ble ignorert?

Hvilken atferd viser systemet?

Hva gjør systemet når det utfordres?

Svarer det?

Retter det opp?

Unngår det?

Beskytter det seg selv?

Produserer det sannhet?

Eller produserer det etterlevelse?

Det er her Evidensstandard kobles direkte til verdensmiljøet.

Evidens gjelder ikke bare uttalelser.

Den gjelder systemer.

Den gjelder regler.

Den gjelder autoritet.

Den gjelder titler.

Den gjelder atferd.

Den gjelder narrativer.

Den gjelder gjentatte mønstre.

Den gjelder fryktbasert presentasjon.

Den gjelder motnarrativer.

Den gjelder generert, endret, utvalgt eller fabrikkert materiale.

Det er derfor Evidensstandard er en av de manglende veiene i utdanning.

Uten den kan mennesker bli lært å fungere i systemer uten noen gang å bli lært hvordan de skal stille spørsmål ved om disse systemene støttes av sannhet, evidens, konsistens og atferd.

Evidensstandard finnes for å hindre at informasjon uten belegg blir akseptert som sannhet.

Den hjelper mennesker med å begynne å bevege seg fra aksept til undersøkelse.

Den hjelper mennesker med å bevege seg fra tro til forståelse.

Den hjelper mennesker med å gå fra å være produkter av gjentatt informasjon til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

EVIDENS OVER TID

Den første delen av denne delen forklarte at informasjon, titler, autoritet, betalte roller, systemer, skriftlige opptegnelser, gjentatte historier, arvede overbevisninger, fryktbasert presentasjon, motnarrativer og generert, endret, utvalgt eller fabrikkert materiale ikke automatisk er evidens.

Den forklarte også at evidens er åpen for spørsmål.

Denne delen går nå videre til hvordan evidens må undersøkes over tid.

Evidensstandard undersøker ikke bare ett øyeblikk.

Den undersøker det som vises over tid.

En enkelt uttalelse kan være villedende.

En enkelt opptegnelse kan være ufullstendig.

En enkelt forklaring kan være selektiv.

Et enkelt svar kan unngå det bredere mønsteret.

En forsinket uttalelse kan brukes til å erstatte det som ble vist i

sanntid.

Det er derfor evidens må undersøkes over tid.

Mennesker bør spørre:

Hva har blitt vist over tid?

Når ble det vist?

Ble det vist i sanntid?

Ble det registrert etter hendelsen?

Ble det forklart senere?

Samsvarer den senere forklaringen med evidensen i sanntid?

Har evidensen forblitt konsistent?

Har atferden forblitt konsistent?

Har historien endret seg?

Har forklaringen endret seg?

Har det samme mønsteret gjentatt seg?

Har motsigelse vist seg?

Har evidens blitt lagt til?

Har evidens blitt fjernet?

Har evidens blitt ignorert?

Hva skjedde etter utfordring?

Forsinkede forklaringer må aldri få lov til å overstyre evidens i sanntid som er vist i rekkefølge.

Dette er viktig fordi sannhet ikke bør være avhengig av ett isolert

øyeblikk når et lengre mønster viser noe annet.

Evidens over tid hjelper mennesker med å se mønstre.

Den hjelper mennesker med å se motsigelse.

Den hjelper mennesker med å se hva som beskyttes.

Den hjelper mennesker med å se hva som unngås.

Den hjelper mennesker med å se om ord, atferd, opptegnelser, timing og resultater samsvarer.

Evidensstandard lærer derfor mennesker å undersøke evidens som en del av en rekkefølge, ikke som løsrevne biter av informasjon.

ATFERD SOM EVIDENS

Ord er ikke nok.

Det mennesker sier, må sammenlignes med det mennesker gjør.

Atferd kan avsløre det uttalelser skjuler.

Atferd kan avsløre det titler beskytter.

Atferd kan avsløre det systemer unngår.

Atferd kan avsløre det penger, avhengighet, frykt, stilling, omdømme eller insentiv former.

En person kan si at vedkommende handler i tråd med sannheten.

Et system kan si at det handler i tråd med rettferdighet.

En institusjon kan si at den handler ut fra omtanke.

En betalt rolle kan hevde at den handler ut fra plikt.

En tittel kan si at den handler ut fra autoritet.

Men Evidensstandard spør om atferden underbygger påstanden.

Mennesker bør spørre:

Samsvarer atferd med ordene?

Samsvarer handling med påstanden?

Svarer systemet når det utfordres?

Retter autoriteten opp når den blir forelagt evidens?

Beskytter den betalte rollen sannhet?

Eller beskytter den stilling, system, penger, omdømme eller narrativ?

Motsier taushet påstanden?

Motsier unngåelse påstanden?

Motsier forsinkelse påstanden?

Motsier fjerning, blokkering, avvisning eller straff påstanden?

Atferd over tid kan bli en av de tydeligste evidensveiene fordi atferd viser hva mennesker og systemer faktisk gjør, ikke bare hva de sier at de gjør.

Hvis ord og atferd skiller lag, må Evidensstandard stille spørsmål ved skillet.

Hvis en påstand sier én ting, men atferd gjentatte ganger viser noe annet, må atferden undersøkes.

EVIDENS ETTER UTFORDRING

Evidensstandard må også undersøke hva som skjer etter at informasjon utfordres.

Mange påstander fremstår som sterke inntil evidens etterspørres.

Mange systemer fremstår som sannferdige inntil de blir bedt om å svare.

Mange titler fremstår som troverdige inntil påstandene deres undersøkes.

Mange narrativer fremstår som stabile inntil motsigelser vises.

Utfordring avslører evidensstandarder.

Evidens er åpen for spørsmål fordi det å stille spørsmål styrker det som er sant og avslører det som er svakt, mangler, motsies eller mangler belegg.

Informasjon uten belegg motstår ofte det å bli stilt spørsmål ved fordi det å stille spørsmål truer det som ikke kan underbygges skikkelig.

Mennesker bør spørre:

Hva skjer når evidens etterspørres?

Blir evidens gitt?

Blir spørsmålet besvart?

Blir problemet rettet opp?

Blir motsigelsen behandlet?

Blir evidensen ignorert?

Blir personen som spør, angrepet?

Blir taushet brukt?

Blir autoritet brukt i stedet for evidens?

Blir prosess brukt i stedet for sannhet?

Blir problemet forsinket til mennesker slutter å stille spørsmål?

Blir systemet beskyttet i stedet for at evidensen undersøkes?

Det som skjer etter utfordring, er viktig fordi respons blir evidens.

Å svare kan bli evidens.

Å rette opp kan bli evidens.

Å nekte å svare kan bli evidens.

Å unngå kan bli evidens.

Taushet kan bli evidens.

Motsigelse kan bli evidens.

Beskyttelse kan bli evidens.

Gjentatt mangel på svar kan bli evidens.

Evidensstandard lærer mennesker å undersøke ikke bare den opprinnelige påstanden, men også atferden som følger når påstanden blir stilt spørsmål ved.

EVIDENS, TIDSLINJE OG RESPONS

Evidensstandard krever også at mennesker følger evidens gjennom tidslinje og respons.

Evidens bør ikke skilles fra når den ble vist, hvor den kom fra, hvem som så den, hvem som mottok den, hvem som kunne utfordre den, og hva som skjedde etterpå.

Mennesker bør spørre:

Når ble dette vist?

Hvor ble dette vist?

Hvem produserte det?

Hvem mottok det?

Hvem så det?

Hvem ble utfordret?

Hvem hadde muligheten til å svare?

Hvem hadde muligheten til å rette opp?

Hvem hadde muligheten til å gjendrive?

Hvem forble taus?

Hva skjedde videre?

Hvilken atferd fulgte?

Hvilket mønster fortsatte?

Dette er viktig fordi evidens kan svekkes når den skilles fra tidslinjen sin.

Evidens kan også svekkes når mennesker ignorerer hvem som så den, hvem som mottok den, hvem som hadde muligheten til å svare, og hva som skjedde etterpå.

Evidens i sanntid er viktig fordi den viser det som ble plassert, vist, registrert, utfordret eller gjort synlig på det tidspunktet.

Forsinkede forklaringer må stilles spørsmål ved opp mot det som ble vist i sanntid.

Mennesker bør spørre:

Samsvarer den senere forklaringen med evidensen i sanntid?

Omskriver den senere uttalelsen det som ble vist?

Unngår den senere opptegnelsen det som ble utfordret?

Fjerner den senere forklaringen kontekst?

Underbygger tidslinjen påstanden?

Støtter eller motsier atferden etter synlighet påstanden?

En reell evidensstandard spør ikke bare om noe eksisterer.

Den spør hvordan det eksisterer innenfor den bredere dokumentasjonen.

Den spør hva evidensen viser når den settes i rekkefølge.

Den spør om tidslinjen underbygger påstanden.

Den spør om atferd etter synlighet støtter eller motsier påstanden.

Slik begynner mennesker å lære av evidens i stedet for bare å samle informasjon.

SETT, SKJULT, MANGLENDE OG MOTSAGT

Evidensstandard må lære mennesker å sammenligne det som vises med det som ikke vises.

Mennesker styres ofte av evidensen som legges fram for dem.

Men det som mangler, kan være like viktig.

Det som skjules, kan være like viktig.

Det som motsies, kan være like viktig.

Det som beskyttes mot det å bli stilt spørsmål ved, kan være like viktig.

Mennesker bør spørre:

Hva vises?

Hva vises ikke?

Hva mangler?

Hva skjules?

Hva har ikke støtte?

Hva motsies?

Hva beskyttes?

Hva unngås?

Hva har blitt fjernet?

Hva har ikke blitt besvart?

Dette er viktig fordi mennesker kan ledes av utvalgt evidens.

De kan bli vist én del av et bilde mens resten skjules.

De kan bli vist en uttalelse mens atferd motsier den.

De kan bli vist en opptegnelse mens tidslinjen ignoreres.

De kan bli vist autoritet mens evidens mangler.

De kan bli vist selvsikkerhet mens belegg mangler.

Evidensstandard hjelper mennesker med å se forbi selektiv presentasjon.

Den hjelper mennesker med å sammenligne det som vises med det som mangler, skjules, motsies, unngås eller beskyttes.

PRESENTASJON AV EVIDENS, FRYKT OG LYDIGHET

Evidensstandard må også stille spørsmål ved hvordan evidens presenteres.

Jo kraftigere mekanismen som presenterer evidensen er, desto viktigere blir det å stille spørsmål ved selve evidensen.

Mennesker kan bli vist frykt og ledet til å behandle selve fryktmiljøet som evidens.

Frykt kan skape hastverk.

Frykt kan skape lydighet.

Frykt kan stoppe det å stille spørsmål.

Frykt kan få mennesker til å akseptere svak, ufullstendig, utvalgt eller uunderbygget evidens før de undersøker den ordentlig.

Frykt kan få mennesker til å følge titler, systemer, betalte roller, offisielle uttalelser, gjentatte advarsler og offentlig press uten å spørre om evidensen underbygger det som blir hevdet.

Men frykt er ikke evidens.

Hastverk er ikke evidens.

Offisielt press er ikke evidens.

Gjentatte advarsler er ikke evidens.

Betalt etterlevelse er ikke evidens.

Massegjentakelse er ikke evidens.

Evidensstandard må spørre om mennesker blir vist evidens, eller om de blir vist frykt utformet for å få dem til å akseptere uten evidens.

Mennesker bør spørre:

Hvilken evidens vises?

Hvordan presenteres den?

Hvilken frykt knyttes til den?

Hvilken reaksjon skapes?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens motsies?

Hvilken evidens beskyttes mot det å bli stilt spørsmål ved?

Blir mennesker hjulpet til å forstå?

Eller blir mennesker presset til å etterleve?

Dette overlapper med Følelsesmessig påvirkning, Narrativ og virkelighet og Psykologisk påvirkning, men det hører hjemme her fordi Evidensstandard må stille spørsmål ved om frykt brukes som erstatning for evidens.

MOTNARRATIV OG EVIDENSSTANDARD

Evidensstandard må også stille spørsmål ved motnarrativer.

Mennesker kan se ett falskt narrativ, avvise det og deretter akseptere motnarrativet fordi det ser ut til å stå imot det første.

Men motstand er ikke evidens.

Et motnarrativ kan fortsatt skapes.

Et motnarrativ kan fortsatt finansieres.

Et motnarrativ kan fortsatt gis rekkevidde.

Et motnarrativ kan fortsatt kontrolleres.

Et motnarrativ kan fortsatt føre mennesker til å tro uten evidens.

Mennesker kan unnslippe én skapt historie og umiddelbart gå inn i en annen skapt historie.

Evidensstandard må derfor stille spørsmål ved både narrativet og motnarrativet.

Mennesker bør spørre:

Hvilken evidens underbygger motnarrativet?

Hvor kom det fra?

Hvem ga det rekkevidde?

Hvem drar nytte av at det blir trodd?

Hjelper det mennesker med å undersøke evidens?

Eller flytter det bare mennesker fra én tro til en annen?

Stiller det spørsmål ved Kilde og opprinnelse?

Stiller det spørsmål ved Evidensstandard?

Stiller det spørsmål ved Insentiv og gevinst?

Anvender det den samme standarden overalt?

Evidensstandard må ikke la mennesker erstatte én tro uten belegg med en annen tro uten belegg.

Veien går ikke fra ett narrativ til et annet narrativ.

Veien går fra tro uten belegg til en evidensbasert måte å stille spørsmål på, til å se, forstå, lære og utvikle selvstendig tenkning.

KI, FABRIKERT EVIDENS OG KILDEHISTORIKK

Evidensstandard må også forberede mennesker på å stille spørsmål ved evidens som kan genereres, endres, oppsummeres, velges ut, omrammes eller fabrikeres.

Jo mer overbevisende fabrikkert evidens blir, desto viktigere blir Kilde og opprinnelse.

KI kan få falsk evidens til å se ekte ut.

KI kan få falske historier til å se støttet ut.

KI kan få falske bilder, stemmer, dokumenter, sammendrag og forklaringer til å fremstå som troverdige.

KI kan også brukes til å skjule, omramme, oppsummere, velge ut eller forvrengte evidens.

Derfor må KI-generert eller KI-presentert informasjon ikke behandles som evidens uten undersøkelse.

Dette kobler direkte tilbake til Kilde og opprinnelse.

Kilde og opprinnelse spør:

Hvor kom denne evidensen fra?

Når eksisterte den første gang?

Hvem produserte den?

Hvilken historikk har den?

Var den synlig før det fantes verktøy for å generere, endre eller fabrikere den?

Evidensstandard spør deretter:

Kan denne historikken undersøkes?

Underbygger tidslinjen den?

Kan den opprinnelige kilden kontrolleres?

Kan evidensen skilles fra generert, endret, oppsummert eller omrammet materiale?

Evidens med en klar historikk fra før KI-manipulering er annerledes enn evidens som først dukker opp etter at verktøy for å generere, endre eller fabrikere den finnes.

Mennesker bør spørre:

Hva skapte denne evidensen?

Ble den generert?

Ble den endret?

Ble den oppsummert?

Ble den valgt ut?

Ble den tatt ut av kontekst?

Kan originalen undersøkes?

Kan kilden kontrolleres?

Kan tidslinjen kontrolleres?

Støtter atferd den?

Støtter den bredere evidensdokumentasjonen den?

Evidensstandard må hjelpe mennesker med å stille spørsmål ved om de ser evidens, eller om de ser en konstruert fremstilling som ser ut som evidens.

EVIDENSSTANDARD OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Evidensstandard handler ikke bare om å bevise eller motbevise enkeltpåstander.

Den er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Evidensstandard handler ikke bare om å stille spørsmål ved evidens.

Den handler om å hindre menneskeheten i å forveksle presentasjon med sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge presentasjon forveksles med sannhet, frykt forveksles med evidens, autoritet

forveksles med sannhet, gjentatte historier forveksles med evidens, og informasjon uten belegg arves av fremtidige generasjoner.

Evidensstandard finnes for å hindre denne veien i å gjenta seg.

Den hjelper til med å beskytte veien inn i forståelse.

Den lærer mennesker å bremse ned før de aksepterer.

Den lærer mennesker å undersøke det som vises.

Den lærer mennesker å legge merke til det som mangler.

Den lærer mennesker å sammenligne ord med atferd.

Den lærer mennesker å følge evidens gjennom tid.

Den lærer mennesker å stille spørsmål ved respons etter utfordring.

Den lærer mennesker å stille spørsmål ved fryktbasert presentasjon.

Den lærer mennesker å stille spørsmål ved motnarrativer.

Den lærer mennesker å stille spørsmål ved fabrikkert eller endret evidens.

Den lærer mennesker å anvende den samme standarden overalt.

Slik viderefører Evidensstandard arven fra Kilde og opprinnelse.

Kilde og opprinnelse hjelper mennesker med å stille spørsmål ved hvor informasjon, systemer, historier, titler, atferd og gjentatte mønstre kom fra.

Evidensstandard hjelper deretter mennesker med å teste om evidensen underbygger det som hevdes, vises, gjentas, beskyttes,

utfordres, skjules eller motsies.

Slik beveger mennesker seg fra tro til undersøkelse.

Slik beveger mennesker seg fra undersøkelse til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Slik beveger mennesker seg fra å være produkter av informasjon uten belegg til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

Evidensstandard er viktig fordi formålet ikke bare er å stille spørsmål ved evidens.

Formålet er å forbedre menneskehetens evne til å lære av evidens som vises i selve verdensmiljøet.

Uten Evidensstandard kan mennesker arve informasjon uten belegg og gjenta den som sannhet.

Med Evidensstandard kan mennesker begynne å se hva som støttes, hva som mangler, hva som motsies, hva som beskyttes, hva som er fabrikkert, hva som er fryktbasert, og hva som må stilles ytterligere spørsmål ved.

Det er derfor Evidensstandard hører hjemme i Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

DEL 3 - INSENTIV OG GEVINST

HVA INSENTIV OG GEVINST EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære av verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Del 2 fastslo at mennesker må undersøke om evidens underbygger det som hevdes, gjentas, beskyttes, presenteres eller håndheves.

Del 3 går nå videre til Insentiv og gevinst.

Insentiv og gevinst finnes fordi mennesker ikke kan forstå menneskelig atferd på riktig måte før de forstår hvilken atferd som blir belønnet eller beskyttet, hvilken atferd mennesker er avhengige av, og hvilken atferd de frykter å miste.

Mennesker blir ofte lært å se på handlinger.

De blir ikke lært å stille spørsmål ved hva som driver disse handlingene.

Mennesker blir ofte lært å se på resultater.

De blir ikke lært å stille spørsmål ved insentivene som produserer disse resultatene.

Mennesker blir lært å stole på systemer.

De blir ikke lært å stille spørsmål ved hva disse systemene får ut av å fortsette.

Mennesker blir ofte lært å bedømme enkeltpersoner.

De blir ikke lært å stille spørsmål ved mekanismene som former individet.

Insentiv og gevinst lærer mennesker å spørre:

Hvem oppnår en gevinst?

Hvem drar nytte av det?

Hvem er avhengig av dette?

Hvem beskytter dette?

Hvem frykter å miste dette?

Hvem belønnes for dette?

Hvem blir betalt for dette?

Hvem bidrar til at dette fortsetter?

Mennesker lever ikke bare i verdensmiljøet.

Gjennom insentivstyrt atferd hjelper de til med å gjenskape det.

Dette er en av de største grunnene til at menneskeheten gjentar den samme verden.

Mennesker skaper ikke gjentatte ganger den samme verden fordi de er onde.

De skaper gjentatte ganger den samme verden fordi insentiver gjentatte ganger belønner dem for å gjenskape den.

Menneskeheten gjenskaper ofte den samme verden uten fullt ut å forstå hva den bidrar til.

Dette er en av de største grunnene til at gjentatte problemer i verden fortsetter.

PENGER, AVHENGIGHET OG VERDENSMILJØET

Penger er en av de største mekanismene som former menneskelig atferd.

Penger kan skape avhengighet.

Avhengighet kan skape etterlevelse.

Etterlevelse kan skape taushet.

Taushet kan beskytte systemer.

Systemer kan fortsette fordi mennesker er avhengige av dem.

Mennesker blir ofte lært å tenke på penger bare som betaling.

Men penger former også atferd.

Penger kan påvirke det mennesker sier.

Penger kan påvirke det mennesker ikke sier.

Penger kan påvirke det mennesker gjentar.

Penger kan påvirke det mennesker beskytter.

Penger kan påvirke det mennesker unngår å stille spørsmål ved.

Penger kan påvirke det mennesker håndhever.

Penger kan påvirke det mennesker lar fortsette.

Penger kan påvirke det mennesker normaliserer.

Mennesker bør spørre:

Hvem blir betalt?

Hvem betaler dem?

Hva blir de betalt for å gjøre?

Hva blir de betalt for ikke å stille spørsmål ved?

Hva blir de betalt for å gjenta?

Hva blir de betalt for å håndheve?

Hva blir de betalt for å beskytte?

Hva skjer hvis de utfordrer?

Hva skjer hvis de avslører?

Penger trenger ikke å kontrollere hver tanke.

Avhengighet kan være nok.

Mennesker kan bli produkter av insentiver uten noen gang fullt ut å erkjenne det.

MENNESKELIGE BELØNNINGER, TILHØRIGHET OG DET Å PASSE INN

Mennesker påvirkes ikke bare av penger.

Mennesker kan også påvirkes av:

Aksept.

Popularitet.

Anerkjennelse.

Oppmerksomhet.

Status.

Godkjenning.

Tilhørighet.

Komfort.

Trygghet.

Å unngå kritikk.

Å unngå avvisning.

Å unngå utestengelse.

Mennesker spør ofte ikke:

«Er dette sant?»

De kan i stedet spørre:

«Hva gjør andre mennesker?»

«Vil andre godta meg?»

«Vil jeg fortsatt høre til hvis jeg er uenig?»

Frykten for å stå alene kan bli sterkere enn ønsket om å forstå.

Mennesker kan endre atferden sin for å få godkjenning, unngå utestengelse, opprettholde tilhørighet og passe inn i miljøer de tror de er avhengige av.

Mennesker kan gradvis la tilhørighet bli viktigere enn forståelse.

Mennesker bør spørre:

Følger jeg sannhet?

Eller følger jeg mennesker?

Tenker jeg selvstendig?

Eller prøver jeg å passe inn?

Hvem drar nytte av at mennesker slutter å tenke selvstendig?

Hvilken atferd kopieres?

Hvilken atferd normaliseres?

MENNESKER KOPIERER MENNESKER

Mennesker arver ofte atferd fra andre mennesker.

Mennesker kopierer:

Språk.

Meninger.

Trender.

Livsstiler.

Utseende.

Holdninger.

Vaner.

Sosial atferd.

Atferd på nettet.

Ikke nødvendigvis fordi de selvstendig forstår den, men fordi den fremstår som normal, populær, vellykket eller akseptert.

Gjentatt atferd kan bli normalisert bare fordi nok mennesker gjør den.

Det å passe inn kan bli normalt.

Normalisering kan bli til gjentakelse.

Gjentakelse kan bli arvet atferd.

Arvet atferd kan bli akseptert virkelighet.

Jo lenger atferd gjentas, desto mer usynlig kan mekanismen bak den bli.

Mennesker kan slutte å stille spørsmål fordi gjentakelse i seg selv kan skape et inntrykk av sannhet.

OVERFLADISKE MILJØER

Moderne miljøer kan oppmuntre mennesker til å prioritere utseende fremfor forståelse.

Mennesker kan bli opptatt av:

Hvordan de ser ut.

Hvordan de fremstår på nettet.

Hvor vellykkede de fremstår.

Hvor lykkelige de fremstår.

Hvor populære de fremstår.

Hva andre tenker om dem.

Mennesker kan presentere idealiserte versjoner av seg selv mens de skjuler virkeligheten.

Falske smil kan erstatte ekte velvære.

Fremvist suksess kan erstatte sannhet.

Identitet på nettet kan erstatte autentisitet.

Imaget kan bli viktigere enn forståelsen.

Mennesker kan fremstå som sosialt tilknyttet samtidig som de føler seg isolerte.

Mennesker kan fremstå som lykkelige samtidig som de føler seg ulykkelige.

Mennesker kan fremstå som vellykkede samtidig som de strever privat.

Når utseende blir viktigere enn sannhet, kan overfladiske miljøer utvikles.

POPULARITET, STATUS OG SAMMENLIGNING

Mennesker kan måle seg selv mot andre.

Mer penger.

Flere eiendeler.

Flere følgere.

Mer status.

Mer oppmerksomhet.

Mer anerkjennelse.

Dette kan skape endeløse sykluser av sammenligning uten forståelse.

Popularitet er ikke evidens.

Oppmerksomhet er ikke evidens.

Følgere er ikke evidens.

Status er ikke evidens.

Det at noe blir sett av mange, gjør det ikke automatisk sant.

Mennesker kan forveksle synlighet med sannhet, popularitet med riktighet og innflytelse med troverdighet.

FRYKT, TAUSHET OG TILHØRIGHET

Mennesker kan unngå å stille spørsmål fordi det å stille spørsmål kan true tilhørighet.

Mennesker kan frykte:

Kritikk.

Latterliggjøring.

Avvisning.

Utestengelse.

Forlegenhhet.

Isolasjon.

Å miste muligheter.

Å stå alene.

Frykt kan oppmuntre til taushet.

Taushet kan beskytte gjentakelse.

Gjentakelse kan bli normalisert.

Normalisert atferd kan arves av fremtidige generasjoner.

Syklusen kan fortsette uten at mennesker fullt ut forstår hva de bidrar til.

Mennesker må også forstå at insentiver kan bli sterkere enn sannhet.

Mennesker kan vite at noe bør stilles spørsmål ved og fortsatt fortsette fordi insentiver beskytter atferden.

UTDANNING, LÆRERE OG GJENTAKELSE AV VERDEN

Utdanning er et av de tydeligste eksemplene på Insentiv og gevinst.

Lærere er ofte produkter av det samme utdanningssystemet de selv ble undervist innenfor.

De ble utdannet innenfor det.

De ble opplært innenfor det.

De blir betalt innenfor det.

De blir vurdert innenfor det.

De blir plassert i roller innenfor det.

De forventes å undervise innenfor det.

De forventes å formidle informasjon innenfor det.

De forventes å vurdere informasjon innenfor det.

Men de blir ikke lært å lære barn den strukturerte evidensbaserte veien for å stille spørsmål ved verdensmiljøet selv.

Dette handler ikke om å angripe lærere.

Det handler om å forstå systemet.

Lærere kan bidra til å gjenta den samme verden fordi de opererer innenfor det samme insentivdrevne miljøet.

Utdanning kan gjenskape den samme verden gjentatte ganger uten noen gang å ha til hensikt å gjøre det.

Mennesker bør spørre:

Hva belønner utdanning?

Hva gjentar utdanning?

Hva beskytter utdanning?

Hva unngår utdanning?

Hva unnlater utdanning å lære bort?

Hva skjer hvis utdanning endres?

Hva skjer hvis barn lærer å stille spørsmål ved verdensmiljøet selv?

HVORFOR INSENTIV OG GEVINST ER VIKTIG

Insentiv og gevinst er viktig fordi mennesker ikke kan forstå hvorfor menneskeheten gjentar den samme verden på riktig måte før de forstår hva som belønner denne gjentakelsen.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger påstanden.

Insentiv og gevinst spør:

Hvem drar nytte av dette?

Hvem er avhengig?

Hvem beskytter?

Hvem taper?

Hvilken atferd skaper dette insentivet?

Hvilket verdensmiljø bidrar denne atferden til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å se mekanismene som virker under verdensmiljøets overflate.

Slik beveger mennesker seg fra tro til undersøkelse.

Slik beveger mennesker seg fra undersøkelse til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge mennesker fortsetter å gjøre det mennesker før dem gjorde uten å forstå hva de bidrar til.

Slik går mennesker fra å være produkter av insentivdrevne systemer til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

INSENTIV OG GEVINST

INSENTIV OVER TID

Den første delen av denne delen forklarte at mennesker ikke bare lever i verdensmiljøet.

Gjennom insentivstyrt atferd bidrar de til å gjenskepe det.

Denne delen går nå videre til hvordan insentiver fortsetter over tid.

Mennesker avslører ikke alltid insentivene sine umiddelbart.

Atferd over tid avslører dem ofte.

En person kan si én ting, men gjentatte ganger oppføre seg på en annen måte.

Et system kan si at det finnes for ett formål, men gjentatte ganger beskytte noe annet.

En organisasjon kan hevde nøytralitet, men gjentatte ganger produsere de samme resultatene.

En rolle kan hevde plikt samtidig som den gjentatte ganger produserer etterlevelse.

En betalt stilling kan hevde sannhet samtidig som den gjentatte ganger beskytter systemet den er avhengig av.

Insentiv over tid hjelper mennesker med å se mønstre som enkeltøyeblikk kan skjule.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd har blitt gjentatt over tid?

Hvilke resultater har blitt gjentatt?
Hvilke insentiver forblir beskyttet?
Hvilke insentiver forblir skjult?
Hvem drar gjentatte ganger nytte av dette?
Hvem unngår gjentatte ganger tap?
Hvem tjener gjentatte ganger penger?
Hvem oppnår gjentatte ganger status?
Hvem beholder gjentatte ganger posisjonen sin?
Hvem unngår gjentatte ganger ansvarlighet?
Hvem bidrar gjentatte ganger til at det samme miljøet fortsetter?
Mønstre over tid kan avsløre insentiver som uttalelser alene ikke kan forklare.
Dette kobler direkte til Evidensstandard.
Evidensstandard spør om atferden underbygger påstanden.
Insentiv og gevinst spør hvilket insentiv som former denne atferden.

ARVEDE ROLLER OG GJENTATT BIDRAG

Insentiver kan arves gjennom roller.
En person kan gå inn i en rolle etter at noen andre slutter, går av med pensjon, dør eller blir erstattet.
Personen kan tro at vedkommende bare tar en jobb.

Men rollen kan allerede bære et mønster.

Den kan bære gjentatt atferd.

Den kan bære gjentatt taushet.

Den kan bære gjentatt beskyttelse.

Den kan bære gjentatt håndheving.

Den kan bære gjentatt lydighet.

Den kan bære gjentatt undervisning.

Den kan bære gjentatt etterlevelse.

Personen som går inn i rollen, kan deretter fortsette det tidligere mennesker fortsatte.

Slik kan verdensmiljøet gjenta seg gjennom generasjoner.

Mennesker trenger ikke å skape den opprinnelige mekanismen for å bidra til den.

De kan arve en rolle og bidra til å videreføre mekanismen.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd produserte denne rollen før denne personen gikk inn i den?

Hvilken atferd krever denne rollen nå?

Hvilken atferd vil denne rollen fortsette å produsere etter at denne personen forlater den?

Hva beskytter rollen?

Hva gjentar rollen?

Hva motvirker rollen?

Hva hindrer rollen mennesker i å stille spørsmål ved?

Hva gjør rollen normalt?

Dette er viktig fordi mennesker kan bidra til gjentatt skade, gjentatt taushet, gjentatt etterlevelse og gjentatt beskyttelse av systemer samtidig som de tror de bare gjør det mennesker før dem gjorde.

TAUSHET, BESKYTTELSE OG INSENTIV

Taushet kan være en av de sterkeste indikatorene på insentiv.

Mennesker tror ofte at taushet ikke betyr noe.

Men taushet kan bli atferd.

Taushet kan beskytte systemer.

Taushet kan beskytte penger.

Taushet kan beskytte autoritet.

Taushet kan beskytte avhengighet.

Taushet kan beskytte omdømme.

Taushet kan beskytte stillinger.

Taushet kan beskytte narrativer.

Taushet kan beskytte urettmessige handlinger.

Mennesker bør spørre:

Hvem forblir taus?

Hva beskyttes av tausheten?

Hvem drar nytte av tausheten?

Hvem taper hvis tausheten tar slutt?

Hva skjer hvis noen snakker?

Hvilke konsekvenser kan de møte?

Hvilke insentiver oppmuntrer mennesker til å forbli tause?

Hva har taushet gjort det mulig å fortsette?

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer det de er avhengige av.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer inntekten deres.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer omdømmet deres.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer stillingen deres i et system.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer rollen de arvet.

Mennesker kan forbli tause fordi normalisering har lært dem å ikke stille spørsmål.

Taushet blir derfor atferd som må stilles spørsmål ved.

FRYKT FOR TAP

Mennesker handler ikke bare på grunn av det de får.

Mennesker handler også på grunn av det de frykter å miste.

Frykt for tap kan forme atferd like kraftig som gevinst i seg selv.

Mennesker kan frykte å miste:

Penger.

Arbeid.

Status.

Stilling.

Tilhørighet.

Godkjenning.

Beskyttelse.

Autoritet.

Innflytelse.

Trygghet.

Omdømme.

En fremtid.

Frykt for tap kan stoppe det å stille spørsmål før det i det hele tatt begynner.

Frykt for tap kan skape taushet.

Frykt for tap kan få mennesker til å følge.

Frykt for tap kan skape lydighet.

Frykt for tap kan skape deltakelse i ting mennesker kanskje ikke er helt enige i.

Mennesker bør spørre:

Hva er denne personen redd for å miste?

Hva er denne rollen redd for å miste?

Hva er dette systemet redd for å miste?

Hva endres hvis mennesker slutter å tro?

Hva endres hvis mennesker slutter å etterleve?

Hva endres hvis mennesker begynner å stille spørsmål?

Hva endres hvis mennesker slutter å gjøre det mennesker før dem gjorde?

Frykt for tap kan skape etterlevelse lenge før tvang noen gang er nødvendig.

Mennesker må også forstå at sannhet ikke alltid er sterk nok til å overvinne insentiver.

Mennesker kan vite at noe bør stilles spørsmål ved og fortsatt fortsette fordi frykt for tap beskytter atferden.

KOLLEKTIVT BIDRAG OG DEN GJENTATTE VERDEN

Verdensmiljøet opprettholdes vanligvis ikke av én person.

Det opprettholdes av millioner av mennesker som bidrar med små deler til den samme mekanismen.

Én person underviser.

Én person håndhever.

Én person gjentar.

Én person godkjenner.

Én person skriver.

Én person forblir taus.

Én person følger.

Én person beskytter.

Hver for seg kan denne atferden fremstå som harmløs.

Samlet kan den gjenskape et helt verdensmiljø.

Mennesker kan bare se:

Sin egen rolle.

Sin egen oppgave.

Sin egen lønn.

Sin egen instruksjon.

Sitt eget ansvar.

Sin egen overlevelse.

Men verdensmiljøet bygges av det samlede bidraget fra mange mennesker som gjentar små deler av den samme mekanismen.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva bidrar jeg til?

Hvilket gjentatt mønster hjelper jeg med å fortsette?

Hvilket verdensmiljø bidrar atferden min til å gjenskape?

Hva ville skje hvis millioner av mennesker fortsetter å gjøre det samme?

Dette er en av de viktigste delene av Insentiv og gevinst.

UTDANNING, LÆRERE OG INSENTIV

Utdanning må stilles spørsmål ved gjennom Insentiv og gevinst fordi utdanning former neste generasjon.

Lærere er produkter av det samme insentivdrevne systemet.

De ble utdannet innenfor det.

De ble opplært innenfor det.

De blir betalt innenfor det.

De blir vurdert innenfor det.

De blir plassert i roller innenfor det.

De forventes å formidle informasjon innenfor det.

De forventes å vurdere informasjon innenfor det.

De forventes å hjelpe barn med å fungere innenfor det.

Men de får ikke den strukturerte evidensbaserte utdanningsveien for å lære barn å stille spørsmål ved det virkelige verdensmiljøet.

Dette er viktig fordi lærere blir informasjonskilder for barn.

De blir også en del av insentivstrukturen som former hva barn blir undervist i, hva barn gjentar, hva barn belønnes for, og hva barn frarådes å stille spørsmål ved.

Dette handler ikke om å angripe lærere.

Det handler om å forstå det insentivdrevne systemet de opererer innenfor.

Derfor kan utdanning gjenskape den samme verden gjentatte ganger uten noen gang å ha til hensikt å gjøre det.

Mennesker bør spørre:

Hva belønner utdanning?

Hva gjentar utdanning?

Hva beskytter utdanning?

Hva normaliserer utdanning?

Hva motvirker utdanning?

Hva unnlater utdanning å stille spørsmål ved?

Hva blir lærere betalt for å formidle?

Hva blir lærere opplært til å vurdere?

Hva blir barn forberedt på å fungere innenfor?

Hva skjer hvis lærere stiller spørsmål ved selve systemet?

Hva skjer hvis barn blir lært å stille spørsmål ved verdensmiljøet selv?

Utdanning kan ikke forbedres på riktig måte hvis insentivene innenfor utdanning ikke stilles spørsmål ved.

Hvis lærere blir betalt, opplært, vurdert og plassert i roller som gjentar det samme systemet, kan utdanning fortsette å produsere mennesker som er forberedt på å fungere i verdensmiljøet i stedet for å lære av det.

SYSTEMER, INSENTIV OG GJENTATTE RESULTATER

Systemer kan overleve i lange perioder fordi insentiver er bygget inn i dem.

Mennesker kan gå inn i systemer og tro at de er uavhengige.

Men systemer kan gradvis forme atferd gjennom avhengighet.

Jo lenger insentiver forblir uten å bli stilt spørsmål ved, desto mer normale kan de fremstå.

Systemer kan belønne taushet.

Systemer kan belønne etterlevelse.

Systemer kan belønne lojalitet.

Systemer kan belønne gjentakelse.

Systemer kan belønne håndheving.

Systemer kan belønne beskyttelse av selve systemet.

Systemer kan straffe det å stille spørsmål.

Systemer kan straffe avsløring.

Systemer kan straffe sannhet.

Systemer kan straffe nektelse.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd belønner systemet?

Hvilken atferd motvirker systemet?

Hvilken atferd straffer systemet?

Hvilken atferd beskytter systemet?

Hvilke resultater skaper systemet gjentatte ganger?

Hvilke gjentatte problemer fortsetter å dukke opp?

Hvilke insentiver forårsaker disse resultatene?

Mennesker prøver ofte å rette opp resultater uten å stille spørsmål ved insentiver.

Hvis insentiver forblir uendret, forblir atferd ofte uendret.

Hvis atferd forblir uendret, forblir resultater ofte uendret.

Menneskeheten kan derfor gjenta den samme verden samtidig som den tror den prøver å forbedre den.

INSENTIV OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Insentiv og gevinst er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge insentiver forblir usynlige.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge mennesker fortsetter å gjøre det mennesker før dem gjorde uten å forstå hva de bidrar til.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge tilhørighet blir sterkere enn sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge popularitet erstatter forståelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge overfladiske miljøer erstatter autentisitet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge frykt for utestengelse stopper det å stille spørsmål.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge normalisering gjør gjentakelse til akseptert virkelighet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge systemer belønner gjentakelse i stedet for forståelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge utdanning forbereder barn på å fungere i verdensmiljøet uten å lære dem hvordan de skal stille spørsmål ved det på riktig måte.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge mennesker forsvarer det som skader dem fordi de er avhengige av det.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger påstanden.

Insentiv og gevinst spør:

Hvem drar nytte av det?

Hvem er avhengig?

Hvem beskytter?

Hvem taper?

Hvem blir betalt?

Hvem forblir taus?

Hvem følger?

Hvem normaliserer?

Hvilken atferd skaper dette insentivet?

Hvilket verdensmiljø bidrar denne atferden til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å se mekanismene som virker under verdensmiljøets overflate.

Slik beveger mennesker seg fra tro til undersøkelse.

Slik beveger mennesker seg fra undersøkelse til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Når insentiver blir synlige, blir atferd synlig.

Når atferd blir synlig, blir bidrag synlig.

Når bidrag blir synlig, blir forståelse mulig.

Når forståelse blir mulig, kan menneskeheten begynne å stanse gjentakelsen av den samme verden.

DEL 4 - KARAKTER OG KONSISTENS

HVA KARAKTER OG KONSISTENS EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære å se verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Del 2 fastslo at mennesker må undersøke om evidens underbygger det som blir hevdet.

Del 3 fastslo at mennesker må forstå hvilke insentiver som belønner, beskytter og gjentar atferd.

Del 4 går nå videre til Karakter og konsistens.

Karakter og konsistens finnes fordi mennesker ikke kan forstå mennesker, systemer, organisasjoner, miljøer eller selve verden på riktig måte før de forstår hvilken atferd som gjentatte ganger vises over tid.

Mennesker blir ofte lært å lytte til ord.

De blir ikke ordentlig lært å studere atferd.

Mennesker blir lært å stole på titler.

De blir ikke ordentlig lært å undersøke konsistens.

Mennesker blir ofte lært å tro på løfter.

De blir ikke ordentlig lært å stille spørsmål ved mønstre.

Mennesker blir ofte lært å bedømme isolerte øyeblikk.

De blir ikke lært å lære av gjentatt atferd.

Karakter og konsistens lærer mennesker å spørre:

Hvilken atferd blir gjentatte ganger vist?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger belønnet?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger beskyttet?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger unngått?

Hvilken atferd forblir konsistent over tid?

Hvilken atferd endres avhengig av omstendighetene?

Hvilken atferd bidrar til å gjenskape verdensmiljøet?

Karakter er ikke ett øyeblikk.

Karakter er atferd som gjentatte ganger vises over tid.

Konsistens er ikke én uttalelse.

Konsistens er gjentatt samsvar mellom ord, atferd og resultater over tid.

Karakter er et av menneskehetens største læringsverktøy fordi gjentatt atferd avslører det ord, image, omdømme og presentasjon ofte skjuler.

Dette er viktig fordi gjentatt atferd ofte avslører mer enn isolerte øyeblikk noen gang kan.

HVA SOM BLIR VIST

Verdensmiljøet viser allerede menneskeheten hvordan det fungerer.

Problemet er ikke alltid at ingenting blir vist.

Problemet er at mennesker ikke har blitt ordentlig lært hvordan de skal stille spørsmål, se, forstå og lære av det som blir vist.

Mennesker kan se løgner.

Mennesker kan se motsigelse.

Mennesker kan se taushet.

Mennesker kan se avhengighet.

Mennesker kan se frykt.

Mennesker kan se penger forme atferd.

Mennesker kan se systemer beskytte seg selv.

Mennesker kan se medier gjenta narrativer.

Mennesker kan se autoritet unngå evidens.

Mennesker kan se mennesker følge.

Mennesker kan se gjentatte mønstre fortsette.

Men uten det riktige rammeverket for å stille spørsmål kan mennesker fortsatt komme frem til feil forståelse.

Mennesker kommer ofte frem til feil forståelser fordi de ikke har blitt ordentlig lært hvordan de skal stille spørsmål, se, forstå og lære av det som blir vist.

Mennesker kan se det som blir vist og fortsatt ikke forstå hva det betyr.

De kan se atferd og bare fokusere på enkeltpersoner.

De kan se motsigelse og stoppe ved sinne.

De kan se løgner og stoppe ved å plassere skyld.

De kan se systemer og stoppe ved overflateforklaringer.

De kan se gjentatte problemer og fortsatt ikke forstå mekanismene som skaper dem.

Karakter og konsistens lærer mennesker å stille spørsmål ved det som blir vist gjennom gjentatt atferd.

Det lærer mennesker ikke bare å spørre:

Hva skjedde?

Men også:

Hva viser dette?

Hvilken atferd blir avslørt?

Hvilket mønster blir eksponert?

Hvilken motsigelse blir vist?

Hva lærer dette oss om verdensmiljøet?

Hva kan menneskeheten lære av dette?

Verden er den virkelige skolen fordi verdensmiljøet hele tiden viser atferd, motsigelse, gjentakelse, insentiv, taushet, avhengighet, autoritet, frykt og konsekvens.

Mennesker kan ikke lære av det de ikke kan se.

Men mennesker kan heller ikke lære av det de ikke har blitt lært hvordan de skal stille spørsmål ved.

ORD, ATFERD OG MØNSTRE

Mennesker bedømmer ofte det mennesker sier.

Men atferd kan avsløre det ord skjuler.

Ord kan øves inn.

Ord kan velges ut.

Ord kan gjentas.

Ord kan beskyttes.

Ord kan presenteres.

Atferd er ofte vanskeligere å skjule over lange tidsperioder.

Informasjon kan fortelle mennesker hva som skjedde.

Atferd kan lære mennesker hvorfor det skjedde.

Mennesker bør spørre:

Samsvarer ordene med atferden?

Samsvarer handlingene med påstandene?

Samsvarer resultatene med løftene?

Forblir atferd den samme over tid?

Endres atferd avhengig av hvem som ser på?

Endres atferd avhengig av hvem som drar nytte av det?

Gjentatt atferd kan avsløre motsigelser som isolerte uttalelser ikke kan.

Mønstre avslører ofte mer enn løfter.

Konsistens avslører ofte mer enn omdømme.

Atferd avslører ofte mer enn titler.

Mennesker må derfor lære å studere mønstre i stedet for isolerte øyeblikk.

ATFERD EKSISTERER ALDRI ISOLERT

Atferd eksisterer ikke isolert.

Mennesker påvirker mennesker.

Systemer påvirker mennesker.

Mennesker påvirker systemer.

Voksne påvirker barn.

Barn blir voksne.

Fremtidige generasjoner arver atferd.

Fremtidige generasjoner bidrar deretter til å gjenskape verdensmiljøet.

All gjentatt atferd har konsekvenser utover individet.

En gjentatt atferd kan bli normal.

Normalisering kan bli arv.

Arv kan bli akseptert virkelighet.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken atferd skaper dette?

Hvem lærer av denne atferden?

Hvem vil arve denne atferden?

Hvilket fremtidig verdensmiljø vil denne atferden bidra til å gjenskape?

Karakter og konsistens lærer mennesker å tenke utover individet og begynne å lære av det bredere miljøet.

KARAKTER FREMFOR OMDØMME

Mennesker blir ofte lært å stole på omdømme.

Men omdømme er ikke automatisk karakter.

Omdømme kan skapes.

Omdømme kan beskyttes.

Omdømme kan gjentas.

Omdømme kan fremmes.

Omdømme kan arves.

Karakter er annerledes.

Karakter vises gjentatte ganger gjennom atferd.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd blir gjentatte ganger vist?

Hva skjer når press oppstår?

Hva skjer når ingen ser på?

Hva skjer når det er noe å vinne?

Hva skjer når det er noe å tape?

Hva skjer når sannhet kommer i konflikt med insentiv?

Karakter blir ofte mest synlig når insentiver er involvert.

Det er derfor Karakter og konsistens kobles direkte til Insentiv og gevinst.

KONSISTENS OVER TID

Konsistens kan ikke bedømmes ut fra én hendelse.

Konsistens må undersøkes over tid.

Mennesker kan si at de verdsetter sannhet.

Mennesker kan si at de verdsetter læring.

Mennesker kan si at de verdsetter rettferdighet.

Mennesker kan si at de verdsetter det å stille spørsmål.

Men konsistens spør om atferd gjentatte ganger støtter disse påstandene.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd har blitt vist over tid?

Hvilke mønstre har blitt gjentatt?

Hvilke motsigelser har vist seg?

Hvilken atferd har forblitt uendret?

Hvilken atferd forsvinner når omstendighetene endres?

Konsistens blir ofte en av de sterkeste evidensveiene fordi mennesker til slutt viser det de gjentatte ganger gjør.

Dette kobler direkte til Evidensstandard.

Evidensstandard spør om atferden underbygger påstanden.

Karakter og konsistens spør om atferd gjentatte ganger forblir i samsvar over tid.

IMAGE KONTRA KARAKTER

Mennesker kan bli flinke til å styre image.

Image er det mennesker ønsker at andre skal se.

Karakter er det atferd gjentatte ganger viser.

Image kan skapes.

Image kan beskyttes.

Image kan vises frem.

Image kan fremmes.

Image kan belønnes.

Men image er ikke automatisk karakter.

Mennesker bør spørre:

Ser jeg image?

Eller ser jeg atferd?

Ser jeg presentasjon?

Eller ser jeg konsistens?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger vist?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger skjult?

Hvilken atferd viser seg når press fjernes?

Hvilken atferd viser seg når press legges til?

Mennesker kan bruke år på å beskytte et image mens atferden deres gjentatte ganger avslører noe annet.

MENNESKER, SYSTEMER OG VERDENSMILJØET

Karakter og konsistens gjelder ikke bare enkeltpersoner.

Det gjelder alt som opererer i verdensmiljøet.

Det gjelder:

Mennesker.

Lærere.

Foreldre.

Skoler.

Regjeringer.

Medier.

Institusjoner.

Systemer.

Organisasjoner.

Lokalsamfunn.

Miljøer.

Mennesker undersøker ofte hva disse tingene sier.

De undersøker ikke ordentlig hva disse tingene gjentatte ganger gjør.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken atferd blir gjentatte ganger vist?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger beskyttet?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger unngått?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger belønnet?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger normalisert?

Hvilken atferd blir gjentatte ganger arvet?

Hvilken atferd blir vist til menneskeheten som noe den skal lære av?

Karakter og konsistens må anvendes overalt.

UTDANNING, LÆRERE OG KARAKTER

Utdanning må også stilles spørsmål ved gjennom Karakter og konsistens.

Lærere blir informasjonskilder for barn.

Barn lærer ikke bare av informasjon.

De lærer også av atferd.

Barn observerer:

Hva voksne gjør.

Hva lærere gjør.

Hva systemer belønner.

Hva systemer unngår.

Hva systemer beskytter.

Hva systemer gjentar.

Hva systemer viser som normalt.

Dette handler ikke om å angripe lærere.

Det handler om å forstå miljøet de opererer innenfor.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd ser barn gjentatte ganger?

Hvilken atferd blir barn gjentatte ganger belønnet for?

Hvilken atferd blir barn gjentatte ganger frarådet å stille spørsmål ved?

Blir barn forberedt på å gjenta verdensmiljøet?

Eller blir barn forberedt på å lære av det?

Hvis barn ikke blir lært hvordan de skal stille spørsmål ved atferd, motsigelse, insentiv, taushet og gjentatte mønstre, kan de arve det samme verdensmiljøet uten å forstå det som blir vist dem.

HVORFOR KARAKTER OG KONSISTENS ER VIKTIG

Karakter og konsistens er viktig fordi mennesker ikke kan forstå verdensmiljøet på riktig måte før de forstår gjentatt atferd.

Formålet er ikke å bli fanget i sinne, skyld, frykt eller endeløs motstand.

Formålet er å lære av det verdensmiljøet allerede viser.

Verdensmiljøet selv blir et utdanningsmiljø.

Atferd blir lærdommen.

Motsigelse blir lærdommen.

Gjentakelse blir lærdommen.

Miljøet selv blir læreren.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker slutter å reagere på det de blir vist og begynner å lære av det de blir vist.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger påstanden.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner atferden.

Karakter og konsistens spør:

Samsvarer atferd gjentatte ganger med det som blir hevdet?

Hva viser atferden?

Hva lærer motsigelsen oss?

Hva avslører det gjentatte mønsteret?

Hva kan menneskeheten lære av det som blir vist?

Slik begynner mennesker å bevege seg forbi isolerte øyeblikk.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne mønstre.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne motsigelser.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne konsistens.

Slik begynner mennesker å lære av det verdensmiljøet allerede viser.

Slik beveger mennesker seg fra tro til undersøkelse.

Slik beveger mennesker seg fra undersøkelse til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

KARAKTER OVER TID

Den første delen av denne delen forklarte at Karakter og konsistens ikke handler om isolerte øyeblikk.

Det handler om å forstå gjentatt atferd over tid.

Denne delen går nå videre til hvordan Karakter og konsistens virker over tid.

Mennesker avslører ikke alltid karakteren sin umiddelbart.

Atferd over tid avslører den ofte.

En person kan si én ting, men gjentatte ganger gjøre noe annet.

Et system kan hevde ett formål, men gjentatte ganger produsere andre resultater.

En organisasjon kan hevde nøytralitet, men gjentatte ganger beskytte bestemt atferd.

En institusjon kan hevde rettferdighet, men gjentatte ganger unngå vanskelige spørsmål.

En rolle kan hevde plikt, men gjentatte ganger produsere etterlevelse.

Karakter over tid hjelper mennesker med å se mønstre som isolerte øyeblikk kan skjule.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd har blitt vist gjentatte ganger?

Hvilke resultater har blitt produsert gjentatte ganger?

Hvilke mønstre fortsetter å dukke opp?

Hvilke motsigelser fortsetter å dukke opp?

Hvilken atferd forblir uendret?

Hvilken atferd endres avhengig av omstendighetene?

Hvilken atferd endres avhengig av hvem som ser på?

Mønstre over tid avslører ofte karakter mer presist enn uttalelser alene.

MOTSIGELSE OG MENNESKELIG ATFERD

Motsigelse kan bli en av de sterkeste veiene inn i forståelsen av karakter.

Mennesker kan si at de verdsetter sannhet samtidig som de unngår vanskelige sannheter.

Mennesker kan si at de verdsetter det å stille spørsmål samtidig som de fraråder å stille spørsmål.

Mennesker kan si at de verdsetter læring samtidig som de beskytter gjentakelse.

Mennesker kan si at de verdsetter rettferdighet samtidig som de gjentatte ganger produserer urettferdige resultater.

Mennesker kan si at de verdsetter selvstendig tenkning samtidig som de belønner det å innrette seg.

Mennesker bør spørre:

Hvor skiller ord og atferd lag?

Hvilke motsigelser viser seg gjentatte ganger?

Hvilke mønstre fortsetter til tross for motsigelsen?

Hvem drar nytte av at motsigelsen fortsetter?

Hvilke insentiver beskytter motsigelsen?

Motsigelse er ikke automatisk bevis på dårlig hensikt.

Men gjentatt motsigelse må stilles spørsmål ved.

Gjentatt motsigelse kan avsløre mekanismer som virker under overflaten.

VERDENSMILJØET VISER ALLEREDE MENNESKEHETEN

Verdensmiljøet viser allerede menneskeheten hvordan det fungerer.

Problemet er ikke alltid at ingenting blir vist.

Problemet er at menneskeheten ikke har blitt ordentlig lært hvordan den skal lære av det som blir vist.

Mennesker kan se motsigelse og stoppe ved å plassere skyld.

Mennesker kan se løgner og stoppe ved sinne.

Mennesker kan se systemer og stoppe ved overflateforklaringer.

Mennesker kan se gjentatte problemer og stoppe ved frustrasjon.

Mennesker kan se gjentatt atferd og stoppe ved følelsesmessige reaksjoner.

Mennesker kan se synlige hendelser og fortsatt ikke forstå mekanismene som skaper dem.

Mennesker kommer ofte frem til feil forståelser fordi de ennå ikke har tilstrekkelig kunnskap, forståelse eller evne til å stille spørsmål.

Mennesker kan se:

Én hendelse.

Én person.

Ett system.

Én løgn.

Én motsigelse.

Ett resultat.

Og deretter stoppe der.

Karakter og konsistens lærer mennesker å fortsette.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd avslører dette?

Hvilken mekanisme avslører dette?

Hvilket gjentatt mønster viser dette?

Hvilken motsigelse viser dette?

Hva kan menneskeheten lære av dette?

Formålet er ikke endeløst å stille spørsmål.

Formålet er forståelse.

REAKSJON KONTRA LÆRING

En av de største begrensningene for menneskehetens fremskritt er at mennesker ofte reagerer på det de blir vist i stedet for å lære av det de blir vist.

Reaksjon kan stoppe progresjon.

Mennesker blir sinte.

Mennesker blir redde.

Mennesker velger side.

Mennesker forsvarer standpunkter.

Mennesker angriper standpunkter.

Mennesker blir fanget i narrativer.

Mennesker kan bruke enorme mengder energi på å reagere uten å forstå hva de reagerer på.

Karakter og konsistens lærer mennesker å bevege seg forbi reaksjon.

Mennesker bør spørre:

Hva viser dette?

Hva lærer dette oss?

Hvilken atferd blir avslørt?

Hvilket gjentatt mønster blir eksponert?

Hvilken mekanisme virker?

Hva kan menneskeheten lære av dette?

Målet er ikke reaksjon.

Målet er forståelse.

SELEKTIV KARAKTER OG SELEKTIV TENKNING

Mennesker oppfører seg ikke alltid konsistent.

Mennesker kan oppføre seg forskjellig avhengig av:

Penger.

Status.

Publikum.

Autoritet.

Godkjenning.

Popularitet.

Frykt.

Gevinst.

Tap.

Mennesker kan fremstå som sannferdige i ett miljø og unngå sannhet i et annet.

Mennesker kan stille spørsmål ved ett emne samtidig som de beskytter et annet.

Mennesker kan utfordre ett system samtidig som de forsvaret et annet.

Mennesker kan anvende prinsipper selektivt.

Mennesker bør spørre:

Forblir denne atferden konsistent overalt?

Eller viser den seg bare under bestemte omstendigheter?

Hva endres når insentiver dukker opp?

Hva endres når press oppstår?

Hva endres når noe verdifullt står på spill?

Karakter blir ofte mest synlig når insentiver og press kolliderer.

TAUSHET, DELTAKELSE OG GJENTATT ATFERD

Karakter avsløres ikke bare gjennom handling.

Karakter kan også avsløres gjennom taushet.

Taushet kan bli atferd.

Taushet kan bli beskyttelse.

Taushet kan bli deltakelse.

Mennesker bør spørre:

Hvem forblir taus?

Hva beskyttes?

Hvilken gjentatt atferd får fortsette?

Hvilken sannhet unngås?

Hvilken motsigelse ignoreres?

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer det de er avhengige av.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer stillingen

deres.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer tilhørighet.

Mennesker kan forbli tause fordi det å snakke truer godkjenning.

Karakter omfatter derfor det mennesker gjentatte ganger velger å ikke gjøre.

ATFERD, PÅVIRKNING OG FREMTIDIGE GENERASJONER

Atferd eksisterer aldri isolert.

Mennesker påvirker mennesker.

Systemer påvirker mennesker.

Mennesker påvirker systemer.

Voksne påvirker barn.

Barn blir voksne.

Fremtidige generasjoner arver atferd.

Fremtidige generasjoner bidrar deretter til å gjenskepe verdensmiljøet.

All gjentatt atferd har konsekvenser utover individet.

Mennesker kan tro at de bare tar en liten beslutning.

Men millioner av gjentatte handlinger kan gjenskepe et helt verdensmiljø.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken atferd bidrar jeg til?

Hvilken atferd bidrar jeg til å normalisere?

Hvilken atferd vil fremtidige generasjoner arve?

Hvilket verdensmiljø vil denne atferden bidra til å gjenskape?

UTDANNING, LÆRERE OG KARAKTER

Utdanning må også undersøkes gjennom Karakter og konsistens.

Barn arver ikke bare informasjon.

Barn arver atferd.

Barn observerer:

Hvordan voksne oppfører seg.

Hvordan lærere oppfører seg.

Hvordan autoritet oppfører seg.

Hvordan systemer oppfører seg.

Hvordan mennesker reagerer.

Hvordan mennesker forblir tause.

Hvordan mennesker stiller spørsmål.

Hvordan mennesker unngår å stille spørsmål.

Barn kan gradvis arve denne atferden selv.

Dette handler ikke om å angripe lærere.

Det handler om å forstå miljøet som former dem.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd ser barn gjentatte ganger?

Hvilken atferd arver barn gjentatte ganger?

Hvilken atferd blir barn gjentatte ganger belønnet for?

Hvilken atferd blir barn gjentatte ganger frarådet å stille spørsmål ved?

Utdanning kan ikke forbedres på riktig måte hvis gjentatt atferd forblir usynlig.

MENNESKELIG BEVISSTHET OG LÆRING FRA VERDENSMILJØET

En av de største veiene som mangler for menneskehetens fremskritt, er å lære av det som allerede er synlig.

Menneskeheten blir hele tiden vist:

Motsigelse.

Avhengighet.

Taushet.

Autoritet.

Frykt.

Det å følge.

Normalisering.

Insentiver.

Gjentakelse.

Atferd.

Men menneskeheten har ikke blitt ordentlig lært hvordan den skal lære av disse mekanismene.

Mennesker venter ofte på å bli undervist mens de allerede står i det største læringsmiljøet som finnes.

Verdensmiljøet selv er lærdommen.

Verdensmiljøet selv er evidensen.

Verdensmiljøet selv er muligheten til å lære.

Verdensmiljøet selv er læreren.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker slutter å reagere på det de blir vist og begynner å lære av det de blir vist.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva viser dette?

Hva lærer dette oss?

Hva kan menneskeheten lære av dette?

Hvilket gjentatt mønster blir eksponert?

Hvilken atferd blir avslørt?

Hvilket verdensmiljø blir gjenskapt?

Når mennesker lærer å stille disse spørsmålene, begynner de å bevege seg forbi reaksjon og mot forståelse.

KARAKTER OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Karakter og konsistens er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge gjentatte motsigelser forblir usynlige.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge mennesker sier én ting og gjentatte ganger gjør noe annet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge image blir viktigere enn atferd.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge omdømme blir viktigere enn konsistens.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge dobbeltstandarder forblir normaliserte.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge insentiver gjentatte ganger overstyrer prinsipper.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge gjentatt atferd arves uten undersøkelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge barn arver atferd uten å bli lært hvordan de skal stille spørsmål ved den.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt så lenge mennesker reagerer på det som blir vist i stedet for å lære av det som blir vist.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger påstanden.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner og beskytter atferd.

Karakter og konsistens spør:

Samsvarer atferd gjentatte ganger med det som blir hevdet?

Hva viser atferden?

Hva lærer motsigelsen oss?

Hva avslører det gjentatte mønsteret?

Hva kan menneskeheten lære av det som blir vist?

Slik begynner mennesker å gjenkjenne mønstre.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne motsigelser.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne konsistens.

Slik begynner mennesker å lære av det verdensmiljøet allerede viser.

Slik beveger mennesker seg fra tro til undersøkelse.

Slik beveger mennesker seg fra undersøkelse til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

DEL 5 - TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL

HVA TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære å se verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Del 2 fastslo at mennesker må undersøke om evidens underbygger det som blir hevdet.

Del 3 fastslo at mennesker må forstå hvilke insentiver som belønner, beskytter og gjentar atferd.

Del 4 fastslo at mennesker må lære av det gjentatt atferd allerede viser menneskeheten.

Del 5 går nå videre til Tillatelse til å stille spørsmål.

Tillatelse til å stille spørsmål finnes fordi mennesker formes av miljøer som lærer dem å akseptere, følge, gjenta, adlyde og forbli tause, og de blir ikke lært hvordan de skal stille spørsmål ved dette.

Mennesker blir lært hva de skal tenke uten å bli lært hvordan de på riktig måte skal stille spørsmål ved selve tenkningen.

Mennesker blir lært hva de skal tro, og de blir ikke lært hvordan troen ble dannet.

Mennesker blir lært hva de skal gjenta, og de blir ikke lært hvordan de skal undersøke det som gjentas.

Mennesker blir lært hvem de skal stole på, og de blir ikke lært hvordan de skal stille spørsmål ved tillit.

Mennesker blir lært hvilken autoritet de skal akseptere, og de blir ikke lært hvordan de skal stille spørsmål ved autoritet.

Mennesker blir lært hvordan de skal fungere i systemer, og de blir ikke lært hvordan de skal stille spørsmål ved systemer.

Dette skaper en av de største barrierene for menneskehetens fremskritt.

Mennesker kan begynne å føle at det å stille spørsmål krever tillatelse.

Tillatelse fra autoritet.

Tillatelse fra systemer.

Tillatelse fra lærere.

Tillatelse fra foreldre.

Tillatelse fra arbeidsgivere.

Tillatelse fra regjeringen.

Tillatelse fra medier.

Tillatelse fra eksperter.

Tillatelse fra grupper.

Tillatelse fra popularitet.

Tillatelse fra sosial aksept.

Tillatelse fra verdensmiljøet rundt dem.

Tillatelse til å stille spørsmål lærer mennesker å spørre:

Har jeg lov til å stille spørsmål ved dette?

Hvem lærte meg at jeg trengte tillatelse?

Hva er jeg redd vil skje hvis jeg stiller spørsmål?

Hvem drar nytte av at jeg ikke stiller spørsmål?

Hvilken atferd beskyttes når det frarådes å stille spørsmål?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes når mennesker venter på tillatelse til å stille spørsmål?

Tillatelse til å stille spørsmål handler ikke bare om å stille spørsmål.

Det handler om å forstå hvorfor mennesker stopper seg selv fra å stille spørsmål i utgangspunktet.

Tillatelse til å stille spørsmål lærer også mennesker å stille spørsmål ved selve tillatelsen.

BETINGING OG LIVSLANGE TILLATELSESSTRUKTURER

Mennesker blir ofte betinget til å søke tillatelse gjennom hele livet.

Barn kan søke tillatelse fra voksne.

Elever kan søke tillatelse fra lærere.

Ansatte kan søke tillatelse fra arbeidsgivere.

Mennesker kan søke tillatelse fra systemer.

Mennesker kan søke tillatelse fra grupper.

Mennesker kan søke tillatelse fra autoritet.

Mennesker kan søke tillatelse fra selve samfunnet.

Over tid kan denne atferden bli normal.

Mennesker kan gradvis slutte å stole på sine egne observasjoner.

De kan gradvis slutte å stole på sin egen evne til å lære.

De kan gradvis slutte å stille spørsmål ved det som blir vist.

Mennesker kan bli så vant til å søke tillatelse at de ikke lenger erkjenner at de gjør det.

Tillatelsesstrukturer kan til slutt bli usynlige.

Mennesker innser kanskje ikke lenger at de opererer innenfor dem.

Mennesker bør spørre:

Hvem lærte meg å søke tillatelse?

Når begynte jeg å søke tillatelse?

Hvilke tillatelsesstrukturer har jeg arvet?

Stoler jeg på min egen evne til å lære?

Eller venter jeg på godkjenning før jeg lærer?

Å VENTE PÅ TILLATELSE TIL Å LÆRE

Mennesker venter ofte på å bli undervist mens de allerede står i det største læringsmiljøet som finnes.

Verdensmiljøet viser allerede atferd, motsigelse, gjentakelse, avhengighet, taushet, autoritet, insentiv, frykt, konsekvens og gjentatte mønstre.

Men mennesker kan fortsatt vente på at noen andre skal fortelle dem hva som er viktig.

De kan vente på at autoritet godkjenner det.

De kan vente på at medier viser det.

De kan vente på at eksperter forklarer det.

De kan vente på at lærere underviser i det.

De kan vente på at grupper aksepterer det.

De kan vente på popularitet før de undersøker det.

De kan vente på tillatelse før de lærer.

Menneskeheten venter ofte på tillatelse til å lære av en verden som allerede er synlig.

Dette betyr at mennesker kan leve i verdensmiljøet uten å lære av det.

De kan se det som blir vist og fortsatt ikke stille spørsmål ved det.

De kan se motsigelse og fortsatt vente på at noen andre skal forklare den.

De kan se gjentatt atferd og fortsatt vente på at noen andre skal godkjenne at den stilles spørsmål ved.

De kan se systemer gjenta de samme mønstrene og fortsatt vente på at noen andre skal fortelle dem at det betyr noe.

Mennesker bør spørre:

Lærer jeg av verdensmiljøet?

Eller venter jeg på tillatelse til å lære av det?

Stiller jeg spørsmål ved det som blir vist?

Eller venter jeg på at noen andre skal stille spørsmål først?

Bruker jeg mitt eget sinn?

Eller venter jeg på at en annen kilde skal bestemme hva som fortjener oppmerksomheten min?

Verden er den virkelige skolen.

Men mennesker kan ikke lære av verden hvis de venter på tillatelse til å stille spørsmål ved den.

AUTORITET, GODKJENNING OG DELEGERT TENKNING

Mennesker blir lært å stole på autoritet uten å bli ordentlig lært å stille spørsmål ved autoritet.

De blir lært å stole på titler.

De blir lært å stole på roller.

De blir lært å stole på stillinger.

De blir lært å stole på systemer.

De blir lært å stole på offisielle uttalelser.

De blir lært å stole på godkjente kilder.

De blir lært å stole på det som presenteres som akseptabelt.

Dette kan skape delegert tenkning.

Delegert tenkning oppstår når mennesker lar en annen person, rolle, system, kilde, gruppe eller autoritet bestemme hva de har lov

til å stille spørsmål ved, tro, akseptere, gjenta eller avvise.

Mennesker kan tro at de tenker selvstendig når de fortsatt tenker innenfor grenser skapt av andre.

De kan stille spørsmål ved én ting samtidig som de lar den bredere rammen stå uten spørsmål.

De kan avvise én autoritet samtidig som de aksepterer en annen.

De kan forlate ett narrativ og gå inn i et annet.

De kan stoppe ved en konklusjon fordi den har blitt godkjent av noen de allerede stoler på.

Tillatelse til å stille spørsmål lærer mennesker å spørre:

Tenker jeg selv?

Eller lar jeg en annen kilde tenke for meg?

Stiller jeg spørsmål ved selve rammen?

Eller stiller jeg bare spørsmål innenfor rammen jeg har fått?

Stoler jeg på evidens?

Eller stoler jeg på godkjenning?

Følger jeg forståelse?

Eller følger jeg autoritet?

Selvstendig tenkning kan ikke utvikles hvis mennesker delegerer det å stille spørsmål til andre.

FRYKT, TILHØRIGHET OG DET Å PASSE INN

Mennesker stopper ofte seg selv fra å stille spørsmål fordi det å stille spørsmål kan true tilhørighet.

De kan frykte å bli avvist.

De kan frykte å bli kritisert.

De kan frykte å bli latterliggjort.

De kan frykte å bli isolert.

De kan frykte å miste godkjenning.

De kan frykte å miste status.

De kan frykte å miste arbeid.

De kan frykte å miste relasjoner.

De kan frykte å stå alene.

Tilhørighet kan bli sterkere enn det å stille spørsmål.

Godkjenning kan bli sterkere enn sannhet.

Frykt kan bli sterkere enn forståelse.

Mennesker kan forbli tause fordi de ønsker å passe inn.

Mennesker kan gjenta det andre gjentar fordi de ønsker å høre til.

Mennesker kan forsvare det andre forsvarer fordi de frykter utestengelse.

Mennesker kan unngå å stille spørsmål fordi de ikke ønsker å fremstå som annerledes.

Mennesker kan følge andres atferd før de forstår hva de følger.

Dette kobler direkte til Insentiv og gevinst.

Mennesker kan ikke bare unngå å stille spørsmål fordi de tror noe er sant.

De kan unngå å stille spørsmål fordi det å stille spørsmål truer det de er avhengige av, tilhører eller frykter å miste.

Mennesker bør spørre:

Hva er jeg redd for å miste hvis jeg stiller spørsmål ved dette?

Forblir jeg taus fordi jeg forstår?

Eller forblir jeg taus fordi jeg frykter utestengelse?

Er jeg enig fordi jeg har undersøkt det?

Eller er jeg enig fordi jeg ønsker å høre til?

Gjentar jeg dette fordi det er sant?

Eller gjentar jeg dette fordi andre gjentar det?

Tillatelse til å stille spørsmål lærer mennesker å skille sannhet fra tilhørighet.

Å FØLGE, DET Å INNRETTE SEG OG SOSIAL AKSEPT

Menneskelige miljøer belønner ofte det å følge.

Mennesker kan belønnes for å være enige.

Mennesker kan belønnes for å gjenta.

Mennesker kan belønnes for å etterleve.

Mennesker kan belønnes for å holde seg innenfor aksepterte grenser.

Mennesker kan belønnes for ikke å stille spørsmål ved det andre aksepterer.

Det å innrette seg kan bli normalt.

Normalisering kan bli arvet.

Arvet atferd kan bli akseptert virkelighet.

Mennesker kan da forveksle sosial aksept med sannhet.

De kan tro at noe er riktig fordi mange mennesker aksepterer det.

De kan tro at noe er trygt fordi mange mennesker følger det.

De kan tro at det er galt å stille spørsmål ved noe fordi få mennesker gjør det.

De kan tro at noe ikke er viktig fordi det ikke har fått godkjenning, rekkevidde, status eller popularitet.

Mennesker kan også frykte å være annerledes.

De kan frykte å stå utenfor.

De kan frykte å ikke passe inn.

De kan frykte å fremstå som om de tar feil.

De kan frykte å være alene.

Mennesker bør spørre:

Følger jeg fordi jeg forstår?

Eller følger jeg fordi andre følger?

Aksepterer jeg fordi evidens underbygger det?

Eller aksepterer jeg fordi det er sosialt akseptert?

Unngår jeg å stille spørsmål fordi jeg har undersøkt det?

Eller fordi det å stille spørsmål ved det ville få meg til å stå utenfor?

Det å følge er ikke forståelse.

Det å innrette seg er ikke sannhet.

Sosial aksept er ikke evidens.

Tillatelsesstrukturer kan bli en av de største mekanismene som lar gjentatte problemer i verden fortsette.

Tillatelse til å stille spørsmål er viktig fordi mennesker ikke kan bli selvstendige tenkere så lenge de er avhengige av sosial godkjenning for å avgjøre hva det kan stilles spørsmål ved.

BARN, UTDANNING OG TAPET AV EVNEN TIL Å STILLE SPØRSMÅL

Barn stiller naturlig spørsmål.

Barn vil ofte vite hvorfor.

De spør hvorfor ting skjer.

De spør hvorfor mennesker oppfører seg på bestemte måter.

De spør hvorfor regler finnes.

De spør hvorfor voksne sier én ting og gjør noe annet.

De spør fordi de prøver å forstå.

Men verdensmiljøet kan gradvis venne barn av med å stille spørsmål.

Barn kan bli lært å være stille.

Barn kan bli lært å akseptere.

Barn kan bli lært å gjenta.

Barn kan bli lært å adlyde.

Barn kan bli lært å slutte å spørre hvorfor.

Barn kan bli lært at det å stille spørsmål er uhøflig.

Barn kan bli lært at det er galt å stille spørsmål ved autoritet.

Barn kan bli lært at riktige svar betyr mer enn bedre spørsmål.

Barn kan bli lært at godkjenning betyr mer enn forståelse.

Barn kan til og med bli stemplet som vanskelige, forstyrrende, problematiske eller bråkmake bare fordi de stiller spørsmål som utfordrer aksepterte grenser.

Utdanning belønner ofte svar mer enn det å stille spørsmål.

Den belønner ofte gjentakelse mer enn undersøkelse.

Den belønner ofte lydighet mer enn selvstendig tenkning.

Den forbereder ofte barn på å fungere i verdensmiljøet uten å lære dem hvordan de skal stille spørsmål ved det på riktig måte.

Det er derfor Tillatelse til å stille spørsmål er avgjørende for utdanning.

Hvis barn mister evnen til å stille spørsmål, kan de arve verdensmiljøet uten å forstå hva som former det.

Hvis barn ikke blir lært hvordan de skal stille spørsmål på en trygg og riktig måte, kan de bli produkter av de samme gjentatte

mønstrene de ble født inn i.

Mennesker bør spørre:

Blir barn lært hvordan de skal stille spørsmål?

Eller blir de bare lært hvordan de skal svare?

Blir barn lært hvordan de skal undersøke?

Eller blir de bare lært hvordan de skal gjenta?

Blir barn lært hvordan de skal lære av verdensmiljøet?

Eller blir de forberedt på å fungere i det?

Barn trenger tillatelse til å stille spørsmål fordi det å stille spørsmål er en av veiene til å se, forstå, lære og utvikle selvstendig tenkning.

HVORFOR TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL ER VIKTIG

Tillatelse til å stille spørsmål er viktig fordi mennesker ikke kan lære av en verden de ikke føler at de har lov til å stille spørsmål ved.

Usynlige tillatelsesstrukturer kan bli psykologiske grenser som mennesker slutter å se.

Mennesker kan være fysisk frie samtidig som de mentalt opererer innenfor grenser de har arvet.

Mennesker kan tilbringe livet med å vente på at noen andre skal løse problemer de selv bidrar til.

De kan vente på ledere.

De kan vente på systemer.

De kan vente på eksperter.

De kan vente på autoritet.

De kan vente på at noen andre skal handle.

Menneskeheten kan ikke bli selvstendig tenkende mens mennesker venter på tillatelse til å tenke selvstendig.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker venter på tillatelse til å lære av verdensmiljøet.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger påstanden.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner og beskytter atferd.

Karakter og konsistens spør om atferd gjentatte ganger samsvarer med det som blir hevdet.

Tillatelse til å stille spørsmål spør:

Hvem eller hva fikk mennesker til å tro at det å stille spørsmål krevde tillatelse?

Hva skjer når mennesker stiller spørsmål?

Hva skjer når mennesker ikke stiller spørsmål?

Hvilken atferd beskyttes når det frarådes å stille spørsmål?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes når mennesker venter på tillatelse til å stille spørsmål?

Slik begynner mennesker å se de usynlige grensene rundt sin egen

tenkning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne delegert tenkning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne fryktbasert taushet.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne det å innrette seg.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne sosial godkjenning som en mekanisme.

Slik beveger mennesker seg fra aksept til å stille spørsmål.

Slik beveger mennesker seg fra å stille spørsmål til å se.

Slik beveger mennesker seg fra å se til forståelse.

Slik beveger mennesker seg fra forståelse til læring.

Slik beveger mennesker seg fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

SELVSENSUR OG INTERN TILLATELSE

Den første delen av denne delen forklarte at mennesker kan begynne å føle at det å stille spørsmål krever tillatelse.

Denne delen går nå videre til en av de største usynlige mekanismene som virker i verdensmiljøet.

Mennesker stopper ofte seg selv fra å stille spørsmål før noen andre gjør det.

De sensurerer seg selv.

De bringer seg selv til taushet.

De avviser sine egne observasjoner.

De ignorerer motsigelser.

De unngår vanskelige spørsmål.

De undertrykker nysgjerrighet.

De stopper seg selv fra å snakke.

Mennesker kan tenke:

Jeg bør ikke stille spørsmål ved dette.

Jeg bør ikke si det.

Jeg bør ikke spørre.

Jeg bør la dette være i fred.

Jeg bør ikke utfordre det.

Jeg bør ikke stå utenfor.

Mennesker kan gradvis bli sin egen barriere mot læring.

Mennesker bør spørre:

Hvorfor stopper jeg meg selv?

Hva er jeg redd for?

Hvem lærte meg å frykte å stille spørsmål?

Hvilke konsekvenser forestiller jeg meg?

Beskytter jeg sannhet?

Eller beskytter jeg komfort, godkjenning, tilhørighet eller avhengighet?

Tillatelse til å stille spørsmål lærer mennesker å gjenkjenne indre

barrierer som stopper læring før læring i det hele tatt begynner.

Tillatelse til å stille spørsmål lærer også mennesker å stille spørsmål ved selve tillatelsen.

USYNLIGE TILLATELSESSTRUKTURER

Tillatelsesstrukturer kan til slutt bli usynlige.

Mennesker innser kanskje ikke lenger at de opererer innenfor dem.

Mennesker kan tro at de er frie tenkere samtidig som de fortsatt fungerer innenfor arvede grenser.

Mennesker kan tro at de stiller spørsmål samtidig som de holder seg innenfor godkjente grenser for hva de kan spørre om.

Mennesker kan tro at de er uavhengige samtidig som de fortsatt søker godkjenning fra andre.

Mennesker kan bli fysisk frie samtidig som de er psykologisk begrenset.

Ikke fordi noen fysisk stopper dem, men fordi usynlige tillatelsesstrukturer har blitt normalisert.

Mennesker kan bli så vant til å søke tillatelse at de ikke lenger erkjenner at de gjør det.

Mennesker bør spørre:

Hva har jeg lov til å stille spørsmål ved?

Hvem bestemte disse grensene?

Hva har jeg aldri stilt spørsmål ved?

Hva har jeg blitt lært å ikke stille spørsmål ved?

Hva føles ubehagelig å stille spørsmål ved?

Hva er jeg redd vil skje hvis jeg stiller spørsmål ved det?

Usynlige tillatelsesstrukturer kan bli psykologiske grenser som mennesker slutter å se.

GRUPPEATFERD OG KOLLEKTIV TILLATELSE

Mennesker lærer i sosiale sammenhenger.

Mennesker lærer ofte av andres atferd.

Mennesker observerer grupper.

Mennesker kopierer grupper.

Mennesker gjentar det grupper gjør.

Mennesker følger grupper.

Mennesker forsvarer grupper.

Mennesker søker aksept fra grupper.

Grupper kan derfor skape kollektive tillatelsesstrukturer.

Mennesker kan føle seg trygge på å stille spørsmål når andre gjør det.

Mennesker kan forbli tause når andre forblir tause.

Mennesker kan følge når andre følger.

Mennesker kan gjenta når andre gjentar.

Mennesker kan unngå å stille spørsmål bare fordi ingen andre gjør

det.

Kollektiv atferd kan bli sterkere enn individuell forståelse.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd belønner denne gruppen?

Hvilken atferd motvirker denne gruppen?

Hvilken atferd normaliserer denne gruppen?

Hvilken atferd beskytter denne gruppen?

Tenker jeg selvstendig?

Eller kopierer jeg gruppens atferd?

Grupper skaper ikke automatisk forståelse.

Grupper kan også gjenskape gjentakelse.

TAUSHET, LYDIGHET OG DELTAKELSE

Taushet er en av de sterkeste tillatelsesmekanismene som virker i verdensmiljøet.

Mennesker tror ofte at taushet ikke betyr noe.

Men taushet kan bli deltakelse.

Taushet kan bli beskyttelse.

Taushet kan bli bidrag.

Mennesker kan forbli tause fordi de frykter konsekvenser.

Mennesker kan forbli tause fordi de er avhengige av systemer.

Mennesker kan forbli tause fordi de frykter å stå utenfor.

Mennesker kan forbli tause fordi de har arvet taushet som normal atferd.

Mennesker kan forbli tause fordi de har lært at lydighet belønnes.

Mennesker bør spørre:

Hvem drar nytte av tausheten?

Hvilken atferd beskyttes?

Hvilken motsigelse får fortsette?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes?

Mennesker må forstå at lydighet ikke automatisk er forståelse.

Lydighet er ikke automatisk sannhet.

Deltakelse er ikke alltid aktiv.

Mennesker kan bidra bare ved å fortsette atferd de aldri har undersøkt.

Tillatelsesstrukturer kan bli en av de største mekanismene som lar gjentatte problemer i verden fortsette.

OVERFLADISKHET, IMAGE OG SOSIAL AKSEPT

Mennesker lærer ofte å styre image før de lærer å utvikle forståelse.

Mennesker kan bli flinke til å fremstå som vellykkede.

Mennesker kan bli flinke til å fremstå som lykkelige.

Mennesker kan bli flinke til å fremstå som kunnskapsrike.

Mennesker kan bli flinke til å fremstå som viktige.

Mennesker kan bli flinke til å fremstå som aksepterte.

Sosiale miljøer kan belønne presentasjon.

Mennesker kan kopiere andres ord.

Mennesker kan kopiere andres atferd.

Mennesker kan kopiere andres utseende.

Mennesker kan kopiere det de tror er populært.

Mennesker kan skjule hvordan de virkelig føler seg.

Mennesker kan presentere liv som ikke gjenspeiler virkeligheten.

Mennesker kan beskytte image i stedet for sannhet.

Mennesker kan bruke år på å late som de er lykkelige samtidig som de skjuler hvordan de faktisk føler seg.

Mennesker kan bli fanget i å opprettholde et image de ikke lenger kjenner seg selv igjen i.

Mennesker bør spørre:

Hva prøver jeg å beskytte?

Viser jeg virkeligheten?

Eller viser jeg et image?

Tenker jeg selvstendig?

Eller kopierer jeg det som fremstår som vellykket?

Lærer jeg av verdensmiljøet?

Eller lærer jeg hvordan jeg skal passe inn i det?

Overfladiskhet kan bli en annen mekanisme som stopper mennesker fra å stille spørsmål.

Mennesker kan frykte å miste et image de har brukt år på å bygge opp.

TILLATELSE TIL Å VÆRE ANNERLEDES

En av de største usynlige barrierene mot å stille spørsmål er frykten for å være annerledes.

Mennesker kan frykte å skille seg ut.

Mennesker kan frykte uenighet.

Mennesker kan frykte å fremstå som om de tar feil.

Mennesker kan frykte å bli bedømt.

Mennesker kan frykte å være alene.

Mennesker kan frykte å miste aksept.

Mennesker kan frykte å miste tilhørighet.

Mennesker kan frykte å bli en utenforstående.

Dette kan skape et enormt press for å innrette seg.

Mennesker kan til slutt lære at det er tryggere å passe inn enn å forstå.

Mennesker bør spørre:

Prøver jeg å forstå?

Eller prøver jeg å passe inn?

Beskytter jeg sannhet?

Eller beskytter jeg tilhørighet?

Følger jeg forståelse?

Eller følger jeg aksept?

Menneskehetens fremskritt begynner ofte når mennesker slutter å frykte å være annerledes.

Å VENTE PÅ AT ANDRE SKAL LØSE PROBLEMER

Mennesker venter ofte på at noen andre skal løse problemer de selv bidrar til.

De kan vente på ledere.

De kan vente på systemer.

De kan vente på eksperter.

De kan vente på autoritet.

De kan vente på at noen andre skal handle.

Men verdensmiljøet gjenskapes kollektivt av millioner av individuelle bidrag.

Én person underviser.

Én person gjentar.

Én person håndhever.

Én person godkjenner.

Én person beskytter.

Én person forblir taus.

Én person følger.

Hver for seg kan denne atferden fremstå som liten.

Samlet kan den gjenskape et helt verdensmiljø.

Mennesker bør spørre:

Hva bidrar jeg til?

Hva bidrar jeg til å gjenskape?

Hvilken atferd gjentar jeg?

Hvilken atferd beskytter jeg?

Hvilken atferd normaliserer jeg?

Menneskeheten kan ikke løse gjentatte problemer mens den venter på at noen andre skal løse dem.

MENNESKELIG BEVISSTHET OG TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker slutter å vente på tillatelse til å lære.

Mennesker venter ofte på å bli undervist mens de allerede står i det største læringsmiljøet som finnes.

Verdensmiljøet selv er lærdommen.

Verdensmiljøet selv er evidensen.

Verdensmiljøet selv er muligheten til å lære.

Verdensmiljøet selv er læreren.

Mennesker trenger ikke tillatelse til å lære av det som allerede er synlig.

De trenger verktøyene for å forstå det.

Menneskeheten venter ofte på tillatelse til å lære av en verden som allerede er synlig.

Dette er grunnen til at Tillatelse til å stille spørsmål er viktig.

Det fjerner usynlige barrierer som stopper læring.

TILLATELSE TIL Å STILLE SPØRSMÅL OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Tillatelse til å stille spørsmål er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker venter på tillatelse til å stille spørsmål.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens delegert tenkning erstatter selvstendig tenkning.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens tilhørighet blir sterkere enn sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens frykt blir sterkere enn forståelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens sosial aksept kontrollerer atferd.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens overfladiskhet blir normalt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens barn mister evnen til å stille spørsmål og vokser opp til voksne som fortsetter å søke tillatelse før de lærer.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker stopper seg selv fra å lære før læringen begynner.

Menneskeheten kan ikke bli selvstendig tenkende mens mennesker venter på tillatelse til å tenke selvstendig.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker venter på tillatelse til å lære av verdensmiljøet.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner og beskytter atferd.

Karakter og konsistens spør om gjentatt atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør:

Hvem eller hva kontrollerer tillatelsen?

Hva stopper mennesker fra å stille spørsmål?

Hvilken atferd beskyttes når det frarådes å stille spørsmål?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes når mennesker venter på tillatelse?

Hva skjer når mennesker slutter å vente på tillatelse til å lære?

Slik begynner mennesker å gjenkjenne usynlige barrierer rundt sin egen tenkning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne selvsensur.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne gruppeatferd.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne fryktbasert taushet.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne overfladiskhet.

Slik går mennesker fra aksept til å stille spørsmål.

Slik går mennesker fra å stille spørsmål til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

DEL 6 – FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING

HVA FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære å se verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Del 2 fastslo at mennesker må undersøke om evidens underbygger det som hevdes.

Del 3 fastslo at mennesker må forstå hvilke insentiver som belønner, beskytter og gjentar atferd.

Del 4 fastslo at mennesker må lære av det gjentatt atferd allerede viser menneskeheten.

Del 5 fastslo at mennesker må forstå hvorfor de kan stoppe seg selv fra å stille spørsmål før læring i det hele tatt begynner.

Del 6 går nå videre til Følelsesmessig påvirkning.

Følelsesmessig påvirkning finnes fordi mennesker ikke kan forstå menneskelig atferd, tro, tillit, taushet, reaksjon, gjentakelse eller læring ordentlig før de forstår hvordan følelser kan forme sinnet før forståelse utvikles.

Mennesker er følelsesmessige vesener før de er fullt ut selvstendige tenkere.

Mennesker kan reagere før de forstår.

Mennesker kan frykte før de undersøker.

Mennesker kan forsvare før de stiller spørsmål.

Mennesker kan tro før de tester evidens.

Mennesker kan velge side før de lærer.

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet før de forstår hva som formet tilknytningen.

Dette skaper en av de største barrierene for menneskehetens fremskritt.

Følelser kan påvirke hva mennesker aksepterer.

Følelser kan påvirke hva mennesker avviser.

Følelser kan påvirke hvem mennesker stoler på.

Følelser kan påvirke hva mennesker frykter.

Følelser kan påvirke hva mennesker forsvarer.

Følelser kan påvirke hva mennesker unngår.

Følelser kan påvirke hva mennesker forblir tause om.

Følelser kan påvirke hva mennesker gjentar.

Følelser kan påvirke hva mennesker nekter å stille spørsmål ved.

Følelsesmessig påvirkning lærer mennesker å spørre:

Hvilken følelse aktiveres?

Hvilken reaksjon skapes?

Hvilken frykt utløses?

Hvilket sinne brukes?

Hvilken tilknytning beskyttes?

Hvilken tro forsvares?

Hvilken atferd produserer denne følelsen?

Hvilket verdensmiljø bidrar denne følelsesmessige reaksjonen til å gjenskape?

Følelsesmessig påvirkning handler ikke om å fjerne følelser fra menneskeheten.

Det handler om å lære hvordan følelser former menneskeheten før forståelse utvikles.

FØLELSER ER IKKE FIENDEN

Følelser er ikke fienden.

Følelser er en del av det å være menneske.

Følelser kan vise at noe betyr noe.

Følelser kan varsle mennesker om fare.

Følelser kan avsløre smerte.

Følelser kan avsløre omsorg.

Følelser kan avsløre frykt.

Følelser kan avsløre tilknytning.

Følelser kan avsløre hva mennesker verdsetter.

Men følelser er ikke automatisk sannhet.

Frykt er ikke automatisk sannhet.

Sinne er ikke automatisk sannhet.

Harme er ikke automatisk sannhet.

Begeistring er ikke automatisk sannhet.

Tristhet er ikke automatisk sannhet.

Lykke er ikke automatisk sannhet.

Hastverk er ikke automatisk sannhet.

Selvsikkerhet er ikke automatisk sannhet.

Mennesker kan føle noe sterkt og likevel misforstå det som blir vist.

Mennesker kan føle seg sikre og likevel ta feil.

Mennesker kan føle seg redde og likevel ikke forstå hva som skapte frykten.

Mennesker kan føle seg sinte og likevel ikke forstå mekanismen under sinnet.

Mennesker bør spørre:

Hva føler jeg?

Hvorfor føler jeg det?

Hva skapte denne følelsen?

Hvilken evidens underbygger det jeg føler?

Hvilken atferd presser denne følelsen meg mot?

Hjelper denne følelsen meg å forstå?

Eller stopper denne følelsen meg fra å lære?

Følelser bør stilles spørsmål ved, ikke adlydes blindt.

FØLELSESMESSIG PRESENTASJON ER IKKE EVIDENS

Følelsesmessig presentasjon er ikke evidens.

At en person høres vennlig ut, er ikke evidens.

At en person høres lidenskapelig ut, er ikke evidens.

At en person høres sint ut, er ikke evidens.

At en person høres oppriktig ut, er ikke evidens.

At en person høres selvsikker ut, er ikke evidens.

At en person høres rolig ut, er ikke evidens.

At en person høres omsorgsfull ut, er ikke evidens.

At en person har en tittel, er ikke evidens.

At en person blir kalt ekspert, er ikke evidens.

Mennesker kan bli påvirket av følelsesmessig presentasjon før de undersøker om evidens underbygger det som hevdes.

En person kan snakke mykt og likevel villed.

En person kan høres vennlig ut og likevel bedra.

En person kan høres lidenskapelig ut og likevel ta feil.

En person kan høres sint ut og likevel manipulere.

En person kan høres oppriktig ut og likevel spille en rolle.

En person kan høres selvsikker ut og likevel mangle evidens.

En person kan bruke en tittel til å skape tillit før sannheten er undersøkt.

Mennesker bør spørre:

Stoler jeg på evidens?

Eller stoler jeg på presentasjon?

Hører jeg sannhet?

Eller reagerer jeg på følelser?

Blir jeg vist evidens?

Eller blir jeg følelsesmessig påvirket til å akseptere?

Dette henger direkte sammen med Evidensstandard.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Følelsesmessig påvirkning spør om følelser brukes for å få mennesker til å akseptere før evidens undersøkes.

FØLELSESMESSIG OPPTREDEN OG FALSKT KARAKTERBILDE

Følelsesmessig opptreden kan skape et falskt karakterbilde over tid.

En person kan gjentatte ganger opptre vennlig.

En person kan gjentatte ganger opptre oppriktig.

En person kan gjentatte ganger opptre selvsikkert.

En person kan gjentatte ganger opptre rolig.

En person kan gjentatte ganger opptre bekymret.

En person kan gjentatte ganger opptre autoritativt.

En person kan gjentatte ganger opptre som ekspert.

Over tid kan gjentatt følelsesmessig opptreden skape et offentlig image som mennesker forveksler med karakter.

Dette henger direkte sammen med Karakter og konsistens.

Karakter er ikke det en person viser følelsesmessig.

Karakter er det atferd gjentatte ganger viser over tid.

Mennesker bør spørre:

Hvilken atferd støtter denne følelsesmessige presentasjonen?

Hvilken konsistens støtter dette bildet?

Hvilken evidens underbygger denne tilliten?

Hvilket insentiv kan forme denne opptreden?

Hva skjer når dette følelsesmessige bildet blir stilt spørsmål ved?

Følelsesmessig opptreden må stilles spørsmål ved fordi et falskt karakterbilde kan få mennesker til å ha tillit før de undersøker.

REAKSJON FØR FORSTÅELSE

En av de største begrensningene i menneskelig læring er at mennesker ofte reagerer før de forstår.

Reaksjon kan skje raskt.

Forståelse krever arbeid.

Reaksjon kan føles umiddelbar.

Forståelse krever at det stilles spørsmål.

Reaksjon kan føles sikker.

Forståelse krever undersøkelse.

Reaksjon kan få mennesker til å tro at de allerede vet.

Forståelse krever at mennesker senker tempoet og lærer.

Mennesker kan se noe og umiddelbart bli sinte.

De kan høre noe og umiddelbart bli redde.

De kan lese noe og umiddelbart velge side.

De kan se noe og umiddelbart forsvare et standpunkt.

De kan oppleve noe og umiddelbart akseptere en konklusjon.

Men reaksjon er ikke forståelse.

Mennesker bør spørre:

Reagerer jeg?

Eller lærer jeg?

Forsvarer jeg?

Eller undersøker jeg?

Velger jeg side?

Eller prøver jeg å forstå?

Bli jeg følelsesmessig beveget?

Eller ser jeg klart?

Målet er ikke reaksjon.

Målet er forståelse.

FRYKT SOM EN FØLELSESMESSIG MEKANISME

Frykt er en av de sterkeste følelsesmessige mekanismene som virker i verdensmiljøet.

Frykt kan stoppe mennesker fra å stille spørsmål.

Frykt kan stoppe det å si fra.

Frykt kan stoppe eksponering.

Frykt kan stoppe læring.

Frykt kan stoppe sannhet.

Frykt kan stoppe selvstendig tenkning.

Frykt kan skape etterlevelse.

Frykt kan skape taushet.

Frykt kan skape lydighet.

Frykt kan skape gjentakelse.

Mennesker kan frykte autoritet.

Mennesker kan frykte systemer.

Mennesker kan frykte å miste penger.

Mennesker kan frykte å miste arbeid.

Mennesker kan frykte å miste tilhørighet.

Mennesker kan frykte å miste godkjenning.

Mennesker kan frykte å ta feil.

Mennesker kan frykte å være alene.

Mennesker kan frykte å stå utenfor.

Frykt kan bli sterkere enn det å stille spørsmål.

Frykt kan bli sterkere enn evidens.

Frykt kan bli sterkere enn konsistens.

Frykt kan bli sterkere enn sannhet.

Mennesker bør spørre:

Hvilken frykt virker?

Hvem drar nytte av denne frykten?

Hvilken atferd skaper denne frykten?

Hva stopper denne frykten meg fra å stille spørsmål ved?

Hva stopper denne frykten meg fra å lære?

Hvilket verdensmiljø bidrar denne frykten til å gjenskape?

Frykt bør ikke automatisk kontrollere atferd.

Frykt bør stilles spørsmål ved.

SINNE, HARME OG FØLELSESMESSIG FANGST

Sinne kan avsløre at noe betyr noe.

Men sinne kan også stoppe læring.

Harme kan få mennesker til å føle seg sterke samtidig som den hindrer forståelse.

Mennesker kan bli følelsesmessig fanget av sinne.

De kan angripe før de undersøker.

De kan klandre før de forstår.

De kan gjenta før de stiller spørsmål.

De kan forsvare før de lærer.

De kan bli fanget i følelsesmessig reaksjon.

Sinne kan også brukes av narrativer, systemer, grupper, medier og sosiale miljøer for å få mennesker til å fortsette å reagere i stedet for å forstå.

Mennesker kan også forveksle sinne med sannhet.

De kan tro på en person fordi personen høres sint ut.

De kan tro på en person fordi personen fremstår lidenskapelig.

De kan tro på en person fordi personen snakker med følelsesmessig kraft.

Men sinne er ikke evidens.

Lidenskap er ikke evidens.

Følelsesmessig kraft er ikke evidens.

Mennesker bør spørre:

Hva viser dette sinnet?

Hva skjuler dette sinnet?

Hva presser dette sinnet meg til å gjøre?

Hvem drar nytte av dette sinnet?

Hvilken atferd skaper denne harmen?

Hjelper dette sinnet meg å lære?

Eller fanger det meg i reaksjon?

Sinne må ikke bli slutten på læring.

Sinne må bli noe mennesker lærer av.

KONSTRUERT TILLIT OG FØLELSESMESSIG VILLEDNING

Tillit kan konstrueres følelsesmessig.

Mennesker kan påvirkes til å ha tillit før evidens er undersøkt.

De kan stole på en person fordi personen fremstår vennlig.

De kan stole på en person fordi personen fremstår rolig.

De kan stole på en person fordi personen fremstår oppriktig.

De kan stole på en person fordi personen fremstår selvsikker.

De kan stole på en person fordi personen fremstår omsorgsfull.

De kan stole på en person fordi personen fremstår profesjonell.

De kan stole på en person fordi personen bruker en tittel.

De kan stole på en person fordi personen blir presentert som ekspert.

De kan stole på en person fordi personen forteller en følelsesmessig historie.

Men fremtoning er ikke evidens.

Vennlighet er ikke evidens.

Ro er ikke evidens.

Oppriktighet er ikke evidens.

Selvsikkerhet er ikke evidens.

Profesjonell fremtoning er ikke evidens.

Ekspertstatus er ikke evidens.

En følelsesmessig historie er ikke evidens i seg selv.

Mennesker kan bli villedet av følelsesmessig opptreden.

En person kan opptre vennlig.

En person kan opptre oppriktig.

En person kan opptre selvsikkert.

En person kan opptre bekymret.

En person kan opptre autoritativt.

En person kan opptre som ekspert.

Mennesker bør spørre:

Hvilken evidens underbygger denne tilliten?

Hvilken atferd støtter denne tilliten?

Hvilken konsistens støtter denne tilliten?

Hvilket insentiv kan forme denne presentasjonen?

Blir jeg hjulpet til å forstå?

Eller blir jeg følelsesmessig beveget til å tro?

Konstruert tillit må stilles spørsmål ved fordi følelsesmessig villedning kan få mennesker til å tro før evidens undersøkes.

FØLELSESMESSIG TILKNYTNING TIL TRO

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til trosforestillinger.

De kan bli knyttet til narrativer.

De kan bli knyttet til grupper.

De kan bli knyttet til identiteter.

De kan bli knyttet til systemer.

De kan bli knyttet til autoritet.

De kan bli knyttet til løgner.

De kan bli knyttet til det de har arvet.

Når følelsesmessig tilknytning først er dannet, kan det å stille spørsmål føles som et angrep.

Å stille spørsmål ved troen kan føles som å stille spørsmål ved personen.

Å stille spørsmål ved gruppen kan føles som svik.

Å stille spørsmål ved systemet kan føles som fare.

Å stille spørsmål ved narrativet kan føles som tap.

Dette kan stoppe mennesker fra å lære.

Mennesker kan forsvare trosforestillinger de aldri har undersøkt fordi disse trosforestillingene har blitt en del av hvem de tror de er.

Mennesker bør spørre:

Forsvarer jeg sannhet?

Eller forsvarer jeg tilknytning?

Beskytter jeg evidens?

Eller beskytter jeg identitet?

Undersøker jeg dette?

Eller beskytter jeg det følelsesmessig?

Hva ville skje hvis denne troen var feil?

Hva ville jeg miste hvis jeg stilte spørsmål ved den?

Følelsesmessig tilknytning kan bli en av de største barrierene for selvstendig tenkning.

SOSIALE MILJØER OG FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING

Moderne miljøer kan stadig aktivere følelser.

Mennesker blir vist frykt.

Mennesker blir vist harme.

Mennesker blir vist konflikt.

Mennesker blir vist sammenligning.

Mennesker blir vist popularitet.

Mennesker blir vist status.

Mennesker blir vist misunnelse.

Mennesker blir vist sjalusi.

Mennesker blir vist hastverk.

Mennesker blir vist overfladiskhet.

Disse følelsesmessige miljøene kan forme atferd.

De kan få mennesker til å reagere.

De kan få mennesker til å sammenligne.

De kan få mennesker til å kopiere.

De kan få mennesker til å forsvare.

De kan få mennesker til å føle seg utilstrekkelige.

De kan få mennesker til å søke godkjenning.

De kan få mennesker til å frykte utestengelse.

De kan få mennesker til å forveksle synlighet med viktighet.

De kan også få mennesker til å forveksle følelsesmessig opptreden med sannhet.

Mennesker bør spørre:

Hvilken følelse skaper dette miljøet?

Hvilken atferd belønner dette miljøet?

Hvilken sammenligning oppmuntres?

Hvilken reaksjon produseres?

Hvilken følelsesmessig presentasjon har mennesker tillit til?

Hvilken forståelse hindres?

Sosiale miljøer kan bli følelsesmessige klasserom.

Men hvis mennesker ikke lærer hvordan de skal stille spørsmål ved følelsesmessig påvirkning, kan disse klasserommene lære bort

reaksjon i stedet for forståelse.

UTDANNING, BARN OG FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING

Utdanning må også lære barn å stille spørsmål ved følelsesmessig påvirkning.

Barn trenger ikke bare informasjon.

Barn trenger å forstå hvordan sinnet deres kan formes.

De trenger å forstå hvordan følelser kan påvirke tillit, frykt, tro, reaksjon, taushet, tilhørighet og atferd.

Barn kan gjøres redde.

Barn kan gjøres sinte.

Barn kan gjøres skamfulle.

Barn kan gjøres flaue.

Barn kan fås til å føle seg utestengt.

Barn kan fås til å føle at det er galt å stille spørsmål.

Barn kan lære å forbli tause fordi følelser har lært dem at det å stille spørsmål skaper ubehag.

Barn kan også lære å stole på følelsesmessig presentasjon.

De kan tro på noen fordi de høres vennlige ut.

De kan tro på noen fordi de høres selvsikre ut.

De kan tro på noen fordi de høres lidenskapelige ut.

De kan tro på noen fordi de bærer en tittel.

De kan tro på noen fordi de blir presentert som ekspert.

Dette handler ikke om å fjerne følelser fra barn.

Det handler om å hjelpe barn med å forstå følelser.

Barn bør lære at det at en person fremstår vennlig, sint, selvsikker, oppriktig, ekspert eller autoritativ, ikke fjerner behovet for å stille spørsmål ved evidens, atferd, konsistens og insentiv.

Mennesker bør spørre:

Lærer barn hvordan følelser former atferd?

Lærer barn hvordan frykt kan hindre dem i å stille spørsmål?

Lærer barn hvordan sinne kan stoppe læring?

Lærer barn hvordan tilhørighet kan forme tro?

Lærer barn hvordan skam kan skape taushet?

Lærer barn hvordan følelsesmessig presentasjon kan skape tillit før evidens undersøkes?

Lærer barn hvordan de kan stille spørsmål ved følelsesmessig påvirkning på en trygg måte?

Hvis barn ikke lærer hvordan de skal stille spørsmål ved følelsesmessig påvirkning, kan de bli produkter av følelsesmessige miljøer de ikke forstår.

HVORFOR FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING ER VIKTIG

Følelsmessig påvirkning er viktig fordi menneskeheten ikke kan lære ordentlig av verdensmiljøet mens følelser gjentatte ganger overstyrer forståelse.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner og beskytter atferd.

Karakter og konsistens spør om gjentatt atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hvem eller hva som kontrollerer tillatelsen.

Følelsmessig påvirkning spør:

Hvilken følelse former dette?

Hvilken reaksjon skapes?

Hvilken frykt brukes?

Hvilket sinne brukes?

Hvilken tillit konstrueres?

Hvilken tilknytning beskyttes?

Hvilken atferd produserer denne følelsen?

Hvilken forståelse hindrer denne følelsen?

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig påvirkning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne reaksjon.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig tilknytning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne konstruert tillit.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig villedning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne fryktbasert atferd.

Slik går mennesker fra reaksjon til å stille spørsmål.

Slik går mennesker fra å stille spørsmål til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av følelsesmessige miljøer til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING OVER TID

Den første delen av denne delen forklarte at følelser ikke er fienden, men at følelser ikke automatisk er sannhet.

Den forklarte også at følelsesmessig presentasjon ikke er evidens, at tillit kan konstrueres følelsesmessig før evidens undersøkes, og at gjentatt følelsesmessig opptreden kan skape et falskt karakterbilde over tid.

Denne delen går nå videre til hvordan Følelsesmessig påvirkning virker over tid.

Følelsesmessig påvirkning skjer ikke bare i ett øyeblikk.

Den kan gjentas.

Den kan normaliseres.

Den kan arves.

Den kan bli en del av verdensmiljøet.

Mennesker kan gjentatte ganger reagere før de forstår.

De kan gjentatte ganger frykte før de undersøker.

De kan gjentatte ganger forsvare før de stiller spørsmål.

De kan gjentatte ganger beskytte trosforestillinger før de tester evidens.

De kan gjentatte ganger følge følelser før de lærer.

De kan gjentatte ganger stole på presentasjon før de undersøker evidens.

Over tid kan følelsesmessige reaksjoner bli mønstre.

Følelsesmessige mønstre kan bli atferd.

Atferd kan bidra til å gjenskape verdensmiljøet.

Mennesker bør spørre:

Hvilken følelsesmessig reaksjon har blitt gjentatt over tid?

Hvilken frykt har blitt gjentatt?

Hvilket sinne har blitt gjentatt?

Hvilken tilknytning har blitt beskyttet?

Hvilken følelsesmessig presentasjon har mennesker gjentatte ganger hatt tillit til?

Hvilken følelsesmessig opptreden har gjentatte ganger skapt tillit?

Hvilket følelsesmessig mønster fortsetter å dukke opp?

Hvilken atferd har denne følelsen gjentatte ganger produsert?

Hvilket verdensmiljø har dette følelsesmessige mønsteret bidratt til å gjenscape?

Følelsesmessig påvirkning over tid hjelper mennesker med å se at reaksjoner ikke alltid er isolerte.

De kan bli gjentatt menneskelig atferd.

FØLELSESMESSIG BETINGING

Mennesker kan bli følelsesmessig betinget av verdensmiljøet.

De kan betinges til å frykte bestemte spørsmål.

De kan betinges til å føle skam over å stille spørsmål.

De kan betinges til å føle skyld for å stå utenfor.

De kan betinges til å føle sinne før de forstår.

De kan betinges til å føle lojalitet før de undersøker.

De kan betinges til å føle seg truet når trosforestillinger blir stilt spørsmål ved.

De kan betinges til å føle seg trygge når de innretter seg.

De kan også betinges til å ha tillit til følelsesmessig presentasjon.

De kan lære å stole på selvsikkerhet.

De kan lære å stole på lidenskap.

De kan lære å stole på mildhet.

De kan lære å stole på vennlighet.

De kan lære å stole på titler.

De kan lære å stole på ekspertpresentasjon.

De kan lære å stole på følelsesmessige historier.

De kan lære å stole på mennesker som fremstår oppriktige.

Denne følelsesmessige betingingen kan begynne tidlig i livet.

Barn kan lære hva som skaper godkjenning.

Barn kan lære hva som skaper avvisning.

Barn kan lære hva som skaper forlegenhet.

Barn kan lære hva som skaper straff.

Barn kan lære hva som skaper tilhørighet.

Barn kan lære hvilken følelsesmessig presentasjon som skaper tillit.

Barn kan så vokse opp til voksne som bærer følelsesmessige mønstre de aldri har stilt spørsmål ved.

Mennesker bør spørre:

Hvilke følelsesmessige reaksjoner har jeg arvet?

Hvilke følelsesmessige reaksjoner ble lært meg?

Hvilke følelsesmessige reaksjoner ble belønnet?
Hvilke følelsesmessige reaksjoner ble straffet?
Hvilke følelsesmessige presentasjoner har jeg lært å stole på?
Hvilke emner gjør meg følelsesmessig defensiv?
Hvilke spørsmål gjør meg ukomfortabel?
Hvilke følelser stopper meg fra å undersøke ordentlig?
Følelsesmessig betingning kan bli en av de skjulte mekanismene som former menneskelig atferd.

FRYKT, AUTORITET OG LYDIGHET

Frykt kan bli sterkt knyttet til autoritet.
Mennesker kan frykte å stille spørsmål ved autoritet.
Mennesker kan frykte å utfordre systemer.
Mennesker kan frykte å være uenige med lærere.
Mennesker kan frykte å stille spørsmål ved regjering.
Mennesker kan frykte å stille spørsmål ved medier.
Mennesker kan frykte å stille spørsmål ved eksperter.
Mennesker kan frykte å stille spørsmål ved arbeidsgivere.
Mennesker kan frykte konsekvenser.
Frykt kan da skape lydighet før forståelse utvikles.
Mennesker kan adlyde fordi de forstår.
Men mennesker kan også adlyde fordi de frykter hva som skjer

hvis de ikke gjør det.

Mennesker bør spørre:

Adlyder jeg fordi jeg forstår?

Eller adlyder jeg fordi jeg er redd?

Aksepterer jeg fordi evidens underbygger det?

Eller aksepterer jeg fordi autoritet skaper frykt?

Forblir jeg taus fordi jeg er enig?

Eller forblir jeg taus fordi jeg frykter konsekvenser?

Fryktbasert lydighet kan holde gjentatte problemer i verden gående fordi mennesker kan slutte å stille spørsmål før sannheten undersøkes.

FØLELSESMESSIG TILKNYTNING OG IDENTITET

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til hvem de tror de er.

De kan bli knyttet til sin identitet.

Sin gruppe.

Sin rolle.

Sin status.

Sine trosforestillinger.

Sine meninger.

Sin historie.

Sitt image.

Sitt omdømme.

Sin autoritet.

Sitt system.

Når identitet blir følelsesmessig knyttet til tro, kan det å stille spørsmål føles personlig.

Et spørsmål kan føles som et angrep.

Evidens kan føles som en trussel.

Motsigelse kan føles som ydmykelse.

Korrigerings kan føles som avvisning.

Læring kan føles som tap.

Mennesker kan da forsvare identitet i stedet for å søke sannhet.

Mennesker bør spørre:

Hvilken del av meg føler seg truet?

Hvilken identitet beskytter jeg?

Hvilken tro føles for smertefull å stille spørsmål ved?

Hva ville jeg miste hvis jeg endret forståelsen min?

Beskytter jeg sannhet?

Eller beskytter jeg den jeg tror jeg er?

Menneskehetens fremskritt krever at mennesker blir i stand til å lære uten å behandle enhver utfordring som personlig ødeleggelse.

FØLELSESMESSIG MANIPULERING OG PRESENTASJON

Følelser kan brukes til å forme hvordan informasjon mottas.

Informasjon kan presenteres med frykt.

Den kan presenteres med hastverk.

Den kan presenteres med harme.

Den kan presenteres med medfølelse.

Den kan presenteres med skam.

Den kan presenteres med skyld.

Den kan presenteres med stolthet.

Den kan presenteres med tilhørighet.

Den kan presenteres med trussel.

Den kan presenteres med vennlighet.

Den kan presenteres med ro.

Den kan presenteres med oppriktighet.

Den kan presenteres med selvsikkerhet.

Den kan presenteres gjennom ekspertidentitet.

Den kan presenteres gjennom profesjonell status.

Denne presentasjonen kan påvirke mennesker før evidens undersøkes.

Mennesker kan akseptere fordi de er redde.

De kan gjenta fordi de er sinte.

De kan forsvare fordi de føler lojalitet.

De kan føye seg fordi de føler skyld.

De kan forbli tause fordi de føler skam.

De kan stole fordi noen høres vennlige ut.

De kan stole fordi noen høres oppriktige ut.

De kan stole fordi noen høres selvsikre ut.

De kan stole fordi noen høres rolige ut.

De kan stole fordi noen høres profesjonelle ut.

De kan stole fordi noen blir presentert som ekspert.

Mennesker bør spørre:

Hvilken følelse er knyttet til denne informasjonen?

Brukes følelser til å hjelpe forståelse?

Eller brukes følelser til å hindre mennesker i å stille spørsmål?

Blir evidens vist?

Eller brukes følelsesmessig press i stedet for evidens?

Blir tillit fortjent gjennom evidens?

Eller blir tillit konstruert gjennom presentasjon?

Dette henger direkte sammen med Evidensstandard.

Frykt er ikke evidens.

Harme er ikke evidens.

Hastverk er ikke evidens.

Følelsesmessig press er ikke evidens.

Vennlighet er ikke evidens.

Oppriktighet er ikke evidens.

Selvsikkerhet er ikke evidens.

Ekspertpresentasjon er ikke evidens.

FØLELSESMESSIGE HISTORIER OG SKAPT TRO

Historier kan skape følelsesmessig tro.

En historie kan få mennesker til å føle medfølelse.

En historie kan få mennesker til å føle sinne.

En historie kan få mennesker til å føle frykt.

En historie kan få mennesker til å føle lojalitet.

En historie kan få mennesker til å føle skyld.

En historie kan få mennesker til å føle ansvar.

En historie kan få mennesker til å velge side.

En historie kan få mennesker til å akseptere før de undersøker.

Historier kan være sanne.

Historier kan også være utvalgte.

Historier kan formes.

Historier kan fremføres.

Historier kan gjentas.

Historier kan brukes til å styre følelsesmessig reaksjon.

Mennesker bør spørre:

Hvilken følelse skaper denne historien?

Hvilken evidens underbygger historien?

Hvilken evidens mangler?

Hvilket perspektiv velges ut?

Hvilken atferd produserer denne historien?

Hvem drar nytte av at mennesker tror på denne historien?

Hjelper denne historien mennesker å forstå?

Eller styrer denne historien mennesker følelsesmessig?

Følelsesmessige historier må stilles spørsmål ved fordi de kan få mennesker til å føle før de undersøker.

FØLELSER, NARRATIVER OG DET Å VELGE SIDE

Følelsesmessig påvirkning henger også sammen med narrativer.

Mennesker kan bli følelsesmessig trukket inn i historier.

De kan oppmuntres til å velge side.

De kan oppmuntres til å forsvare én gruppe og angripe en annen.

De kan oppmuntres til å se helter og skurker før de forstår mekanismer.

De kan oppmuntres til å reagere følelsesmessig før evidens undersøkes.

Narrativer kan bli kraftige når de knyttes til følelser.

Mennesker kan forsvare narrativet fordi det gir dem tilhørighet.

De kan forsvare det fordi det gir dem identitet.

De kan forsvare det fordi det gir dem sikkerhet.

De kan forsvare det fordi det gir dem en fiende.

Men det å velge side er ikke det samme som forståelse.

Mennesker bør spørre:

Hvilken historie blir jeg trukket inn i?

Hvilken følelse skaper denne historien?

Hvem drar nytte av at mennesker velger side?

Hvilken evidens blir ignorert?

Hvilken mekanisme blir skjult?

Hvilken forståelse hindres?

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt hvis følelser holder mennesker fanget i narrativer i stedet for å hjelpe dem å lære av verdensmiljøet.

FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING, TAUSHET OG SELVBESKYTTELSE

Følelser kan skape taushet.

Mennesker kan forbli tause fordi de føler frykt.

De kan forbli tause fordi de føler skam.

De kan forbli tause fordi de føler seg flaue.
De kan forbli tause fordi de føler skyld.
De kan forbli tause fordi de frykter avvisning.
De kan forbli tause fordi de frykter å ta feil.
De kan forbli tause fordi de frykter å stå alene.
Taushet kan da beskytte gjentakelse.
Taushet kan beskytte systemer.
Taushet kan beskytte narrativer.
Taushet kan beskytte avhengighet.
Taushet kan beskytte urettmessige handlinger.
Taushet kan beskytte at verdensmiljøet fortsetter.
Mennesker bør spørre:
Hvilken følelse skaper taushet?
Hva beskyttes av denne tausheten?
Hva ville skje hvis tausheten tok slutt?
Hvilken sannhet hindrer følelser mennesker fra å si?
Hvilket gjentatt mønster bidrar taushet til å fortsette?
Følelsesmessig taushet kan bli en kraftig form for deltakelse.

UTDANNING, BARN OG FØLELSESMESSIG TRYGGHET

Barn trenger følelsesmessig trygghet for å stille spørsmål ordentlig.

Hvis barn gjøres redde for å stille spørsmål, kan de slutte å stille spørsmål.

Hvis barn skammes for å stille spørsmål, kan de slutte å stille spørsmål.

Hvis barn blir gjort narr av for å stille spørsmål, kan de slutte å stille spørsmål.

Hvis barn merkes som vanskelige fordi de stiller spørsmål, kan de slutte å stille spørsmål.

Hvis barn behandles som bråkmakere fordi de stiller spørsmål, kan de slutte å stille spørsmål.

Hvis barn straffes følelsesmessig for å stille spørsmål, kan de lære at taushet er tryggere enn forståelse.

Dette er viktig fordi det å stille spørsmål er en av veiene inn i læring.

Barn trenger å lære at spørsmål kan undersøkes trygt.

De trenger å lære at følelser kan forstås.

De trenger å lære at ubehag ikke automatisk betyr at et spørsmål er galt.

De trenger å lære at frykt ikke automatisk betyr at de bør stoppe.

De trenger å lære at sinne ikke automatisk betyr at de forstår.

De trenger også å lære at følelsesmessig presentasjon kan villed.

De trenger å lære at vennlighet ikke automatisk er evidens.

De trenger å lære at selvsikkerhet ikke automatisk er evidens.

De trenger å lære at oppriktighet ikke automatisk er evidens.

De trenger å lære at ekspertpresentasjon ikke automatisk er evidens.

Barn bør lære at det at en person fremstår vennlig, sint, selvsikker, oppriktig, ekspert eller autoritativ, ikke fjerner behovet for å stille spørsmål ved evidens, atferd, konsistens og insentiv.

Mennesker bør spørre:

Er barn følelsesmessig trygge når de stiller spørsmål?

Lærer barn å forstå følelsesmessige reaksjoner?

Lærer barn at spørsmål er en del av læring?

Lærer barn at ubehag kan undersøkes?

Lærer barn hvordan følelser kan forme tro, taushet og atferd?

Lærer barn hvordan følelsesmessig presentasjon kan skape tillit før evidens undersøkes?

Utdanning kan ikke forbedres ordentlig hvis barn følelsesmessig trenes bort fra å stille spørsmål.

FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING OG MENNESKELIG BEVISSTHET

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker lærer å forstå følelser i stedet for å bli kontrollert av følelser.

Dette betyr ikke at mennesker blir følelsesløse.

Det betyr at følelser blir en del av læringen.

Frykt blir noe man skal stille spørsmål ved.

Sinne blir noe som skal forstås.

Tilknytning blir noe som skal undersøkes.

Skam blir noe som skal gjenkjennes.

Taushet blir noe man skal lære av.

Reaksjon blir noe man skal bevege seg forbi.

Følelsesmessig presentasjon blir noe det skal stilles spørsmål ved.

Konstruert tillit blir noe som skal undersøkes.

Følelsesmessige historier blir noe som skal testes.

Mennesker trenger ikke å ødelegge følelser.

De trenger å forstå følelsesmessig påvirkning.

Verdensmiljøet viser stadig følelsesmessig påvirkning.

Det viser frykt.

Det viser sinne.

Det viser harme.

Det viser tilhørighet.

Det viser skam.

Det viser sammenligning.

Det viser tilknytning.

Det viser taushet.

Det viser reaksjon.

Det viser følelsesmessig opptreden.

Det viser konstruert tillit.

Det viser følelsesmessig villedning.

Mennesker bør spørre:

Hvilken følelsesmessig påvirkning blir vist?

Hvilken følelsesmessig presentasjon har mennesker tillit til?

Hva kan menneskeheten lære av den?

Hvilken atferd skaper følelser?

Hvilket verdensmiljø bidrar følelser til å gjenskape?

Når følelsesmessig påvirkning blir synlig, blir atferd synlig.

Når atferd blir synlig, blir forståelse mulig.

Når forståelse blir mulig, kan læring gjøre fremskritt.

FØLELSESMESSIG PÅVIRKNING OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Følelsesmessig påvirkning er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens følelser gjentatte ganger overstyrer forståelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens frykt hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens sinne erstatter læring.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens harme erstatter undersøkelse.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens følelsesmessig tilknytning beskytter arvede trosforestillinger.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens skam skaper taushet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens følelsesmessig press erstatter evidens.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens følelsesmessig presentasjon skaper tillit før evidens undersøkes.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens følelsesmessige historier skaper tro før forståelse utvikles.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens barn følelsesmessig trenes bort fra å stille spørsmål.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker

reagerer på verdensmiljøet i stedet for å lære av det.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hva som belønner og beskytter atferd.

Karakter og konsistens spør om gjentatt atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hvem eller hva som kontrollerer tillatelsen.

Følelsesmessig påvirkning spør:

Hvilken følelse former dette?

Hvilken reaksjon skapes?

Hvilken frykt brukes?

Hvilken tilknytning beskyttes?

Hvilken taushet produseres?

Hvilken følelsesmessig presentasjon har mennesker tillit til?

Hvilken tillit konstrueres?

Hvilken følelsesmessig historie brukes?

Hvilken atferd skaper denne følelsen?

Hvilken forståelse hindrer denne følelsen?

Hvilket verdensmiljø bidrar denne følelsen til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig påvirkning.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig betinging.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig manipulering.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig presentasjon.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne konstruert tillit.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessige historier.

Slik begynner mennesker å gjenkjenne følelsesmessig taushet.

Slik går mennesker fra reaksjon til å stille spørsmål.

Slik går mennesker fra å stille spørsmål til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av følelsesmessige miljøer til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

DEL 7 – NARRATIV VS. VIRKELIGHET

HVA NARRATIV VS. VIRKELIGHET EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære av verdensmiljøet i stedet for bare å bli produkter av det.

Del 2 fastslo at mennesker må undersøke om evidens underbygger det som hevdes, gjentas, beskyttes, presenteres eller håndheves.

Del 3 fastslo at menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden fordi insentiver gjentatte ganger belønner mennesker for å gjenskepe den.

Del 4 fastslo at gjentatt atferd ofte avslører mer enn ord.

Del 5 fastslo at mennesker ofte frarådes å stille spørsmål før læring i det hele tatt begynner.

Del 6 fastslo at følelser kan forme tillit, tro, frykt, reaksjon, taushet og atferd før forståelse utvikles.

Del 7 går nå videre til Narrativ vs. virkelighet.

Narrativ vs. virkelighet finnes fordi mennesker blir vist narrativer uten å bli lært ordentlig hvordan de skal undersøke virkeligheten.

Mennesker blir født inn i narrativer.

Mennesker blir lært narrativer.

Mennesker blir vist narrativer.

Mennesker arver narrativer.

Mennesker forsværer narrativer.

Mennesker knytter seg følelsesmessig til narrativer.

Mennesker kan til slutt forveksle narrativer med selve virkeligheten.

Narrativer er en av de største mekanismene som former menneskeheten.

Et narrativ er ikke automatisk virkelighet.

Et narrativ er en historie.

Et narrativ er en forklaring.

Et narrativ er en versjon av hendelser.

Et narrativ er et rammeverk mennesker oppmuntres til å akseptere.

Et narrativ kan være sant.

Et narrativ kan være delvis sant.

Et narrativ kan være ufullstendig.

Et narrativ kan manipuleres.

Et narrativ kan velges ut.

Et narrativ kan konstrueres.

Et narrativ kan beskyttes.

Et narrativ kan arves.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken historie blir jeg vist?

Hvem skapte denne historien?

Hvem gjentar denne historien?

Hvem beskytter denne historien?

Hvem drar nytte av at denne historien blir trodd?

Hvilken evidens underbygger denne historien?

Hvilken virkelighet støtter denne historien?

Hva er utelatt?

Hva er lagt til?

Hva skjules?

Narrativ vs. virkelighet lærer mennesker å skille mellom det som presenteres, og det som faktisk blir vist.

VIRKELIGHETEN FINNES UAVHENGIG

Virkeligheten finnes uavhengig av hva mennesker tror om den.

Virkeligheten krever ikke enighet.

Virkeligheten krever ikke popularitet.

Virkeligheten krever ikke titler.

Virkeligheten krever ikke autoritet.

Virkeligheten krever ikke følelser.

Virkeligheten krever ikke gjentakelse.

Virkeligheten fortsetter å eksistere enten mennesker erkjenner den eller ikke.

Mennesker kan benekte virkeligheten.

Mennesker kan ignorere virkeligheten.

Mennesker kan avvise virkeligheten følelsesmessig.

Mennesker kan forsvare narrativer mot virkeligheten.

Mennesker kan kollektivt unngå virkeligheten.

Men virkeligheten fortsetter å eksistere.

Dette er en av de største lærdommene menneskeheten må lære.

Mennesker bør derfor spørre:

Lærer jeg av virkeligheten?

Eller forsvarer jeg et narrativ?

Ser jeg det som blir vist?

Eller beskytter jeg det jeg har arvet?

Lærer jeg av verdensmiljøet?

Eller lærer jeg av en historie om verdensmiljøet?

MENNESKEHETEN KAN LEVE INNE I NARRATIVER

En av de største begrensningene i menneskelig læring er at mennesker kan tilbringe hele livet inne i narrativer de aldri har undersøkt selvstendig.

Mennesker kan arve historier.

Mennesker kan arve titler.

Mennesker kan arve systemer.

Mennesker kan arve autoritet.

Mennesker kan arve trosforestillinger.

Mennesker kan arve forklaringer.

Mennesker kan arve frykt.

Mennesker kan arve atferd.

Mennesker kan arve gjentatte mønstre.

Mennesker kan til slutt forsvare alt dette uten å forstå hvor det opprinnelig kom fra.

Mennesker kan da forveksle arvede narrativer med selve virkeligheten.

Uten å stille spørsmål kan mennesker tilbringe hele livet med å forsvare det som ble skapt for at de skulle arve det.

MENNESKEHETEN UNDERVISER MENNESKEHETEN

Menneskeheten blir i stor grad undervist av menneskeheten.

Mennesker skaper systemer.

Mennesker skaper narrativer.

Mennesker skaper historier.

Mennesker skaper titler.

Mennesker skaper roller.

Mennesker skaper forklaringer.

Mennesker lærer deretter fremtidige generasjoner det tidligere generasjoner skapte.

Fremtidige generasjoner kan da forveksle arvede narrativer med selve virkeligheten.

Mennesker kan arve det tidligere generasjoner aksepterte uten noen gang å undersøke det selvstendig.

Dette er en av de største grunnene til at den samme verden gjentas.

Menneskeheten kan skape narrativer, arve narrativer, forsvare narrativer og deretter forveksle disse narrativene med selve virkeligheten.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem skapte dette opprinnelig?

Hvem førte det videre?

Hvem underviser fortsatt i det?

Hvem beskytter det fortsatt?

Hvem drar fortsatt nytte av det?

Hvilken virkelighet støtter det?

Menneskeheten kan ikke gjøre ordentlige fremskritt mens menneskeheten fortsetter å arve narrativer før den lærer hvordan den skal stille spørsmål ved dem.

SKAPTE HISTORIER, SKAPTE TITLER OG SKAPT AUTORITET

Narrativer oppstår ikke av seg selv.

Mennesker skaper dem.

Historier kan skapes.
Titler kan skapes.
Autoritet kan skapes.
Posisjoner kan skapes.
Roller kan skapes.
Systemer kan skapes.
Trosforestillinger kan skapes.
Narrativer kan deretter knyttes til alle disse.
Mennesker kan så arve dem.
Mennesker kan gjenta dem.
Mennesker kan forsvare dem.
Mennesker kan knytte seg følelsesmessig til dem.
Fremtidige generasjoner kan til slutt arve dem som virkelighet.
Mennesker bør derfor spørre:
Hvem skapte denne tittelen?
Hvem skapte denne autoriteten?
Hvem skapte denne rollen?
Hvem skapte denne historien?
Hvem ga den legitimitet?
Hvem beskytter den?
Hvem drar nytte av at den fortsetter?

Hvilken virkelighet støtter den?

At en tittel finnes, er ikke automatisk virkelighet.

At autoritet finnes, er ikke automatisk virkelighet.

At en rolle finnes, er ikke automatisk virkelighet.

At en historie finnes, er ikke automatisk virkelighet.

At et system finnes, er ikke automatisk virkelighet.

Virkeligheten må alltid undersøkes uavhengig av selve narrativet.

PENGER, GJENTAKELSE OG FORSTERKNING AV NARRATIV

Narrativer kan bli ekstremt kraftige når penger blir involvert.

Mennesker kan få betalt for å skape narrativer.

Mennesker kan få betalt for å gjenta narrativer.

Mennesker kan få betalt for å undervise narrativer.

Mennesker kan få betalt for å håndheve narrativer.

Mennesker kan få betalt for å beskytte narrativer.

Mennesker kan få betalt for å skrive narrativer.

Mennesker kan få betalt for å distribuere narrativer.

Mennesker kan få betalt for å forsvare narrativer.

Fremtidige generasjoner kan så arve det gjentatte narrativet.

Dette betyr ikke automatisk at hvert narrativ er falskt.

Det betyr at mekanismen må stilles spørsmål ved.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem finansierer dette narrativet?

Hvem gjentar det?

Hvem underviser i det?

Hvem beskytter det?

Hvem drar nytte av det?

Hva skjer hvis det utfordres?

Hva skjer hvis det avsløres?

Hvilken virkelighet støtter det?

Narrativer kan til slutt bli så normaliserte at mennesker slutter å innse at de i det hele tatt er narrativer.

TROSSYSTEMER OG ARVET AKSEPT

Mennesker kan oppmuntres til å tro på ting de ikke kan undersøke selvstendig.

De kan deretter forsvare disse trosforestillingerene.

De kan knytte seg følelsesmessig til disse trosforestillingerene.

De kan gjenta disse trosforestillingerene.

De kan videreføre disse trosforestillingerene til fremtidige generasjoner.

Fremtidige generasjoner kan så arve troen uten noen gang å undersøke dens Kilde og opprinnelse selvstendig.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem skapte denne troen?

Hvem drar nytte av denne troen?

Hvilken evidens underbygger denne troen?

Hvilken virkelighet støtter denne troen?

Hva skjer når den blir stilt spørsmål ved?

Hva skjer hvis mennesker slutter å tro på den?

Tro i seg selv er ikke virkelighet.

Virkeligheten må alltid undersøkes selvstendig.

VERDENSMILJØET VISER STADIG MENNESKEHETEN HVORDAN NARRATIVER VIRKER

Verdensmiljøet viser stadig menneskeheten hvordan narrativer virker.

Mennesker har ganske enkelt ikke blitt lært ordentlig hvordan de skal lære av det som blir vist.

Verden er den virkelige skolen.

Menneskeheten blir stadig vist:

Gjentakelse.

Beskyttelse.

Titler.

Autoritet.

Tilhørighet.

Frykt.

Avhengighet.

Taushet.

Insentiver.

Følelser.

Opptreden.

Narrativer.

Mennesker reagerer ofte på disse mekanismene i stedet for å lære av dem.

Problemet er ikke at ingenting er synlig.

Problemet er at mennesker ikke har blitt lært ordentlig hvordan de skal stille spørsmål, se, forstå og lære av det som er synlig.

NARRATIVER KAN BLI STERKERE ENN VIRKELIGHETEN

En av de største farene menneskeheten står overfor, er at narrativer kan bli sterkere enn selve virkeligheten.

Virkeligheten kan være synlig.

Virkeligheten kan være dokumentert.

Virkeligheten kan bli vist gjentatte ganger.

Virkeligheten kan avsløre motsigelse.

Virkeligheten kan avsløre gjentatte mønstre.
Virkeligheten kan avsløre menneskelig atferd.
Men mennesker kan likevel forsvare narrativer i stedet.
Mennesker kan avvise det som blir vist.
Mennesker kan beskytte det de har arvet.
Mennesker kan knytte seg følelsesmessig til historier.
Mennesker kan forsvare systemer.
Mennesker kan forsvare autoritet.
Mennesker kan forsvare gjentatte forklaringer.
Mennesker kan forsvare det de er avhengige av.
Mennesker kan forsvare det som får dem til å føle seg trygge.
Mennesker kan forsvare det alle andre forsvarer.
Mennesker kan forsvare narrativer selv når virkeligheten gjentatte ganger viser noe annet.

NARRATIVER KAN BLI SELVE VERDENSMILJØET

Jo lenger et narrativ finnes, desto mer normalt kan det bli.
Jo mer normalt det blir, desto mindre kan det stilles spørsmål ved.
Jo mindre det stilles spørsmål ved, desto mer beskyttet blir det.
Jo mer beskyttet det blir, desto mer arver fremtidige generasjoner det.
Til slutt kan narrativet bli en del av selve verdensmiljøet.

Barn kan arve det.

Voksne kan arve det.

Lærere kan arve det.

Systemer kan arve det.

Institusjoner kan arve det.

Samfunn kan arve det.

Mennesker kan til slutt glemme at det noen gang ble skapt.

Narrativet kan da bli akseptert som selve virkeligheten.

Menneskeheten kan kollektivt skape en falsk virkelighet og deretter bruke generasjoner på å forsvare den.

Dette er en av de største grunnene til at menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden.

HVORFOR NARRATIV VS. VIRKELIGHET ER VIKTIG

Narrativ vs. virkelighet er viktig fordi menneskeheten ikke kan lære ordentlig av verdensmiljøet mens den forveksler narrativer med selve virkeligheten.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Følelsesmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør nå:

Hvilken historie presenteres?

Hvilken virkelighet støtter den?

Hvilken virkelighet motsier den?

Hvem skapte den?

Hvem beskytter den?

Hvem gjentar den?

Hvem arver den?

Hvem drar nytte av den?

Hvilket verdensmiljø bidrar dette narrativet til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å gå fra å forsvare arvede narrativer til å lære av selve virkeligheten.

Slik går mennesker fra tro til undersøkelse.

Slik går mennesker fra undersøkelse til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av arvede narrativer til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker fortsetter å forsvare arvede narrativer i stedet for å lære av selve virkeligheten.

NARRATIVER OVER TID

Den første delen av denne delen forklarte at narrativer kan skapes, gjentas, arves, beskyttes og til slutt forveksles med selve virkeligheten.

Den forklarte også at virkeligheten finnes uavhengig av tro, popularitet, titler, autoritet, følelser og gjentakelse.

Denne delen går nå videre til hvordan narrativer fortsetter over tid.

Narrativer blir vanligvis ikke kraftige over natten.

De bygges ofte over lange tidsperioder.

En historie kan skapes.

Historien kan gjentas.

Historien kan skrives ned.

Historien kan distribueres.

Historien kan beskyttes.

Historien kan undervises.

Historien kan arves.

Det kan knyttes følelser til historien.

Historien kan deretter bli akseptert virkelighet.

Over tid kan mennesker glemme at den i det hele tatt noen gang

var et narrativ.

Mennesker bør spørre:

Hvor lenge har dette narrativet eksistert?

Hvem har gjentatt det?

Hvem har beskyttet det?

Hvem har arvet det?

Hvem har dratt nytte av det?

Hvilken evidens underbygger det?

Hvilken virkelighet støtter det?

Hvilke motsigelser finnes?

Hva har endret seg over tid?

Hva har forblitt beskyttet?

Narrativer over tid kan avsløre hvordan menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden.

MENNESKEHETEN KAN KOLLEKTIVT SKAPE EN FALSK VIRKELIGHET

Menneskeheten kan kollektivt skape en falsk virkelighet som menneskeheten selv deretter forveksler med virkelighet.

Mennesker ser kanskje ikke hele mekanismen.

De ser kanskje bare:

Sin egen rolle.

Sin egen jobb.

Sin egen tro.

Sin egen instruksjon.

Sitt eget bidrag.

Sin egen overlevelse.

Men verdensmiljøet bygges ofte av milliarder av mennesker som kollektivt deltar i narrativer de ikke skapte.

Én person skriver.

Én person underviser.

Én person gjentar.

Én person håndhever.

Én person beskytter.

Én person finansierer.

Én person publiserer.

Én person tror.

Én person forblir taus.

Hver for seg kan denne atferden fremstå som liten.

Samlet kan den gjenskape et helt verdensmiljø.

Menneskeheten kan deretter bruke generasjoner på å forsvare det menneskeheten selv skapte.

Mennesker bør spørre:

Hvilket narrativ bidrar jeg til?

Hvilket narrativ bidrar jeg til å gjenta?

Hvilket narrativ bidrar jeg til å beskytte?

Hvilken virkelighet bidrar jeg til å erstatte?

Hvilket verdensmiljø er bidraget mitt med på å gjenskape?

Dette er en av de største mekanismene i Narrativ vs. virkelighet.

NARRATIVER KAN FORME MENNESKELIG ATFERD

Narrativer former ikke bare hva mennesker tenker.

Narrativer kan forme hva mennesker gjør.

Narrativer kan forme tillit.

Narrativer kan forme frykt.

Narrativer kan forme tilhørighet.

Narrativer kan forme taushet.

Narrativer kan forme lydighet.

Narrativer kan forme avhengighet.

Narrativer kan forme følelsesmessig tilknytning.

Narrativer kan forme identitet.

Narrativer kan forme selve atferden.

Mennesker er kanskje ikke engang klar over at de blir formet.

De kan tro at de handler selvstendig.

Men atferden deres kan allerede ha blitt påvirket av narrativer de har arvet.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken atferd skaper dette narrativet?

Hvilke følelser skaper dette narrativet?

Hvilken frykt skaper dette narrativet?

Hvilken taushet skaper dette narrativet?

Hvilken avhengighet skaper dette narrativet?

Hvilket verdensmiljø bidrar dette narrativet til å gjenskape?

Narrativer blir farlige når mennesker slutter å innse at de blir formet av dem.

Å PASSE INN, TILHØRIGHET OG SOSIALE NARRATIVER

Mennesker er sosiale vesener.

Mange mennesker ønsker aksept.

Mange mennesker ønsker tilhørighet.

Mange mennesker ønsker godkjenning.

Mange mennesker ønsker å passe inn.

Dette kan bli en av de største mekanismene som forsterker narrativer.

Mennesker kan kopiere det andre sier.

Mennesker kan kopiere hvordan andre oppfører seg.

Mennesker kan kopiere hvordan andre kler seg.

Mennesker kan kopiere hvordan andre snakker.

Mennesker kan kopiere det andre fremmer.

Mennesker kan kopiere det andre forsvarer.

Mennesker kan kopiere det andre tror.

Mennesker kan kopiere det andre frykter.

Mennesker kan kopiere det andre avviser.

Mennesker kan kopiere det andre feirer.

Mennesker kan til slutt slutte å spørre om noe er sant og i stedet spørre om det hjelper dem å høre til.

Mennesker bør spørre:

Lærer jeg?

Eller passer jeg inn?

Stiller jeg spørsmål?

Eller kopierer jeg?

Tenker jeg selvstendig?

Eller følger jeg gruppen?

Lærer jeg av virkeligheten?

Eller lærer jeg hvordan jeg skal høre til?

Tilhørighet kan bli sterkere enn sannhet hvis mennesker ikke lærer hvordan de skal stille spørsmål ved den.

MODERNE NARRATIVMILJØER

Moderne miljøer kan raskt skape og spre narrativer.
Mennesker kan bli vist livsstiler.
Mennesker kan bli vist meninger.
Mennesker kan bli vist reaksjoner.
Mennesker kan bli vist harme.
Mennesker kan bli vist popularitet.
Mennesker kan bli vist suksess.
Mennesker kan bli vist status.
Mennesker kan bli vist utseende.
Mennesker kan bli vist følelsesmessige historier.
Mennesker kan bli vist versjoner av livet som ikke gjenspeiler virkeligheten.
Mennesker kan deretter kopiere det som gjentatte ganger blir vist.
De kan kopiere ord.
De kan kopiere personligheter.
De kan kopiere livsstiler.
De kan kopiere utseende.
De kan kopiere atferd.
De kan kopiere det som ser populært ut.
De kan kopiere det som ser vellykket ut.
De kan iscenesette lykke.
De kan iscenesette tilhørighet.

De kan iscenesette perfektjon.

De kan iscenesette viktighet.

Et moderne narrativmiljø kan derfor skape en falsk virkelighet som mennesker kollektivt etterligner.

Mennesker bør spørre:

Hvilket narrativ skaper dette miljøet?

Hvilken atferd belønner dette miljøet?

Hvilken opptreden oppmuntrer dette miljøet til?

Hvilken virkelighet skjules?

Hvilken virkelighet erstattes?

Hvilken forståelse hindres?

Moderne narrativmiljøer kan få mennesker til å leve i opptreden i stedet for virkelighet.

SOSIAL OPPTREDEN OG DET Å LEVE INNE I ET NARRATIV

Mennesker kan også begynne å iscenesette versjoner av seg selv.

De kan iscenesette lykke.

De kan iscenesette suksess.

De kan iscenesette selvsikkerhet.

De kan iscenesette viktighet.

De kan iscenesette status.

De kan iscenesette perfeksjon.

De kan iscenesette tilhørighet.

Mennesker kan presentere et liv som ikke gjenspeiler virkeligheten.

Andre mennesker kan deretter sammenligne seg med denne opptreden.

Sammenligning kan så skape mer opptreden.

Opptreden kan skape mer etterligning.

Etterligning kan skape mer gjentakelse.

Mennesker kan til slutt leve inne i et kollektivt narrativ i stedet for selve virkeligheten.

Mennesker bør spørre:

Hva blir vist?

Hva skjules?

Er dette virkelighet?

Eller er dette opptreden?

Sammenligner jeg meg med virkeligheten?

Eller sammenligner jeg meg med et narrativ?

Hvilken atferd skaper denne opptreden?

Mennesker må lære at presentasjon ikke automatisk er virkelighet.

NARRATIVER, BARN OG ARVET TRO

Barn blir født inn i narrativer de ikke skapte.

Barn arver historier.

Barn arver systemer.

Barn arver titler.

Barn arver autoritet.

Barn arver trosforestillinger.

Barn arver atferd.

Barn arver frykt.

Barn arver følelsesmessige tilknytninger.

Barn arver gjentatte mønstre.

Barn kan så vokse opp til voksne som forsvarer det de har arvet.

Dette er en av de største grunnene til at menneskeheten gjentar den samme verden.

Barn bør derfor lære å spørre:

Hvem skapte dette?

Hvorfor ble det skapt?

Hvem drar nytte av det?

Hvilken evidens underbygger det?

Hvilken virkelighet støtter det?

Hvilken atferd skaper det?

Hvilket verdensmiljø bidrar det til å gjenskape?

Barn bør ikke bare arve narrativer.

Barn bør lære hvordan de kan stille spørsmål ved dem på en trygg måte.

SYSTEMER, NARRATIVER OG VERDENSMILJØET

Narrativer kan bli innbygd i systemer.

Systemer kan gjenta narrativer.

Systemer kan beskytte narrativer.

Systemer kan normalisere narrativer.

Systemer kan belønne narrativer.

Systemer kan fraråde mennesker å stille spørsmål.

Mennesker kan til slutt forveksle systemgjentakelse med sannhet.

Men gjentatte systemer er ikke automatisk virkelighet.

Mennesker bør spørre:

Hvilket narrativ gjentar dette systemet?

Hvilket narrativ beskytter dette systemet?

Hvilket narrativ belønner dette systemet?

Hvilket narrativ fraråder dette systemet mennesker å stille spørsmål ved?

Hvilken virkelighet støtter det?

Hvilken virkelighet motsier det?

Hva ville skje hvis mennesker sluttet å tro på det?

Mennesker prøver ofte å rette opp utfall uten å stille spørsmål ved narrative som skaper utfallene.

Dette kan få menneskeheten til å gjenta den samme verden.

VERDENSMILJØET VISER STADIG MENNESKEHETEN HVORDAN NARRATIVER VIRKER

Verdensmiljøet viser stadig menneskeheten hvordan narrativer virker.

Mennesker har ganske enkelt ikke blitt lært ordentlig hvordan de skal lære av det som blir vist.

Verden er den virkelige skolen.

Menneskeheten blir stadig vist:

Gjentakelse.

Beskyttelse.

Titler.

Autoritet.

Tilhørighet.

Frykt.

Avhengighet.

Taushet.

Insentiver.

Følelser.

Opptreden.

Narrativer.

Problemet er ikke at ingenting er synlig.

Problemet er at mennesker ikke har blitt lært ordentlig hvordan de skal stille spørsmål, se, forstå og lære av det som er synlig.

NARRATIVER, MAKT OG MENNESKELIG BEVISSTHET

En av de største lærdommene menneskeheten må lære, er at makt ikke bare finnes gjennom tvang.

Makt kan finnes gjennom narrativer.

Hvis mennesker kan forme narrativer, kan de forme atferd.

Hvis de kan forme atferd, kan de forme utfall.

Hvis de kan forme utfall, kan de forme verdensmiljøet.

Mennesker trenger kanskje ikke å tvinge menneskeheten til å gjenta den samme verden hvis menneskeheten frivillig gjentar den selv.

Menneskeheten kan skape narrativer, arve narrativer, forsvare narrativer og deretter forveksle disse narrativene med selve virkeligheten.

Dette er en av de største mekanismene som virker gjennom menneskets historie.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem former narrativet?

Hvem forsterker narrativet?

Hvem drar nytte av narrativet?

Hvem arver narrativet?

Hvem forsvarer narrativet?

Hvem er følelsesmessig knyttet til narrativet?

Hvem er redd for å stille spørsmål ved narrativet?

Hvilket verdensmiljø bidrar dette narrativet til å gjenskape?

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker slutter å leve inne i narrativer og begynner å lære av selve virkeligheten.

NARRATIV VS. VIRKELIGHET OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Narrativ vs. virkelighet er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens narrativer gjentatte ganger forveksles med virkelighet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker arver historier før de lærer hvordan de skal stille spørsmål ved dem.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker forsvarer narrativer de aldri har undersøkt selvstendig.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker kollektivt skaper en falsk virkelighet og deretter lever inne i den.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker kollektivt skaper en falsk virkelighet og deretter bruker

generasjoner på å forsvare den.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens tilhørighet blir sterkere enn sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker kopierer hverandre i stedet for å lære av virkeligheten.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker iscenesetter versjoner av seg selv i stedet for å forstå seg selv.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens systemer forsterker narrativer uten å lære mennesker hvordan de skal stille spørsmål ved dem.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens trossystemer erstatter virkeligheten.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens fremtidige generasjoner arver den samme verden uten å forstå hva som skapte den.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker fortsetter å forsvare arvede narrativer i stedet for å lære av selve virkeligheten.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å

stille spørsmål.

Følelsmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør nå:

Hvilken historie presenteres?

Hvilken virkelighet støtter den?

Hvilken virkelighet motsier den?

Hvem skapte den?

Hvem gjentar den?

Hvem beskytter den?

Hvem arver den?

Hvem drar nytte av den?

Hvilken atferd skaper den?

Hvilket verdensmiljø bidrar den til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å gå fra arvede narrativer til virkelighet.

Slik går mennesker fra tro til undersøkelse.

Slik går mennesker fra undersøkelse til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av arvede narrativer til mennesker som lærer av verdensmiljøet.

DEL 8 – PSYKOLOGISK PÅVIRKNING

HVA PSYKOLOGISK PÅVIRKNING EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære hvor noe kom fra og hva som formet det.

Del 2 fastslo at mennesker må lære om evidens underbygger det som hevdes.

Del 3 fastslo at menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden fordi insentiver gjentatte ganger belønner mennesker for å gjenskepe den.

Del 4 fastslo at gjentatt atferd ofte avslører mer enn ord.

Del 5 fastslo at mennesker ofte frarådes å stille spørsmål før læring i det hele tatt begynner.

Del 6 fastslo at følelser kan forme tillit, tro, frykt, reaksjon, taushet og atferd før forståelse utvikles.

Del 7 fastslo at menneskeheten kollektivt kan skape, arve, forsvare og forveksle narrativer med selve virkeligheten.

Del 8 går nå videre til Psykologisk påvirkning.

Psykologisk påvirkning finnes fordi verdensmiljøet stadig former menneskesinnet før mennesker forstår at det gjør det.

Mennesker blir ikke født med forståelse av verden.

Verden lærer mennesker hvordan de skal tenke før de forstår
hvordan de skal beskytte sinnet sitt.

Mennesker blir stadig eksponert for:

Penger.

Avhengighet.

Autoritet.

Frykt.

Taushet.

Insentiver.

Narrativer.

Atferd.

Gjentakelse.

Sammenligning.

Opptreden.

Overfladiskhet.

Gjentatte problemer.

Menneskesinnet kan formes av alle disse tingene lenge før
selvstendig tenkning utvikles.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva gjør dette miljøet med menneskesinnet?

Hva blir gjentatte ganger vist?

Hva blir gjentatte ganger akseptert?

Hva blir gjentatte ganger normalisert?

Hva blir gjentatte ganger arvet?

Hva former atferd?

Hva former forståelse?

Hva former fremtidige generasjoner?

Psykologisk påvirkning lærer mennesker å forstå hva langvarig eksponering for verdensmiljøet gjør med selve menneskeheten.

MENNESKESINNET ER ET AV DE STØRSTE MILJØENE MENNESKEHETEN IKKE HAR KLART Å BESKYTTE

Et av de største problemene menneskeheten står overfor, er at mennesker ofte formes psykologisk før de forstår at de blir formet.

Menneskesinnet er et av de største miljøene menneskeheten ikke har klart å beskytte.

Mennesker blir født inn i miljøer de ikke skapte.

De arver systemer.

De arver atferd.

De arver narrativer.

De arver autoritet.

De arver avhengighet.

De arver gjentatte mønstre.

Mennesker kan deretter vokse opp til voksne som forsvarer det de har arvet.

Dette kan skje uten at de noen gang forstår hva som formet dem i utgangspunktet.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva har formet meg?

Hva har jeg arvet?

Hva har jeg akseptert?

Hva har jeg gjentatt?

Hva har jeg aldri undersøkt selvstendig?

Hva har blitt normalt for meg?

Hvilket miljø bidro til å skape forståelsen min?

Uten å stille spørsmål kan mennesker tilbringe hele livet psykologisk formet av miljøer de aldri lærte ordentlig av.

VERDENSMILJØET UNDERVISER STADIG MENNESKEHETEN

Verdensmiljøet slutter aldri å undervise.

Mennesker lærer hele tiden av det som omgir dem.

Barn lærer av det.

Voksne lærer av det.

Lærere lærer av det.

Foreldre lærer av det.

Systemer lærer av det.

Samfunn lærer av det.

Verdensmiljøet underviser stadig menneskeheten.

Problemet er at mennesker ikke har blitt lært ordentlig hvordan de skal lære av det som blir vist.

Verden er den virkelige skolen.

Mennesker er kanskje ikke klar over det, men verdensmiljøet påvirker stadig atferd.

Mennesker kan bli produkter av verdensmiljøet i stedet for mennesker som lærer av det.

Dette er en av de største grunnene til at den samme verden gjentas.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva lærer dette miljøet oss?

Hvilken atferd belønner det?

Hvilken atferd motvirker det?

Hvilken atferd normaliserer det?

Hvilket verdensmiljø gjenskaper det?

Når mennesker ikke lærer hvordan de skal lære av verdensmiljøet, blir de ofte psykologisk tilpasset det i stedet.

MENNESKER KAN TILPASSE SEG USUNNE MILJØER

Mennesker er tilpasningsdyktige.

Dette kan være gunstig.

Men det kan også bli farlig.

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg usunne miljøer.

Mennesker kan tilpasse seg frykt.

Mennesker kan tilpasse seg avhengighet.

Mennesker kan tilpasse seg angst.

Mennesker kan tilpasse seg uærlighet.

Mennesker kan tilpasse seg overfladiskhet.

Mennesker kan tilpasse seg press.

Mennesker kan tilpasse seg usunn atferd.

Mennesker kan tilpasse seg usunne systemer.

Mennesker kan tilpasse seg gjentatte problemer.

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg selve bedraget når bedrag gjentatte ganger normaliseres.

Til slutt kan usunne miljøer bli normale.

Fremtidige generasjoner kan deretter arve disse miljøene.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva tilpasser jeg meg?

Bør dette være normalt?

Hva skaper disse forholdene?

Hvilken atferd beskyttes?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes?

Mennesker tilpasser seg ofte symptomene i stedet for å lære av årsakene.

PENGEMEKANISMEN

Pengemekanismen er en av de største påvirkningene som former psykologisk påvirkning.

Penger kan forme informasjon.

Penger kan forme avhengighet.

Penger kan forme frykt.

Penger kan forme taushet.

Penger kan forme insentiver.

Penger kan forme beslutninger.

Penger kan forme atferd.

Penger kan forme gjentakelse.

Penger kan forme miljøer.

Penger kan forme det mennesker oppmuntres til å akseptere.

Pengemekanismen kan forme informasjon, avhengighet, insentiver, frykt, gjentakelse, taushet, atferd og selve den psykologiske tilpasningen.

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg utfallene uten noen gang å lære av mekanismen som skaper dem.

Dette er en av de største mekanismene menneskeheten må lære av.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva påvirker penger her?

Hvilken atferd skaper penger?

Hvilken taushet beskytter penger?

Hvilken avhengighet skaper penger?

Hvilken frykt skaper penger?

Hvilket verdensmiljø bidrar penger til å gjenskape?

BARN ER DEN VIKTIGSTE GRUPPEN Å BESKYTTE

Barn blir ikke født med verktøyene som kreves for å beskytte seg mot de psykologiske virkningene av verdensmiljøet.

Barn er psykologisk eksponert for verdensmiljøet før de har verktøyene til å forstå det eller beskytte seg mot det.

Barn opplever:

Penger.

Avhengighet.

Autoritet.

Frykt.

Sammenligning.

Opptreden.

Narrativer.

Overfladiskhet.

Sosialt press.

Gjentatte mønstre.

Lenge før de forstår dem.

Barn kan psykologisk arve frykt.

Barn kan psykologisk arve angst.

Barn kan psykologisk arve avhengighet.

Barn kan psykologisk arve sammenligning.

Barn kan psykologisk arve utrygghet.

Barn kan psykologisk arve overfladiskhet.

Barn kan psykologisk arve press.

Barn kan psykologisk arve taushet.

Barn kan psykologisk arve usunn atferd.

Barn kan psykologisk arve gjentatte problemer i verden.

Barn bør ikke måtte overleve verdensmiljøet psykologisk uten å bli lært ordentlig hvordan de skal lære av det.

Dette er en av de største grunnene til at utdanning må forbedres.

Barn bør derfor lære:

Hvordan de skal stille spørsmål.

Hvordan de skal se.

Hvordan de skal forstå.

Hvordan de skal tenke selvstendig.

Hvordan de skal lære av verdensmiljøet på en trygg måte.

Dette er grunnen til at L2Q-verktøysettet for å stille spørsmål er så viktig.

MENNESKELIG BEVISSTHET BLIR FORMET

Menneskelig bevissthet blir formet av verdensmiljøet før menneskeheten forstår hvordan den blir formet.

Hvis frykt gjentatte ganger blir vist, kan frykt spre seg.

Hvis sammenligning gjentatte ganger blir vist, kan sammenligning spre seg.

Hvis avhengighet gjentatte ganger blir vist, kan avhengighet spre seg.

Hvis opptreden gjentatte ganger blir vist, kan opptreden spre seg.

Hvis overfladiskhet gjentatte ganger blir vist, kan overfladiskhet spre seg.

Hvis gjentakelse gjentatte ganger blir vist, kan gjentakelse spre seg.

Fremtidige generasjoner kan deretter arve disse forholdene.

Mennesker kan til slutt glemme hvem de er fordi de bruker så mye

tid på å tilpasse seg verdensmiljøet i stedet for å lære av det.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken bevissthet skaper dette miljøet?

Hvilken forståelse skaper dette miljøet?

Hvilken atferd skaper dette miljøet?

Hvilket verdensmiljø bidrar dette miljøet til å gjenskape?

HVORFOR PSYKOLOGISK PÅVIRKNING ER VIKTIG

Psykologisk påvirkning er viktig fordi menneskeheten ikke kan gjøre ordentlige fremskritt mens mennesker formes psykologisk av miljøer de ikke forstår.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Følelsesmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør hvilken historie som presenteres og om virkeligheten støtter den.

Psykologisk påvirkning spør nå:

Hva gjør dette miljøet med menneskesinnet?

Hvilken atferd skaper det?

Hvilken forståelse skaper det?

Hvilken frykt skaper det?

Hvilken avhengighet skaper det?

Hvilken sammenligning skaper det?

Hvilket verdensmiljø bidrar det til å gjenskape?

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker fortsetter å tilpasse seg usunne verdensmiljøer psykologisk i stedet for å lære av dem og forbedre dem.

Når mennesker ikke lærer hvordan de skal lære av verdensmiljøet, blir de ofte psykologisk tilpasset det i stedet.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

PSYKOLOGISK FORMING OVER TID

Den første delen av delen forklarte at mennesker ofte formes psykologisk før de forstår at de blir formet.

Denne delen går nå videre til hvordan psykologisk forming utvikles over tid.

Psykologisk påvirkning skjer vanligvis ikke i ett øyeblikk.

Den utvikles ofte gjennom gjentatt eksponering.

Mennesker ser gjentatte ganger de samme tingene.

Mennesker hører gjentatte ganger de samme tingene.

Mennesker opplever gjentatte ganger de samme tingene.

Mennesker tilpasser seg gjentatte ganger de samme tingene.

Over tid kan gjentatt eksponering bli normal.

Mennesker kan til slutt slutte å innse at de i det hele tatt blir formet.

Gjentatt eksponering kan bli en av de største lærerne i verdensmiljøet.

Mennesker bør spørre:

Hva blir jeg gjentatte ganger eksponert for?

Hva aksepterer jeg gjentatte ganger?

Hva tilpasser jeg meg gjentatte ganger?

Hva har blitt normalt?

Hva lærer jeg fremtidige generasjoner?

Hvilket verdensmiljø bidrar jeg til å gjenskape?

SAMMENLIGNING, STATUS OG EGENVERDI

Mennesker kan begynne å sammenligne seg med andre.

Sammenligning kan bli en av de største påvirkningene som former menneskelig atferd.

Mennesker kan sammenligne:

Utseende.

Penger.

Livsstil.

Popularitet.

Status.

Suksess.

Eiendeler.

Forhold.

Viktighet.

Mennesker kan til slutt knytte sin egenverdi til disse sammenligningene.

Mennesker kan begynne å tro at de er mindre verdifulle fordi noen ser ut til å ha mer.

Mennesker kan begynne å tro at de er mer verdifulle fordi de eier mer.

Mennesker kan begynne å måle sin verdi mot miljøer som ikke gjenspeiler virkeligheten.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvem lærte meg å sammenligne?

Hva sammenligner jeg meg med?

Hva skaper sammenligning?

Hva skjuler sammenligning?

Hvilket verdensmiljø bidrar sammenligning til å gjenskape?

Sammenligning kan stoppe mennesker fra å lære av seg selv fordi de blir opptatt av å måle seg mot andre mennesker.

OVERFLADISKHET, OPPTREDEN OG DET Å LEVE EN LØGN

Mennesker kan begynne å iscenesette versjoner av seg selv.

De kan iscenesette lykke.

De kan iscenesette suksess.

De kan iscenesette selvsikkerhet.

De kan iscenesette perfeksjon.

De kan iscenesette tilhørighet.

De kan iscenesette viktighet.

Mennesker kan skjule hvordan de virkelig føler seg.

Mennesker kan skjule det de strever med.

Mennesker kan skjule lidelse.

Mennesker kan skjule usikkerhet.

Mennesker kan skjule frykt.

Mennesker kan skjule ensomhet.

Mennesker kan til slutt begynne å leve inne i selve opptreden.

Andre mennesker kan deretter kopiere denne opptreden.

Dette kan skape en syklus.

Opptreden skaper etterligning.

Etterligning skaper gjentakelse.

Gjentakelse skaper normalisering.

Normalisering skaper fremtidige generasjoner som arver
opptreden som virkelighet.

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg selve bedraget når bedrag
gjentatte ganger normaliseres.

Mennesker bør spørre:

Hva blir vist?

Hva skjules?

Hva later jeg som jeg er?

Hva er jeg redd for å avsløre?

Lærer jeg?

Eller iscenesetter jeg meg selv?

Mennesker må lære at presentasjon ikke automatisk er virkelighet.

SOSIALE MILJØER OG DET Å KOPIERE HVERANDRE

Mennesker lærer av hverandre.

Dette kan være gunstig.

Men det kan også bli farlig.

Mennesker kan kopiere:

Ord.

Meninger.

Atferd.

Livsstiler.

Utseende.

Personligheter.

Trosforestillinger.

Reaksjoner.

Følelser.

Vaner.

Mennesker kan til slutt slutte å tenke selvstendig.

De kan begynne å følge i stedet.

De kan spørre:

Hva gjør alle andre?

I stedet for å spørre:

Hva er sant?

Mennesker bør derfor spørre:

Lærer jeg?

Eller kopierer jeg?

Forstår jeg?

Eller følger jeg?

Tenker jeg selvstendig?

Eller passer jeg inn?

Dette er en av de største grunnene til at menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden.

FRYKT, ANGST OG PSYKOLOGISK OVERLEVELSE

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg usunne miljøer.

Dette kan skape frykt.

Dette kan skape angst.

Dette kan skape press.

Dette kan skape usikkerhet.

Mennesker kan begynne å overleve miljøer i stedet for å lære av dem.

Mennesker kan bli utslitte.

Mennesker kan bli overveldet.

Mennesker kan bli avhengige.

Mennesker kan bli følelsesmessig frakoblet.

Mennesker bør spørre:

Lærer jeg av dette miljøet?

Eller overlever jeg det?

Hva skaper disse forholdene?

Hva skaper disse følelsene?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes?

Mennesker bør ikke måtte overleve psykologisk i miljøer de ikke

har blitt lært ordentlig hvordan de skal forstå.

GRÅDIGHET, MISUNNELSE OG MENNESKELIG BEVISSTHET

Mennesker kan begynne å måle verdi gjennom penger.

Mennesker kan begynne å måle verdi gjennom status.

Mennesker kan begynne å måle verdi gjennom eiendeler.

Mennesker kan begynne å måle verdi gjennom utseende.

Mennesker kan begynne å måle verdi gjennom popularitet.

Dette kan skape grådighet.

Dette kan skape misunnelse.

Dette kan skape konkurranse.

Dette kan skape utrygghet.

Mennesker kan til slutt slutte å lære av verden og i stedet konkurrere inne i den.

Mennesker bør spørre:

Hva jager jeg etter?

Hvorfor jager jeg etter det?

Hvem lærte meg å verdsette det?

Hvilken atferd skaper dette?

Hvilket verdensmiljø bidrar dette til å gjenskape?

Menneskelig bevissthet kan ikke utvikle seg ordentlig når

mennesker blir lært å konkurrere i stedet for å forstå.

BARN OG PSYKOLOGISK ARV

Barn arver ikke bare informasjon.

Barn arver miljøer.

Barn arver atferd.

Barn arver frykt.

Barn arver narrativer.

Barn arver press.

Barn arver sammenligning.

Barn arver overfladiskhet.

Barn arver opptreden.

Barn arver avhengighet.

Barn arver gjentatte problemer i verden.

Barn lærer også av voksne rundt seg.

Barn kan lære falsk lykke.

Barn kan lære sammenligning.

Barn kan lære sosialt press.

Barn kan lære taushet.

Barn kan lære opptreden.

Barn kan lære hvordan lidelse skjules.

Barn kan psykologisk arve selve overlevelsen.

Barn kan til slutt arve lidelse før de forstår hva som skapte den.

Dette er en av de største grunnene til at menneskeheten gjentar den samme verden.

Barn bør derfor lære hvordan de kan stille spørsmål på en trygg måte før disse påvirkningene blir dypt normalisert.

MENNESKELIG BEVISSTHET OG VERDENSMILJØET

Menneskelig bevissthet formes av verdensmiljøet.

Menneskelig bevissthet blir formet før menneskeheten forstår hvordan den blir formet.

Hvis frykt gjentatte ganger blir vist, kan frykt spre seg.

Hvis sammenligning gjentatte ganger blir vist, kan sammenligning spre seg.

Hvis avhengighet gjentatte ganger blir vist, kan avhengighet spre seg.

Hvis opptreden gjentatte ganger blir vist, kan opptreden spre seg.

Hvis overfladiskhet gjentatte ganger blir vist, kan overfladiskhet spre seg.

Hvis gjentakelse gjentatte ganger blir vist, kan gjentakelse spre seg.

Fremtidige generasjoner kan deretter arve disse forholdene.

Mennesker kan til slutt glemme hvem de er fordi de bruker så mye tid på å tilpasse seg verdensmiljøet i stedet for å lære av det.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva lærer dette miljøet menneskeheten?

Hvilken bevissthet skaper det?

Hvilken forståelse skaper det?

Hvilken verden bidrar det til å gjenskape?

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker slutter å tilpasse seg verdensmiljøet psykologisk og begynner å lære av det i stedet.

PENGEMEKANISMEN OG PSYKOLOGISK TILPASNING

Pengemekanismen kan forme informasjon.

Pengemekanismen kan forme avhengighet.

Pengemekanismen kan forme frykt.

Pengemekanismen kan forme atferd.

Pengemekanismen kan forme gjentakelse.

Pengemekanismen kan forme taushet.

Pengemekanismen kan forme selve den psykologiske tilpasningen.

Mennesker kan psykologisk tilpasse seg utfallene uten noen gang å lære av mekanismen som skaper dem.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva påvirker penger?

Hvilken atferd skaper penger?

Hvilken frykt skaper penger?

Hvilken avhengighet skaper penger?

Hvilken taushet beskytter penger?

Hvilket verdensmiljø bidrar penger til å gjenskape?

PSYKOLOGISK PÅVIRKNING OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Psykologisk påvirkning er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker psykologisk tilpasser seg miljøer de ikke forstår.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens barn eksponeres for verdensproblemer uten å bli lært ordentlig hvordan de skal lære av dem.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker sammenligner seg med falske virkeligheter.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker iscenesetter versjoner av seg selv i stedet for å forstå seg selv.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker psykologisk overlever usunne miljøer i stedet for å forbedre dem.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker tilpasser seg gjentatte problemer i stedet for å lære av det som skaper dem.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens pengemekanismen fortsetter å forme informasjon, avhengighet, frykt, atferd,

gjentakelse og taushet samtidig som mennesker psykologisk tilpasser seg utfallene i stedet for å lære av årsakene.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Følelsesmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør hvilken historie som presenteres og om virkeligheten støtter den.

Psykologisk påvirkning spør nå:

Hva gjør dette miljøet med menneskesinnet?

Hva gjør dette miljøet med barn?

Hva gjør dette miljøet med forståelse?

Hva gjør dette miljøet med menneskelig bevissthet?

Hvilket verdensmiljø bidrar det til å gjenskape?

Slik begynner mennesker å gå fra psykologisk tilpasning til forståelse.

Slik går mennesker fra tro til undersøkelse.

Slik går mennesker fra undersøkelse til å se.

Slik går mennesker fra å se til forståelse.

Slik går mennesker fra forståelse til læring.

Slik går mennesker fra læring til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

DEL 9 – ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT

HVA ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT EGENTLIG ER

Del 1 fastslo at mennesker må lære hvor noe kom fra og hva som formet det.

Del 2 fastslo at mennesker må lære om evidens underbygger det som hevdes.

Del 3 fastslo at menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper den samme verden fordi insentiver gjentatte ganger belønner mennesker for å gjenskape den.

Del 4 fastslo at gjentatt atferd ofte avslører mer enn ord.

Del 5 fastslo at mennesker ofte frarådes å stille spørsmål før læring i det hele tatt begynner.

Del 6 fastslo at følelser kan forme tillit, tro, frykt, reaksjon, taushet og atferd før forståelse utvikles.

Del 7 fastslo at menneskeheten kollektivt kan skape, arve, forsvare og forveksle narrativer med selve virkeligheten.

Del 8 fastslo at verdensmiljøet psykologisk former menneskeheten før menneskeheten forstår at det gjør det.

Del 9 går nå videre til «Anvend den samme standarden overalt».

«Anvend den samme standarden overalt» finnes fordi menneskeheten ofte anvender forskjellige standarder på forskjellige mennesker, systemer, miljøer og situasjoner.

Mennesker kan anvende én standard på andre samtidig som de beskytter seg selv.

Mennesker kan anvende én standard på systemer samtidig som de beskytter autoritet.

Mennesker kan anvende én standard på autoritet samtidig som de beskytter det de er avhengige av.

Mennesker kan stille spørsmål ved én ting samtidig som de nekter å stille spørsmål ved en annen.

Mennesker kan stille spørsmål ved ett narrativ samtidig som de går inn i et annet.

Mennesker kan stille spørsmål ved ett system samtidig som de beskytter et annet.

«Anvend den samme standarden overalt» lærer mennesker å fjerne dobbeltstandarder fra læring.

Men «Anvend den samme standarden overalt» er større enn dobbeltstandarder.

Det lærer mennesker å forstå hvorfor forskjellige standarder brukes i utgangspunktet.

Mennesker anvender ofte forskjellige standarder fordi avhengighet, frykt, tilhørighet, identitet, penger, autoritet, følelser og arvede narrativer påvirker hvor mennesker er villige til å lære.

MENNESKEHETEN BRUKER OFTE FORSKJELLIGE STANDARDER

En av de største grunnene til at menneskeheten gjentatte ganger gjensker den samme verden, er at mennesker ofte bruker forskjellige standarder.

Mennesker kan bli selektive.

Å stille spørsmål selektivt.

Selektiv evidens.

Selektiv tillit.

Selektiv skepsis.

Selektive følelser.

Selektiv harme.

Selektive narrativer.

Selektiv tillatelse.

Selektiv læring.

Mennesker kan stille vanskelige spørsmål når noe truer dem, men slutte å stille spørsmål når noe gagnar dem.

Mennesker kan anvende evidensstandarder på noe de misliker samtidig som de beskytter noe de er avhengige av.

Mennesker kan kreve konsistens fra andre samtidig som de unngår konsistens selv.

Mennesker bør derfor spørre:

Anvender jeg den samme standarden overalt?

Beskytter jeg noe?

Unngår jeg noe?

Hva er jeg uvillig til å stille spørsmål ved?

Hva er jeg avhengig av?

Hva er jeg følelsesmessig knyttet til?

Hva blir ukomfortabelt når jeg anvender den samme standarden her?

Dobbeltstandarder kan bli en av de største mekanismene som gjør at gjentatte problemer i verden kan fortsette.

DEN SAMME STANDARDEN MÅ ANVENDES OVERALT

Sannhet krever ikke forskjellige standarder avhengig av hvem som undersøkes.

Den samme standarden må anvendes overalt.

Den samme standarden gjelder for:

Mennesker.

Barn.

Voksne.

Foreldre.

Lærere.

Skoler.

Regjeringer.

Medier.

Politi.

Systemer.

Institusjoner.

Organisasjoner.

Autoritet.

Ekspert.

Narrativer.

Informasjon.

Historier.

Trosforestillinger.

Den samme standarden gjelder også for oss selv.

Mennesker bør derfor spørre:

Ville jeg anvendt denne standarden på meg selv?

Ville jeg anvendt denne standarden på noen jeg støtter?

Ville jeg anvendt denne standarden på noen jeg er uenig med?

Ville jeg anvendt denne standarden på et system?

Ville jeg anvendt denne standarden på autoritet?

Ville jeg anvendt denne standarden på det jeg er avhengig av?

Selvstendig tenkning kan ikke utvikles fullt ut før mennesker lærer å anvende den samme standarden overalt.

MENNESKER SLUTTER OFTE Å LÆRE DER DET BLIR UKOMFORTABELT

Mennesker slutter ofte å lære akkurat på det punktet der læring begynner å utfordre det de er avhengige av.

De kan slutte å stille spørsmål når penger er involvert.

De kan slutte å stille spørsmål når tilhørighet trues.

De kan slutte å stille spørsmål når autoritet er involvert.

De kan slutte å stille spørsmål når identiteten deres utfordres.

De kan slutte å stille spørsmål når rollen deres avsløres.

De kan slutte å stille spørsmål når deres egen atferd må undersøkes.

Dette er viktig fordi læring ofte begynner på det punktet der komfort slutter.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvor slutter jeg å stille spørsmål?

Hvor blir jeg ukomfortabel?

Hva avslører dette ubehaget?

Hva beskytter jeg?

Hva kan jeg måtte forstå hvis jeg fortsetter å stille spørsmål?

«Anvend den samme standarden overalt» lærer mennesker å ikke slutte å lære når det blir ukomfortabelt å stille spørsmål.

PENGEMEKANISMEN OG FORSKJELLIGE STANDARDER

Pengemekanismen kan bli en av de største grunnene til at mennesker slutter å anvende den samme standarden overalt fordi avhengighet kan påvirke hvor mennesker er villige til å stille spørsmål.

Penger kan forme hva mennesker stiller spørsmål ved.

Penger kan forme hva mennesker unngår.

Penger kan forme hva mennesker beskytter.

Penger kan forme hva mennesker forsvarer.

Penger kan forme hva mennesker forblir tause om.

Penger kan forme hva mennesker gjentar.

Penger kan forme hva mennesker er villige til å undersøke.

Mennesker kan anvende én standard før penger er involvert og en annen standard etter at avhengighet oppstår.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva påvirker penger her?

Hvilken avhengighet finnes?

Hva får jeg betalt for å gjenta?

Hva får jeg betalt for å beskytte?

Hva er jeg redd for å stille spørsmål ved på grunn av penger?

Hvilken standard endrer seg når penger er involvert?

Hvis pengemekanismen endrer standarden som anvendes, blir

standarden ikke anvendt overalt.

MENNESKER STILLER OFTE SPØRSMÅL VED DET DE MISLIKER SAMTIDIG SOM DE BESKYTTER DET DE ER AVHENGIGE AV

Mennesker kan bli fanget i selektiv læring.

Mennesker kan stille spørsmål ved det de misliker.

Mennesker kan beskytte det de drar nytte av.

Mennesker kan beskytte det de er avhengige av.

Mennesker kan beskytte det som føles trygt.

Mennesker kan beskytte det de har arvet.

Mennesker kan beskytte det alle andre beskytter.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvorfor stiller jeg spørsmål ved dette?

Hvorfor stiller jeg ikke spørsmål ved det?

Hva beskytter jeg?

Hva er jeg redd for å miste?

Hva er jeg redd for å se?

Hvilken standard nekter jeg å anvende?

«Anvend den samme standarden overalt» lærer mennesker å fjerne følelsesmessig favorisering fra læring.

ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT PÅ ALLE ÅTTE DELENE

«Anvend den samme standarden overalt» er delen som samler de åtte foregående delene.

Kilde og opprinnelse må anvendes overalt.

Evidensstandard må anvendes overalt.

Insentiv og gevinst må anvendes overalt.

Karakter og konsistens må anvendes overalt.

Tillatelse til å stille spørsmål må anvendes overalt.

Følelsesmessig påvirkning må anvendes overalt.

Narrativ vs. virkelighet må anvendes overalt.

Psykologisk påvirkning må anvendes overalt.

Mennesker bør derfor spørre:

Bruker jeg disse verktøyene overalt?

Eller bare der det føles komfortabelt?

Anvender jeg den samme standarden på hver del?

Eller bruker jeg verktøysettet selektivt?

UTDANNING MÅ LÆRE BORT KONSISTENT TENKNING

Utdanning lærer ofte mennesker å skille fagområder.

Men verdensmiljøet henger sammen.

Mennesker bør læres å anvende de samme standardene overalt.

Ellers kan mennesker bli eksperter på å stille spørsmål ved ett område uten noen gang å stille spørsmål ved et annet.

Mennesker kan bli kunnskapsrike uten å bli selvstendige tenkere.

Mennesker kan bli informerte samtidig som de fortsatt gjenskaper den samme verden.

Utdanning bør derfor lære mennesker å gjenkjenne dobbeltstandarder.

Utdanning bør lære barn å gjenkjenne selektiv sannhet.

Utdanning bør lære barn å gjenkjenne selektiv harme.

Utdanning bør lære barn å gjenkjenne når det å stille spørsmål brukes selektivt.

Utdanning bør lære barn å gjenkjenne selektiv læring.

Barn kan arve dobbeltstandarder før de forstår hva de er.

Hensikten er ikke å angripe mennesker.

Hensikten er å skape konsistens.

DENNE DELEN GJELDER OGSÅ OSS SELV

En av de største feilene mennesker gjør, er å tro at disse delene bare gjelder andre.

De gjelder også oss selv.

Mennesker bør spørre:

Hva bidrar jeg med?

Hva gjentar jeg?

Hva beskytter jeg?

Hva unngår jeg?

Hva har jeg arvet?

Hva har jeg aldri undersøkt selvstendig?

Ville jeg anvendt den samme standarden på meg selv?

Anvend den samme standarden overalt fjerner unntak fra læring.

Ingen bør automatisk være unntatt fra å bli stilt spørsmål ved.

ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT OG MENNESKELIG BEVISSTHET

Menneskelig bevissthet kan ikke utvikle seg ordentlig mens forskjellige standarder anvendes på forskjellige områder av livet.

Hvis mennesker anvender én standard på seg selv og en annen på andre, utvikler ikke bevisstheten seg.

Hvis mennesker anvender én standard på systemer de misliker og en annen på systemer de er avhengige av, gjør ikke bevisstheten

fremskritt.

Hvis mennesker anvender én standard på narrativer de avviser og en annen på narrativer de beskytter følelsesmessig, utvikler ikke bevisstheten seg.

Hvis mennesker anvender én standard på autoritet andre steder, men ikke på autoritet nær dem, utvikler ikke bevisstheten seg.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når mennesker lærer å anvende den samme standarden overalt.

HVORFOR ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT ER VIKTIG

«Anvend den samme standarden overalt» er viktig fordi menneskeheten ikke kan gjøre ordentlige fremskritt mens forskjellige standarder anvendes på forskjellige mennesker, systemer, narrativer og miljøer.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker stiller spørsmål ved andre, men ikke seg selv.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker stiller spørsmål ved én autoritet, men ikke en annen.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker stiller spørsmål ved ett narrativ samtidig som de beskytter et annet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker selektivt anvender sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker selektivt anvender læring.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker slutter å lære når det blir ukomfortabelt å stille spørsmål.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens pengemekanismen endrer standarden mennesker er villige til å anvende.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens dobbeltstandarder forblir normaliserte.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Følelsesmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør hvilken historie som presenteres og om virkeligheten støtter den.

Psykologisk påvirkning spør hva verdensmiljøet gjør med menneskesinnet.

«Anvend den samme standarden overalt» spør nå:

Anvender jeg den samme standarden overalt?

Hva unntar jeg?

Hva beskytter jeg?

Hva er jeg uvillig til å undersøke?

Hvor får ubehag meg til å slutte å stille spørsmål?

Hvor endrer penger standarden?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes når forskjellige standarder brukes?

Slik går mennesker fra selektiv læring til konsistent læring.

Slik går mennesker fra å stille spørsmål selektivt til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

DOBBELTSTANDARDER OG MENNESKEHETEN

Den første delen av denne delen forklarte at menneskeheten ofte anvender forskjellige standarder på forskjellige mennesker, systemer, miljøer og situasjoner.

Denne delen går nå videre til hvordan forskjellige standarder gjentatte ganger gjenskaper verdensmiljøet.

Dobbeltstandarder kan bli usynlige.

Mennesker er kanskje ikke klar over at de bruker dem.

Mennesker kan anvende én standard på seg selv og en annen på andre.

Mennesker kan anvende én standard på autoritet og en annen på vanlige mennesker.

Mennesker kan anvende én standard på én gruppe og en annen på en annen gruppe.

Mennesker kan anvende én standard på ett narrativ og en annen på et annet narrativ.

Mennesker bør derfor spørre:

Er jeg konsistent?

Hvilke standarder endrer jeg?

Hva beskytter jeg?

Hvilket verdensmiljø bidrar jeg til å gjenskape?

Dobbeltstandarder kan bli en av de største grunnene til at gjentatte problemer i verden fortsetter.

TILHØRIGHET, IDENTITET OG BESKYTTELSE AV DET SOM FØLES TRYGT

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til det de er avhengige av.

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til det de har arvet.

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til det de identifiserer seg med.

Mennesker kan bli følelsesmessig knyttet til tilhørighet.

Mennesker kan begynne å beskytte identiteter i stedet for å lære av virkeligheten.

Mennesker kan begynne å beskytte grupper i stedet for å lære av atferd.

Mennesker kan begynne å beskytte trosforestillinger i stedet for å lære av evidens.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken del av identiteten min beskytter jeg?

Hvilken del av tilhørigheten min beskytter jeg?

Hva er jeg redd for å miste?

Hva er jeg redd for å se?

Hva ville jeg lære hvis jeg anvendte den samme standarden her?

Mennesker beskytter ofte det som får dem til å føle seg trygge.

Dette kan stoppe læring.

TRIBALISME, SPLITTELSE OG SELEKTIV SANNHET

Mennesker kan dele seg inn i grupper.

Grupper kan bli sterkere enn læring.

Grupper kan bli sterkere enn sannhet.

Grupper kan bli sterkere enn forståelse.

Mennesker kan forsvare sin egen side.

Mennesker kan angripe en annen side.

Mennesker kan avvise informasjon avhengig av hvem som presenterer den.

Mennesker kan akseptere informasjon avhengig av hvem som presenterer den.

Mennesker bør derfor spørre:

Ville jeg tro på dette hvis noen andre sa det?

Ville jeg avvise dette hvis noen jeg støtter så det?

Lærer jeg?

Eller velger jeg side?

Selektiv sannhet kan bli en av de største mekanismene som hindrer selvstendig tenkning.

BESKYTTELSE AV AVHENGIGHET

Mennesker kan bli avhengige av miljøer de aldri har undersøkt selvstendig.

Mennesker kan bli avhengige av systemer.

Mennesker kan bli avhengige av autoritet.

Mennesker kan bli avhengige av penger.

Mennesker kan bli avhengige av godkjenning.

Mennesker kan bli avhengige av tilhørighet.

Mennesker kan deretter beskytte disse avhengighetene.

Mennesker bør derfor spørre:

Hva er jeg avhengig av?

Ville jeg stilt spørsmål ved det hvis jeg mistet det?

Ville jeg stilt spørsmål ved det hvis det påvirket noen andre?

Ville jeg stilt spørsmål ved det hvis jeg ikke dro nytte av det?

Mennesker beskytter ofte avhengighet uten å innse at de gjør det.

PENGEMEKANISMEN OG KONSISTENS

Pengemekanismen kan bli en av de største grunnene til at mennesker slutter å anvende den samme standarden overalt.

Avhengighet kan påvirke hvor mennesker er villige til å lære.

Avhengighet kan påvirke hvor mennesker er villige til å stille spørsmål.

Penger kan forme hva mennesker forsvarer.

Penger kan forme hva mennesker unngår.

Penger kan forme hva mennesker gjentar.

Penger kan forme hva mennesker forblir tause om.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken standard endrer seg når penger er involvert?

Hvilken avhengighet finnes?

Hva beskytter jeg?

Hva er jeg redd for å miste?

Hva ville jeg lære hvis penger ble fjernet fra denne situasjonen?

Hvis pengemekanismen endrer standarden som anvendes, blir standarden ikke anvendt overalt.

MENNESKER KAN BLI SELEKTIVE I LÆRINGEN

Mennesker kan bli svært flinke til å stille spørsmål ved noen områder samtidig som de nekter å stille spørsmål ved andre.

Mennesker kan bli eksperter på å se problemer andre steder samtidig som de nekter å se sine egne bidrag.

Mennesker kan bli eksperter på å avsløre motsigelser samtidig som de beskytter sine egne motsigelser.

Mennesker kan bli eksperter på å stille spørsmål ved narrativer samtidig som de beskytter arvede narrativer.

Mennesker kan bli eksperter på å stille spørsmål ved systemer samtidig som de beskytter systemer de er avhengige av.

Mennesker bør derfor spørre:

Lærer jeg?

Eller velger jeg hvor jeg er villig til å lære?

Hva får meg til å slutte å lære?

Hva får meg til å bli ukomfortabel?

Mennesker slutter ofte å lære akkurat på det punktet der læring begynner å utfordre det de er avhengige av.

Selektiv læring kan bli en av de største barrierene for selvstendig tenkning.

BARN KAN ARVE FORSKJELLIGE STANDARDS

Barn lærer av voksne.

Barn ser hva voksne gjør.

Barn ser hva voksne unngår.

Barn ser hva voksne beskytter.

Barn ser hva voksne gjentar.

Barn kan arve dobbeltstandards før de forstår hva de er.

Barn kan arve:

Selektiv sannhet.

Selektiv harme.

Å stille spørsmål selektivt.

Selektiv læring.

Selektiv evidens.

Selektiv tillit.

Barn kan lære:

Stille spørsmål ved andre, men ikke deg selv.

Stille spørsmål ved noen systemer, men ikke andre.

Stille spørsmål ved noen autoriteter, men ikke andre.

Stille spørsmål ved noen narrativer, men ikke andre.

Stille spørsmål ved noen mennesker, men ikke andre.

Fremtidige generasjoner kan så gjenskape den samme verden uten å forstå hvorfor.

Barn bør derfor lære konsistens fra begynnelsen.

KONSISTENS ER EN AV DE STØRSTE VEIENE INN I MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Menneskehetens fremskritt kan ikke skje ordentlig uten konsistens.

Konsistens fjerner unntak.

Konsistens fjerner favorisering.

Konsistens fjerner selektiv læring.

Konsistens fjerner selektiv sannhet.

Konsistens fjerner selektivitet i det å stille spørsmål.

Konsistens hjelper mennesker å bli selvstendige tenkere.

Mennesker bør derfor spørre:

Ville jeg anvendt denne standarden overalt?

Ville jeg anvendt den på alle?

Ville jeg anvendt den på meg selv?

Ville jeg anvendt den på det jeg støtter?

Ville jeg anvendt den på det jeg er avhengig av?

Selvstendig tenkning kan ikke utvikles fullt ut før mennesker lærer å anvende den samme standarden overalt.

MENNESKELIG BEVISSTHET OG KONSISTENS

Menneskelig bevissthet kan ikke utvikle seg ordentlig mens forskjellige standarder anvendes på forskjellige områder av livet.

Mennesker kan bli svært kunnskapsrike samtidig som de forblir inkonsistente.

Mennesker kan bli informerte samtidig som de forblir inkonsistente.

Mennesker kan bli utdannede samtidig som de forblir inkonsistente.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når konsistens blir sterkere enn favorisering.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når konsistens blir sterkere enn tilhørighet.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når konsistens blir sterkere enn avhengighet.

Menneskelig bevissthet utvikler seg når konsistens blir sterkere enn frykt.

Mennesker bør derfor spørre:

Hvilken konsistens unngår jeg?

Hvilken standard er jeg uvillig til å anvende?

Hvilket verdensmiljø bidrar jeg til å gjenskape?

DEN SAMME STANDARDEN GJELDER OSS SELV

Denne delen gjelder også oss selv.

Ingen bør være unntatt.

Den samme standarden gjelder oss selv.

Den samme standarden gjelder arbeidet vårt.

Den samme standarden gjelder trosforestillingerne våre.

Den samme standarden gjelder atferden vår.

Den samme standarden gjelder bidragene våre.

Den samme standarden gjelder overalt.

Dette er en av de største veiene inn i ærlighet.

ANVEND DEN SAMME STANDARDEN OVERALT OG MENNESKEHETENS FREMSKRITT

«Anvend den samme standarden overalt» er en del av Den manglende veien til menneskehetens fremskritt.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens forskjellige standarder anvendes på forskjellige mennesker, systemer, autoritet, narrativer og miljøer.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker stiller spørsmål ved én ting og beskytter en annen.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker selektivt anvender sannhet.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker

selektivt anvender læring.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens mennesker beskytter det de er avhengige av.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens barn arver forskjellige standarder.

Menneskeheten kan ikke gjøre fremskritt mens inkonsistens forblir normalisert.

Kilde og opprinnelse spør hvor noe kom fra og hva som formet det.

Evidensstandard spør om evidens underbygger det som hevdes.

Insentiv og gevinst spør hvem som drar nytte av at det fortsetter.

Karakter og konsistens spør om atferd samsvarer med det som hevdes.

Tillatelse til å stille spørsmål spør hva som hindrer mennesker i å stille spørsmål.

Følelsesmessig påvirkning spør hvilken følelse som former aksept.

Narrativ vs. virkelighet spør hvilken historie som presenteres og om virkeligheten støtter den.

Psykologisk påvirkning spør hva verdensmiljøet gjør med menneskesinnet.

«Anvend den samme standarden overalt» spør nå:

Anvender jeg den samme standarden overalt?

Hva unntar jeg?

Hva beskytter jeg?

Hva er jeg uvillig til å undersøke?

Hvor får ubehag meg til å slutte å stille spørsmål?

Hvor endrer penger standarden?

Hvilket verdensmiljø gjenskapes når forskjellige standarder brukes?

Slik går mennesker fra selektiv læring til konsistent læring.

Slik går mennesker fra å stille spørsmål selektivt til selvstendig tenkning.

Slik går mennesker fra å være produkter av verdensmiljøet til mennesker som lærer av det.

MENNESKEHETENS FREMSKRITT

Menneskehetens fremskritt er det direkte utfallet av L2Q-systemet for å stille spørsmål.

Det er grunnen til at den manglende utdanningsveien ble utviklet.

Det er grunnen til at Book of Evidence ble omformet til en utdanningsvei.

Det er grunnen til at World Education Online, Q2L og Young Questioners finnes.

Målet var aldri bare å forbedre måten spørsmål stilles på.

Målet var aldri bare å forbedre utdanning.

Målet var aldri bare å gi mer informasjon.

Målet er menneskehetens fremskritt.

Book of Evidence dokumenterte ikke bare over 30 år med førstehåndserfaringer, tidsstemplet evidens, offentlige registre, videoer, direktesendinger, utfordringer, systeminteraksjoner, gjentatte mønstre, taushet, ikke-gjendrivelse og observasjon av verdensmiljøet.

Den avslørte en motsigelse.

Det ble allerede stilt spørsmål.

Informasjon eksisterte allerede.

Evidens eksisterte allerede.

Utdanning eksisterte allerede.

Likevel fortsatte den samme gjentatte verden.

Menneskeheten fortsatte å gjenta det den ikke klarte å se, forstå og lære ordentlig av.

Til tross for at informasjon eksisterte.

Til tross for at det allerede ble stilt spørsmål.

Til tross for at evidens eksisterte.

Til tross for at utdanning eksisterte.

Gjentakelsen fortsatte.

Dette avslørte den manglende veien.

Problemet var ikke fraværet av informasjon.

Problemet var ikke at mennesker ikke stilte spørsmål.

Problemet var ikke fraværet av evidens.

Problemet var ikke fraværet av utdanningssystemer.

Problemet var fraværet av en strukturert evidensbasert vei for å lære hvordan man stiller spørsmål ved, ser, forstår og lærer av selve verdensmiljøet.

Menneskeheten kan ikke lære av det den ikke kan se eller forstå.

Book of Evidence bidro til å gjøre den gjentatte verden synlig og forståelig.

Den bidro til å avsløre forholdet mellom det menneskeheten lærer av og det menneskeheten gjentatte ganger blir.

Den bidro til å avsløre det verdensmiljøet gjentatte ganger viste over tid.

Den avslørte hva som gjentok seg.

Den avslørte hva som fortsatte.

Den avslørte hva som ble beskyttet.

Den avslørte hva som ble skjult.

Den avslørte hvorfor det å stille spørsmål alene ikke klarte å stoppe gjentakelse.

Dette er grunnen til at L2Q-systemet for å stille spørsmål ble utviklet.

L2Q-systemet for å stille spørsmål ble ikke først skapt og deretter anvendt på verden.

Det ble utviklet fra det verden gjentatte ganger viste.

Det ble utviklet fra det Book of Evidence avslørte.

Det ble utviklet fordi det allerede ble stilt spørsmål samtidig som gjentakelsen fortsatte.

Det ble utviklet fordi informasjon allerede eksisterte samtidig som gjentakelsen fortsatte.

Det ble utviklet fordi evidens allerede eksisterte samtidig som gjentakelsen fortsatte.

Det ble utviklet fordi utdanning allerede eksisterte samtidig som gjentakelsen fortsatte.

Den manglende veien var ikke mer informasjon.

Den manglende veien var ikke å stille flere spørsmål.

Den manglende veien var å lære hvordan man stiller spørsmål ved, ser, forstår og lærer av selve verdensmiljøet gjennom en

strukturert evidensbasert utdanningsvei.

L2Q-systemet for å stille spørsmål gir denne veien.

Det gir den strukturerte evidensbaserte veien for å lære hvordan man stiller spørsmål ved, ser, forstår og lærer av selve verdensmiljøet.

L2Q-systemet for å stille spørsmål hjelper mennesker med å lære hvordan de skal stille spørsmål ved selve verdensmiljøet.

Å lære hvordan man stiller spørsmål ved verdensmiljøet hjelper mennesker å se hva de lærer av.

Å se hjelper mennesker å forstå.

Forståelse utvikler selvstendig tenkning.

Selvstendig tenkning utvikler menneskehetens evne til å lære av virkeligheten i stedet for å lære av det som er skapt for å erstatte den.

Menneskehetens fremskritt er utfallet av denne prosessen.

Menneskehetens fremskritt er utfallet når menneskeheten lærer av det verden gjentatte ganger viser i stedet for å fortsette å gjenta det.

Menneskehetens fremskritt oppnås ikke ved å øke informasjon alene.

Informasjon produserer ikke automatisk forståelse.

Forståelse utvikles ikke automatisk uten å lære hvordan man stiller spørsmål ved det man lærer av.

Menneskehetens fremskritt oppnås når forståelse utvikler selvstendig tenkning og selvstendig tenkning utvikler

menneskehetens evne til å lære av virkeligheten.

De foregående delene har allerede vist hvorfor menneskeheten gjentatte ganger gjenskaper de samme problemene, atferdene, systemene, narrativene, avhengighetene, begrensningene og gjentatte mønstrene generasjon etter generasjon.

De har vist hvorfor informasjon alene ikke er nok.

De har vist hvorfor det å stille spørsmål alene ikke er nok.

De har vist hvorfor menneskeheten trenger en strukturert evidensbasert vei for å lære av selve verdensmiljøet.

Den veien finnes nå.

Menneskehetens fremskritt innebærer at menneskeheten gradvis forbedrer sin evne til å lære av selve verdensmiljøet.

Forståelse utvikler selvstendig tenkning.

Når forståelsen utvikler seg, utvikler selvstendig tenkning seg.

Når selvstendig tenkning utvikler seg, mister gjentakelse sin vei.

Når gjentakelse mister sin vei, får menneskeheten evnen til gradvis å lære av virkeligheten i stedet for gradvis å gjenta den.

Alle lever i det samme verdensmiljøet.

Alle lærer av det.

Alle bidrar til det.

Alle blir påvirket av det.

Alle påvirker det.

Alle bidrar til å forme det fremtidige generasjoner arver.

Menneskehetens fremskritt gagnar derfor alle fordi alle deler det samme verdensmiljøet og bidrar til å forme det det blir.

Menneskehetens fremskritt er derfor ikke noen andres ansvar.

Det tilhører alle fordi alle bidrar til verdensmiljøet som former menneskeheten.

Barn skaper ikke verden de arver.

Det gjør voksne.

Barn skaper ikke utdanningsmiljøet.

Det gjør voksne.

Barn bestemmer ikke hvilke læringsveier som gjøres tilgjengelige for dem.

Det gjør voksne.

Enten mennesker innser det eller ikke, bidrar de til å forme verdensmiljøet som fremtidige generasjoner lærer av.

Verdensmiljøet barn arver, formes av det tidligere generasjoner velger å stille spørsmål ved, velger å ignorere, velger å utfordre, velger å beskytte og velger å føre videre.

Det menneskeheten lærer av, påvirker det menneskeheten blir.

Det barn lærer av, påvirker det fremtidige generasjoner blir.

Det samfunnet lærer av, påvirker det samfunnet blir.

Menneskehetens fremskritt avhenger derfor av å forbedre det mennesker lærer av og hvordan mennesker lærer av det.

Dette betyr at foreldre, lærere, omsorgspersoner, pedagoger, skoler, utdanningsmiljøer, lokalsamfunn og samfunnet alle har ansvar for å hjelpe neste generasjon med å få noe bedre enn gjentakelse.

Men ansvar må ikke bli forsinkelse.

Barn bør ikke måtte vente.

Voksne bør ikke måtte vente.

Utdanning bør ikke måtte vente.

Menneskehetens fremskritt går raskest når menneskeheten lærer sammen.

Barn lærer.

Voksne lærer.

Foreldre lærer.

Lærere lærer.

Omsorgspersoner lærer.

Pedagoger lærer.

Lokalsamfunn lærer.

Samfunnet lærer.

Målet er ikke at én gruppe skal vente på en annen.

Målet er at menneskeheten sammen skal forbedre sin evne til å lære av verdensmiljøet.

Menneskehetens fremskritt oppnås ikke gjennom gjentakelse.

Menneskehetens fremskritt oppnås gjennom læring.

Menneskehetens fremskritt oppnås gjennom forståelse.

Menneskehetens fremskritt oppnås gjennom utvikling av selvstendig tenkning.

Menneskehetens fremskritt oppnås når mennesker lærer av det verdensmiljøet gjentatte ganger viser i stedet for å fortsette å gjenta det.

Når forståelsen utvikler seg, utvikler selvstendig tenkning seg.

Når selvstendig tenkning utvikler seg, lærer mennesker i økende grad av virkeligheten i stedet for å lære av det som er skapt for å erstatte den.

Skapte løgner mister sin vei fordi forståelse erstatter blind aksept.

Det å følge mister sin vei fordi selvstendig tenkning erstatter avhengighet av at andre skal tenke for dem.

Avhengighet mister sin vei fordi mennesker i økende grad lærer av virkeligheten i stedet for å stole på det som ikke har blitt stilt ordentlig spørsmål ved.

Gjentakelse mister sin vei fordi læring erstatter etterligning.

Dobbeltstandarder mister sin vei fordi den samme standarden anvendes overalt.

Menneskehetens fremskritt skjer fordi mennesker lærer av det verdensmiljøet faktisk viser, i stedet for det de blir fortalt at de skal tro om det.

Dette er grunnen til at L2Q-systemet for å stille spørsmål er viktig.

Det gir den strukturerte evidensbaserte veien for å hjelpe mennesker å se, forstå, lære av og anvende det verdensmiljøet gjentatte ganger viser.

Dette er grunnen til at ressursene er viktige.

De ble ikke skapt for å eies.

De ble ikke skapt for å begrenses.

De ble ikke skapt for å bli enda et kontrollert system.

De tilhører alle.

De kan leses.

De kan brukes.

De kan deles.

De kan skrives ut.

De kan distribueres.

De kan anvendes.

Man kan lære av dem.

De kan brukes til å hjelpe barn.

De kan brukes til å hjelpe voksne.

De kan brukes til å hjelpe utdanning.

De kan brukes til å hjelpe samfunnet.

Begrensningen gjelder ikke eierskap.

Begrensningen gjelder betydningen.

Den strukturerte evidensbaserte spørsmålsveien må forbli intakt.

Ressursene må ikke endres, svekkes, fremstilles feil, utvannes, reverseres eller fratas sin riktige betydning.

Menneskehetens fremskritt avhenger av at betydningen forblir tydelig.

Mennesker kan ikke lære riktig av det som er endret til noe annet.

De kan ikke lære riktig av det som er svekket.

De kan ikke lære riktig av det som er fremstilt feil.

Menneskehetens fremskritt avhenger av at mennesker lærer av selve veien i stedet for endrede versjoner av den.

Hvis betydningen endres, endres læringen.

Hvis læringen endres, endres utfallet.

Menneskehetens fremskritt avhenger derfor av å bevare integriteten til selve veien.

Dette er grunnen til at de offisielle World Education Online- og Q2L-veiene er viktige.

De hjelper mennesker med å få tilgang til materialene i riktig sammenheng.

De bidrar til å beskytte betydningen samtidig som ressursene kan brukes, deles, skrives ut, distribueres, anvendes og læres av.

Hensikten er ikke begrensning.

Hensikten er å beskytte betydningen.

En læringsvei kan ikke føre menneskeheten fremover hvis betydningen endres til den samme gjentakelsen den ble skapt for
å

stoppe.

Dette er også grunnen til at Q2L er viktig.

Q2L hjelper utdanningsveien med å nå ut i samfunnet.

Det gjør det mulig for mennesker å dele, bruke, distribuere, skape, anvende og lære av materialene.

Det hjelper voksne med å nå ut til andre voksne.

Det hjelper voksne med å hjelpe barn.

Det hjelper familier, skoler, pedagoger og lokalsamfunn med å lære av det samme rammeverket.

Det bidrar til å spre forståelse gjennom samfunnet.

Det bidrar til å spre selvstendig tenkning gjennom samfunnet.

Det hjelper mennesker med å lære av verdensmiljøet gjennom den samme strukturerte evidensbaserte veien.

Det bidrar til at menneskehetens fremskritt når ut i samfunnet.

Det hjelper fremtidige generasjoner med å arve en læringsvei i stedet for å arve gjentakelse.

Det bidrar til å føre menneskehetens fremskritt fra konsept til anvendelse.

Det bidrar til å omsette læring i handling.

Det bidrar til å føre forståelse ut i samfunnet.

Det bidrar til å føre selvstendig tenkning ut i samfunnet.

Det bidrar til å bringe menneskehetens fremskritt inn i hverdagen. Der barn er involvert, bør materialene bevege seg gjennom foreldre, lærere, omsorgspersoner, skoler, utdanningsmiljøer og ansvarlige voksne.

Dette betyr ikke at barn bør vente.

Det betyr at barn bør få rammeverket trygt, ansvarlig og så tidlig som mulig.

Young Questioners har en sentral rolle i dette.

Young Questioners handler ikke bare om å gi materialer til barn.

Det handler om læring gjennom å skape med utgangspunkt i det mennesker lærer av.

Foreldre lærer.

Lærere lærer.

Omsorgspersoner lærer.

Pedagoger lærer.

Skoler lærer.

Lokalsamfunn lærer.

Når mennesker skaper trygge, alderstilpassede Young Questioners-materialer med utgangspunkt i rammeverket, hjelper de ikke bare barn med å lære.

De lærer selv.

De tenker på hva barn trenger å stille spørsmål ved.

De tenker på hvordan barn lærer.

De tenker på hvordan verdensmiljøet former barn.

De tenker på hvordan barns sinn kan beskyttes.

De tenker på hvordan de kan hjelpe barn å se, forstå, lære og utvikle selvstendig tenkning.

Prosessen med å skape blir en del av læringsprosessen.

Mennesker lærer gjennom anvendelse.

Mennesker lærer ved å stille spørsmål.

Mennesker lærer gjennom å skape.

Mennesker lærer gjennom å hjelpe andre med å lære.

Young Questioners hjelper derfor barn og voksne med å lære sammen.

Lærere og pedagoger er spesielt viktige fordi de bidrar til å forme barns læringsmiljø.

L2Q-systemet for å stille spørsmål gir lærere og pedagoger en strukturert evidensbasert metode for å hjelpe barn med å lære av verdensmiljøet samtidig som de fortsetter å lære av det selv.

Det samme gjelder foreldre, omsorgspersoner, skoler, utdanningsmiljøer og ansvarlige voksne.

Rammeverket er ikke bare nødvendig for én gruppe.

Det er nødvendig for barn.

Det er nødvendig for voksne.

Det er nødvendig for foreldre, lærere, omsorgspersoner, pedagoger, skoler, utdanningsmiljøer og lokalsamfunn.

Det er nødvendig overalt hvor mennesker lærer av verdensmiljøet og hjelper andre med å lære av det.

Utdanning kan ikke forbedres ved å gjenta den samme tilnærmingen som ikke klarte å lære mennesker hvordan de skal stille spørsmål ved selve verdensmiljøet.

Utdanning forbedres når barn og voksne får L2Q-veien og lærer av den sammen.

Menneskehetens fremskritt kan ikke forbli fanget i én bok, én person, ett nettsted, én organisasjon eller én generasjon.

Det må bevege seg gjennom samfunnet.

Det må brukes.

Det må deles.

Det må læres av.

Det må nå ut til barn.

Det må nå ut til voksne.

Det må nå ut i utdanningen.

Det må nå ut til lokalsamfunn.

Menneskehetens fremskritt skjer når forståelsen utvikler seg.

Det skjer når selvstendig tenkning utvikler seg.

Det skjer når mennesker lærer av verdensmiljøet i stedet for bare å arve det.

Det skjer når fremtidige generasjoner får evnen til å lære av virkeligheten i stedet for bare å gjenta den.

Det skjer når forståelse erstatter blind aksept.

Det skjer når selvstendig tenkning erstatter det å følge.

Det skjer når virkelighet erstatter skapte løgner.

Det skjer når læring erstatter gjentakelse.

I takt med menneskehetens fremskritt forbedrer menneskeheten gradvis sin evne til å lære av virkeligheten i stedet for å lære av det som er skapt for å erstatte den.

Når forståelsen utvikler seg, mister skapte løgner evnen til å overleve.

Når selvstendig tenkning utvikler seg, mister det å følge sin vei.

Når mennesker lærer hvordan de skal anvende den samme standarden overalt, mister dobbeltstandarder sin vei.

Når menneskeheten lærer av selve verdensmiljøet, blir systemer, atferd, narrativer, antakelser og strukturer i økende grad tilpasset virkeligheten i stedet for villedning.

Menneskehetens fremskritt forbedrer derfor ikke bare måten mennesker stiller spørsmål på.

Det forbedrer menneskehetens evne til å lære, forstå, tenke selvstendig, skjelne sannhet, praktisere rettferdighet og gradvis forbedre verdensmiljøet den skaper og fører videre.

Når menneskeheten i økende grad blir i stand til å bygge på sannhet i stedet for å bygge på villedning, mister urettferdighet sitt grunnlag.

Når urettferdighet mister sitt grunnlag, blir samfunnet i økende grad i stand til å tjene mennesker, fremtidige generasjoner og

selve livet.

Menneskehetens fremskritt er derfor ikke bare kunnskapens fremskritt.

Det er den gradvise utviklingen av menneskehetens evne til å lære av virkeligheten og bygge videre på virkeligheten.

Barn forblir sentrale fordi barn blir fremtidens bærere av verdensmiljøet.

Barn blir foreldre.

Barn blir lærere.

Barn blir omsorgspersoner.

Barn blir arbeidstakere.

Barn blir ledere.

Barn blir beslutningstakere.

Barn blir bidragsytere til verden.

Det barn lærer i dag, blir en del av morgendagens verden.

Verden fremtidige generasjoner arver, formes av det tidligere generasjoner lærte av.

Verden fremtidige generasjoner skaper, vil formes av det de lærer av.

Menneskehetens fremskritt avhenger derfor av det barn lærer å lære av i dag.

Hvis barn arver gjentakelse, fortsetter den gjentatte verden.

Hvis barn arver avhengighet, fortsetter avhengighet.

Hvis barn arver det å følge, fortsetter denne atferden.

Hvis barn arver taushet, fortsetter taushet.

Hvis barn arver frykt, fortsetter frykt.

Hvis barn arver skapte løgner, fortsetter skapte løgner.

Hvis barn arver L2Q-systemet for å stille spørsmål, fortsetter menneskehetens fremskritt.

Hvis barn arver en strukturert evidensbasert måte å stille spørsmål på, utvikler forståelsen seg.

Hvis barn arver evnen til å lære av selve verdensmiljøet, utvikler selvstendig tenkning seg.

Hvis barn arver evnen til å skjelne sannhet, mister skapte løgner sin vei.

Hvis barn arver evnen til å anvende den samme standarden overalt, mister gjentatte dobbeltstandarder sin vei.

Menneskehetens fremtid er derfor uatskillelig fra det barn lærer å lære av.

Menneskehetens fremskritt skapes ikke ved å vente på at fremtidige generasjoner skal løse det tidligere generasjoner ikke klarte å stille spørsmål ved. Menneskehetens fremskritt skapes når nåværende og fremtidige generasjoner får veien sammen.

Barn og voksne lærer sammen.

Familier og skoler lærer sammen.

Lærere og elever lærer sammen.

Lokalsamfunn lærer sammen.

Samfunnet lærer av verdensmiljøet sammen.

Menneskehetens fremskritt skapes ikke ved at én person lærer alene.

Menneskehetens fremskritt skapes når menneskeheten gradvis forbedrer sin evne til å lære av verdensmiljøet sammen.

Slik mister gjentatt skade sin vei.

Slik mister skapte løgner sin vei.

Slik mister taushet sin vei.

Slik mister avhengighet sin vei.

Slik mister det å følge sin vei.

Slik mister den gjentatte verden sin vei.

Slik får menneskehetens fremskritt sin vei.

Veien finnes.

Rammeverket finnes.

Ressursene finnes.

Neste generasjon finnes.

Answaret finnes.

Spørsmålet er ikke lenger om veien finnes.

Spørsmålet er om menneskeheten velger å bruke den.

Det som skjer videre, avhenger av hva menneskeheten velger å gjøre med dem.

Dagens barn blir morgendagens verden.

Det barn lærer å lære av i dag, blir en del av verden de bidrar til å skape i morgen.

Dette er grunnen til at menneskehetens fremtid er uatskillelig fra barns utdanning.

Fordi dagens barn blir morgendagens verden, og menneskehetens fremtid vil til slutt bli bestemt av om fremtidige generasjoner arver den gjentatte verden eller arver evnen til å lære av den.

Menneskehetens fremtid vil til slutt bli bestemt av om forståelse eller gjentakelse vinner fram.

Om selvstendig tenkning eller det å følge vinner fram.

Om virkelighet eller skapte løgner vinner fram.

Om menneskeheten fortsetter å gjenta verden eller gradvis lærer av den.

Menneskehetens fremskritt gagnar alle fordi alle lever i det samme verdensmiljøet.

Alle lærer av det.

Alle bidrar til det.

Alle blir påvirket av det.

Alle bidrar til å forme det det blir.

Fordelene ved menneskehetens fremskritt er derfor ikke begrenset til én person, én gruppe, ett system eller én generasjon.

De tilhører alle fordi alle deler det samme verdensmiljøet og bidrar til fremtiden som vokser frem fra det.

HVORFOR JEG IKKE KUNNE GJØRE INGENTING

Som barn forventet jeg at verden skulle være slik mennesker sa den var.

Jeg forventet at sannhet skulle bety noe.

Jeg forventet at systemer skulle være det de hevdet å være.

Jeg forventet at mennesker skulle fortelle sannheten når viktige spørsmål ble tatt opp.

Jeg forventet at evidens skulle bety noe.

Jeg forventet at motsigelser skulle bli tatt opp.

Da jeg ble eldre og opplevde verden selv, møtte jeg gjentatte ganger noe helt annet.

Verden jeg opplevde, var ikke verden jeg hadde blitt lært å forvente.

Når jeg stilte spørsmål ved det jeg så, forventet jeg svar.

Når jeg la frem evidens, forventet jeg evidens tilbake.

Når jeg avslørte løgner, forventet jeg at sannhet skulle bety mer enn penger, posisjon, autoritet, status eller egeninteresse.

Det skjedde aldri.

I lang tid fortsatte jeg å forvente at noen skulle fortelle sannheten.

Det gjorde ingen noen gang.

Det tvang meg til å slutte å spørre om mennesker fortalte

sannheten og begynne å spørre hvorfor de ikke gjorde det.

Gjennom mer enn tretti år med dokumenterte erfaringer kom jeg til å forstå hvorfor de samme problemene fortsatte å gjenta seg.

Jeg kom til å forstå hvorfor mennesker forblir tause, hvorfor mennesker beskytter det de er avhengige av, og hvilken påvirkning penger har på menneskelig atferd ved å forme beslutninger, handlinger, taushet, utfall og hele systemer.

Jo mer jeg forsto, desto mer innså jeg at mennesker stadig ble produkter av miljøet de lærte av, samtidig som de aldri lærte ordentlig av det.

De ble formet av det.

De gjentok det.

De førte det videre.

Denne erkjennelsen uroet meg mer enn noe annet.

Jeg innså at barn arvet den samme gjentatte verden og til slutt ville bli de voksne som var ansvarlige for å føre den videre igjen.

Jeg innså at mennesker ikke kan lære av det de ikke kan se.

Hvis virkeligheten forblir skjult, kan mennesker ikke lære ordentlig av den.

Hvis mennesker ikke kan lære ordentlig av den, fortsetter de å gjenta den.

Jeg kunne ikke akseptere det.

Jeg kunne ikke akseptere å se det jeg hadde sett og forbli taus.

Jeg kunne ikke akseptere å la fremtidige generasjoner arve den

samme gjentatte verden uten i det minste å prøve å gjøre noe med det.

Jeg kunne heller ikke akseptere noe jeg visste var en løgn bare fordi andre mennesker aksepterte det.

Jeg kunne ikke innrette meg etter det.

Jeg kunne ikke late som det var sant for å passe inn.

Det enkleste alternativet ville ha vært å akseptere det, innrette meg etter det og bli en del av det.

Men det kunne jeg aldri gjøre.

Ikke for aksept.

Ikke for godkjenning.

Ikke for komfort.

Ikke for penger.

Ikke for noen pris.

Å stå alene var lettere for meg enn å akseptere noe jeg visste var en løgn.

Da jeg først forsto det, var det å gjøre ingenting ikke lenger akseptabelt for meg.

Å hjelpe mennesker med å lære av verdensmiljøet ble viktigere for meg enn mitt eget midlertidige liv.

Å hjelpe barn med å arve noe bedre enn gjentakelse ble viktigere for meg enn min egen komfort.

Jeg innså at hvis jeg også forble taus, ville jeg ganske enkelt bli en del av den samme tausheten jeg hadde vært vitne til i flere tiår.

Det kunne jeg ikke gjøre.

Jeg følte et ansvar for å avsløre det som hadde vært skjult, slik at mennesker kunne se det.

Fordi mennesker ikke kan lære av det de ikke kan se.

Denne forståelsen førte til slutt til Book of Evidence, World Education Online, L2Q-systemet for å stille spørsmål, Q2L, Young Questioners og utdanningsmaterialene som fulgte.

Penger motiverer meg ikke.

Jeg mener ikke at informasjon som er ment å hjelpe mennesker med å lære av verdensmiljøet, bør tilhøre meg.

Jeg mener den bør tilhøre alle.

Det er grunnen til at informasjonen, ressursene og utdanningsmaterialene er gjort fritt tilgjengelige for at mennesker skal kunne lese, bruke, dele, distribuere og lære av dem.

Målet var aldri penger.

Målet var å hjelpe mennesker med å lære av verdensmiljøet.

Målet var å hjelpe barn med å arve noe bedre enn gjentakelse.

Jeg ser hvorfor mennesker lider og hvorfor de samme problemene fortsetter generasjon etter generasjon.

Jeg ser hvorfor barn kommer inn i en verden der de hovedsakelig blir lært hvordan de skal tilpasse seg den, i stedet for å lære ordentlig av den slik at den kan forbedres.

Jeg ser også veien som kan bidra til å endre dette.

Det er grunnen til at jeg prøvde.

Jeg har gjort mitt beste for å hjelpe mennesker.

Jeg har gjort mitt beste for å hjelpe barn.

Jeg har gjort mitt beste for å hjelpe menneskeheten med å lære av verdensmiljøet i stedet for å fortsette å gjenta det.

Om mennesker velger å bruke den muligheten, er til syvende og sist deres beslutning.

Mitt ansvar var å prøve.

Jeg angrer ikke på det jeg har brukt voksenlivet mitt på å gjøre.

Jeg angrer ikke på tiden, innsatsen, ofrene eller risikoene.

Jeg ville gjort alt igjen.

Jeg ville gjort det igjen selv om det aldri hjalp noe.

Fordi da jeg først forsto det jeg hadde kommet til å forstå, var det å gjøre ingenting aldri et alternativ for meg.

Det er grunnen til at jeg ikke kunne gjøre ingenting.

WORLD EDUCATION ONLINE

LÆR Å STILLE SPØRSMÅL

STILL SPØRSMÅL FOR Å LÆRE

Utdanning former samfunnet.

Å stille spørsmål former utdanning.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Ressursene tilhører alle og bør brukes, deles, distribueres og anvendes, forutsatt at betydningen deres ikke endres.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ANDRE BØKER

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**MENNESKEHETEN KAN IKKE GJØRE
FREMSKRITT UT FRA DET
DEN IKKE FORSTÅR**

Lær å stille spørsmål

Still spørsmål for å lære